GAIL DOUGLAS

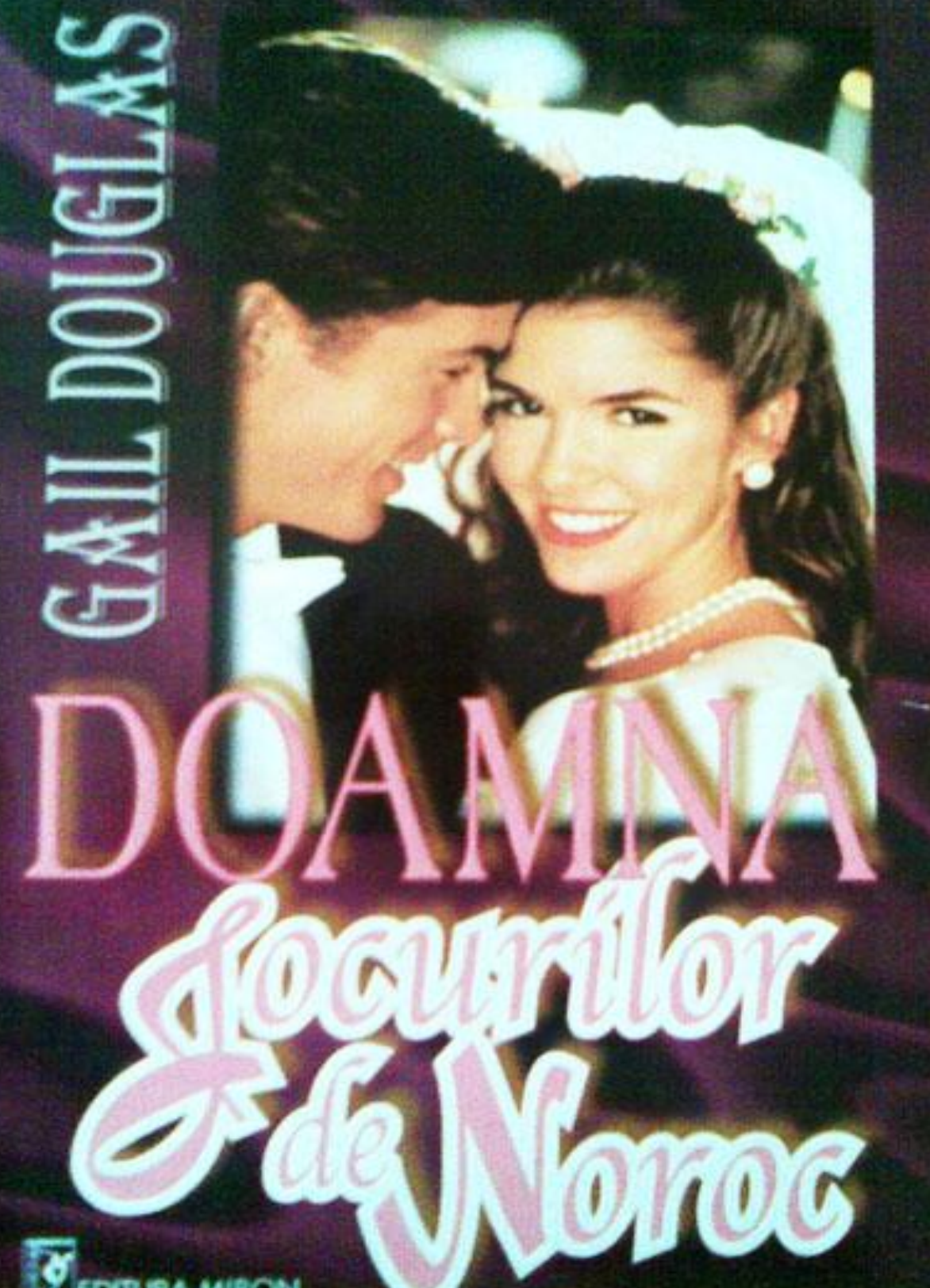

DOAMNA

Zocurilor de Noroc

Capitolul 1

N-o să plîng, repeta Stefanie în minte, în timp ce ceremonia continua să se desfăşoare. N-o să vărs nici o singură lacrimă. N-o să-i dau tocmai lui satisfacţia asta.

Numai că se pusese pe plîns şi, cum acele lacrimi contraziceau stăpînirea de sine a lui Stefanie Sinclair, se agăţă disperată de faptul că plîngea de fericire. În fond, cugetă ea după aceea, foarte puţini dintre invitaţii la nuntă mai aveau ochii uscaţi. Fericirea pe care o radiau în jur mirele şi mireasa atinsese fiecare inimă în parte.

Şi cu toate astea, fiecare frază sacră a ceremoniei parcă înfigea cîte un cuţit în inima lui Stefanie.

Aruncă o privire furişă spre T.J. Carriere, aflat chiar alături de ea. Nu trecuse nici un an de cînd

stătuse şi ea în faţa unui judecător, alături de T.J., văzînd aceeaşi adoraţie în ochii lui, pe cînd viitorul ei cumnat îi făcea o curte îndrăcită surorii ei, Morgan.

Şi nu trecuseră decît şase luni de cînd observase că adoraţia lui T.J. se transformase în dispreţ.

Nu se va mai gîndi la asta! hotărî Stefanie. Ceea ce se întîmplase nu mai putea fi schimbat. Morgan merita tot ce era mai bun în acea zi, nu avea nevoie de o soră care se îneca în regrete inutile şi în sentimentalism siropos. De asemenea, nu era cazul să-l lase pe T.J. să-şi dea seama că impactul pe care-l avea asupra ei, asupra lui Stefanie Sinclair cea rece şi rezervată, era de fapt la fel de devastator ca întotdeauna.

Dar de ce, de ce oare n-o descurajase pe Morgan de la bun început să nu-l invite pe T.J. la nuntă, chiar dacă se simţea atît de ataşată de cumnatul ei? După care Stefanie începu să se certe singură, pentru că de dragul aparenţelor se aşezase chiar lîngă T.J. Fuseseră timpuri în care caracterul ei mîndru nu s-ar fi aplecat în faţa nimănui, oricît de chinuitoare ar fi fost situaţia.

Scaunele pliante, aşezate în frumoasa grădină a lui Cole, fuseseră practic îngrămădite unele peste altele ca să poată cuprinde toţi oaspeţii, aşa că Stefanie suferea acum din cauza a două si-

tuații nedemne: una, că privirea i se furişa în permanență în direcția lui T.J. şi alta, că trupul îi tot fugea parcă la stînga, precum un vapor în derivă, încercînd să se depărteze puțin de el, în aşa fel încît umărul lui să nu mai fie lipit de al ei, parfumul lui plăcut să nu i se mai furişeze în nări cu fiecare respirație, iar căldura trupului lui să nu-i mai amintească de atîtea lucruri nedorite.

Dar cel mai rău lucru dintre toate era faptul că T.J. ştia foarte bine cît de prost se simțea, cugetă Stefanie furioasă. Expresia ironică de pe fața lui spunea foarte clar că era conştient de slăbiciunea ei şi că se bucura de ea.

Apoi, imediat ce formulă acuzația aceea, şi-o şi retrase, datorită simțului ascuțit de dreptate pe care-l avea. T.J. nu era un om rău. Nu s-ar fi bucurat de necazul altuia. Nici măcar de al ei.

Faptul că putea fi atît de nedreaptă o deranjă profund pe Stefanie. De ce încerca să-i găsească tot felul de defecte lui T.J.? Nu avea destule greşeli reale? Şi, dacă chiar voia să fie cinstită, nu fusese ea adevărata vinovată pentru nereuşita căsniciei lor?

Vocea pastorului pătrunse în gîndurile ei confuze.

– Tu, Cole, vrei s-o iei pe Morgan...

Clipind repede, ridicîndu-şi bărbia şi zîmbind grațios, Stefanie îndepărtă valurile acelea de nos-

talgie, concentrîndu-se în schimb asupra înfățișării îngrijite şi atrăgătoare a lui Morgan, cu părul ei moale şi blond ce se transformase într-o adevărată cascadă de bucle, ochii ei strălucind de dragoste pentru bărbatul care acum îşi unea destinul cu al ei.

Stefanie era încîntată de noul ei cumnat. Cole Jameson era potrivit pentru Morgan, era aproape incredibil – aşa cum obişnuia sora Heather să spună de fiecare dată. Aruncînd o privire drăgăstoasă spre mezina familiei Sinclair, care era şi singura domnişoară de onoare de la nunta lui Morgan, Stefanie se mai calmă puțin şi reuşi chiar să zîmbească.

Heather se bucura de momentul ei de „ți-am spus eu că am avut dreptate". Fiind o romantică incurabilă, ea credea în sufletele gemene, în partenerii predestinați şi în finalurile fericite. Şi se părea că micuța vulpiță avusese dreptate, cel puțin în ceea ce-i privea pe Cole şi pe Morgan.

Numai că Heather nu avusese dreptate în ceea ce o privise pe sora ei mai mare şi pe T.J. Carriere, cugetă Stefanie, zîmbetul dispărîndu-i. Toate dorințele din lume nu puteau fabrica un final fericit pentru povestea lor de dragoste. Se terminase.

Îşi înghiți un oftat, dorindu-şi ca T.J. să nu fi fost atît de atrăgător, cu părul lui castaniu atît de

rebel, cu zîmbetul acela viclean şi cu ochii lui verzi atît de expresivi. Chiar trebuia să fie atît de înalt şi atît de bine de făcut, atît de strălucitor în costumul lui european? Chiar trebuia să arate ca un actor de cinema?

Disperată, încercă să înceteze cu trecerea în revistă a farmecelor lui T.J. şi-şi concentră atenţia asupra locurilor ce-o înconjurau, dar chiar şi asta se dovedi a fi tot o greşeală. Grădina din spatele casei lui Cole, din Key West, semăna cu un Eden în miniatură, colorat şi parfumat de nenumăraţi trandafiri, irişi şi răzoare de gura-leului, păzite din toate părţile de un gard viu de un verde-profund, în centru avînd o porţiune de teren semănată cu iarbă verde şi moale, ce înconjura un bazin cu apă albastră precum cerul.

Îi aducea foarte bine aminte de un ascunziş din Jamaica, special conceput pentru cuplurile în luna de miere, îşi dădu seama Stefanie visătoare, incapabilă să alunge imaginile care o chinuiseră timp de şase luni. Măcar dacă...

Deodată se concentră, dîndu-şi seama că deja irosise mult prea mult timp pentru acele „măcar dacă". Venise la Key West ca să sărbătorească începutul căsniciei surorii ei, nu să plîngă pentru sfîrşitul propriului ei mariaj.

Hohote de rîs străbătură mulţimea invitaţilor, atrăgînd atenţia lui Stefanie înapoi la ceremonie.

– Ce s-a întîmplat? şopti spre T.J. înainte să-şi amintească că se hotărîse să nu-i vorbească deloc soţului ei, dacă putea evita acest lucru.

T.J. se întoarse spre Stefanie uşor uimit, întrebîndu-se cum de nu reuşise să observe că pastorul, în mod evident instruit dinainte de Cole, terminase ceremonia cu anunţul că mireasa îl putea săruta pe mire. Era o inversare ingenioasă a tradiţiei care pe Stefanie cu siguranţă ar fi amuzat-o.

– Unde-ţi erau gîndurile, scumpete? o întrebă încet T.J.

Pentru o secundă, Stefanie se înmuie toată, după care îşi regăsi iarăşi tăria. Scumpete, cugetă ea. Cuvîntul de alint venea foarte uşor pe buzele lui T.J. Carriere. Şi dacă exista vreun alint care nu i se potrivea defel lui Stefanie Sinclair, acela era scumpete.

– Mă gîndeam la... la chelneri, murmură ea.

T.J. încă mai zîmbea, atunci cînd îşi desprinse privirea de la ea. N-o crezuse pe Stefanie nici măcar pentru o fracţiune de secundă. Fusese însurat cu ea doar cîteva luni, iar logodna fusese furtunoasă şi nu durase decît trei săptămîni, dar o cunoştea de acum destul de bine ca să-şi dea seama căgîndurile ei în nici un caz nu se axaseră asupra chelnerilor. Direcţia privirii ei şi ochii umeziţi de lacrimi îi spuseseră că mintea ei fusese

alături de a lui, în paradisul acela din Caraibe, care semăna foarte mult cu acea grădină din Key West.

Îşi permise încă o privire fugară spre soţia de care se înstrăinase, după care din nou îşi feri ochii, tînjind după zilele trecute în care îi putuse sorbi în linişte frumuseţea, cînd îi putuse mîngîia cascada aceea de păr mătăsos, de culoarea mierii, cînd putuse privi în adîncurile acelor ochi gri, care se întunecau de pasiune, cînd îi mai putea trasa silueta care parcă i se imprimase cu fierul roşu în amintire.

Îşi ascunse încă un zîmbet, amuzat de masca impasibilă pe care o purta mereu Stefanie – aproape mereu, se corectă imediat –, reamintindu-şi foarte clar ocaziile în care o văzuse scoţîndu-şi-o, ca să iasă la iveală femeia adevărată care era.

Nu reuşi să reziste impulsului de a nu o mai privi încă o dată. Chiar dacă era îmbrăcată cu o rochie ce părea foarte fragilă, din mătase de culoarea trandafirilor sîngerii – culoarea lui preferată pentru ea –, Stefanie părea să exulte în jur o aură de demnitate. Felul ei special de putere feminină îl provoca şi îl excita pe T.J. în nenumărate feluri. Şi, pe deasupra, redeştepta amintiri atît de vii, încît aproape că-l înnebuneau: muşchii tari, atletici şi totuşi feminini, sînii mari şi fermi, moliciunea

ca de satin a coapselor. O imagine mentală îl asaltă deodată, văzînd-o iarăşi pe Stefanie încălecîndu-l, cu ochi strălucitori datorită plăcerii, cu trupul arcuit în timp ce lua ceea ce dorea şi ceea ce el îi dădea cu atîta bunăvoinţă. O durere de acum familiară i se răspîndi prin corp, în vreme ce-şi amintea de căldura cu care îl înfăşura, îl înconjura...

Pelicula fină de umezeală de pe frunte îl avertiza pe T.J. că îşi lăsase gîndurile să colinde mult prea mult într-un teritoriu periculos. Cu un efort susţinut, îşi întoarse iarăşi atenţia la nunta cumnatei sale, bucurîndu-se sincer de faptul că Morgan reuşise să-şi găsească un bărbat precum Cole Jameson care s-o preţuiască la justa ei valoare. Morgan ocupa un loc cu totul special în inima lui T.J, deşi era sincer ataşat de toţi membrii familiei Sinclair. Heather era aidoma lui Morgan: ingenioasă şi deschisă, plină de umor. Lisa, stînd la dreapta lui, semăna mai degrabă cu Stefanie atît la înfăţişare, cît şi la temperament: mîndră, elegantă, perfect controlată.

Gîndurile, la fel ca şi privirea, se întoarseră iarăşi spre soţie. Se potrivea perfect, cugetă cu un zîmbet slab, că Stefanie era preşedinta lui Dreamwavers Inc.,[1] compania de călătorii, cu un

1. Făuritor de visuri.

succes de-a dreptul fenomenal, fondată de cele patru surori. T.J. se gîndi că numele companiei o descria perfect pe Stefanie. Fără ca măcar să încerce, făurise visuri care îl bîntuiseră încă din primul moment în care o cunoscuse, visuri care vor rămîne cu el pentru totdeauna, de asta era sigur.

Ceremonia cununiei aproape că se sfîrşise, îşi dădu el seama, deoarece chitaristul, pe care Morgan şi cu Cole îl angajaseră pentru acea ocazie, începuse să interpreteze un imn tradiţional finalului de ceremonie.

Muzicantul lăsase frîu liber unei nostalgii pe care T.J. aproape că n-o mai putea controla. De-abia conştient de ceea ce făcea, întinse braţul ca să cuprindă mîinile lui Stefanie.

– Hei, scumpete, îl şopti răguşit din cauza emoţiei, a început să cînte tocmai melodia noastră.

Căldura atingerii lui T.J., vocea lui gîtuită, dulceaţa cuvintelor lui erau prea mult pentru Stefanie. Îşi muşcă buza de jos destul de tare pentru a-şi înăbuşi un suspin, dar nu mai reuşi să-şi reţină o altă avalanşă de lacrimi care se prelingeau pe după pleoapele închise. Îşi eliberă mîinile din strînsoarea blîndă a lui T.J. şi începu să caute prin poşetă, descoperind apoi îngrozită că uitase să-şi ia batista.

Observîndu-i dilema, T.J. începu şi el să-şi controleze buzunarele costumului, simţindu-se oarecum vinovat. Ultimul lucru pe care-l dorise fusese s-o necăjească pe Sfefanie, şi nici măcar n-avea o batistă pe care să i-o ofere. Doamne, ce fel de soţ mai era şi el?

Spre marea lui uşurare, Lisa scoase un mic pachetel de şervetele din poşetă, pe care apoi îl înmînă cu un zîmbet şi cu o clipire ştrengărească din ochi. În timp ce-i dădea pachetul lui Stefanie, se gîndi cu tristeţe că întreaga ei familie îl dorea înapoi, în mijlocul ei, pe T.J. Ei aveau încredere în el, îl simpatizau. Oare ea de ce nu putea?

Stefanie se simţea uşurată, acum că avea şervetelele, dar şi furioasă pe sine însăşi. Trebuia să înceteze să-şi mai lase emoţiile s-o ia razna. Nu trebuia să se mai emoţioneze, cel puţin nu în public.

Atunci cînd invitaţii se ridicară ca să felicite cuplul care începuse deja să păşească pe coridorul îngust dintre scaune, Stefanie se ridică şi ea odată cu ceilalţi, căutînd să se calmeze. Începu un exerciţiu de concentrare, încercînd să înşiruie în minte preşedinţii. Nu, era mult prea uşor. Atunci se apucă să înşiruie vicepreşedinţii: John Adams, Thomas Jefferson, Aaron Burr... Spre nemulţumirea ei, se încurcase chiar înainte de a începe bine, deşi reuşise să compună întreaga

listă cu mulți ani în urmă. O luă de la capăt: Adams, Jefferson, Burr...

T.J. se aplecă uşor spre ea şi, cu un zîmbet viclean pe buze, îi şopti încet:

– George Clinton.

Ea îşi întoarse privirea, surprinsă.

– Poftim?

– George Clinton a fost vicepreşedintele lui Jefferson după Aaron Burr.

Stefanie era uimită că T.J. îşi amintise de jocul ei prostesc, fără să mai pună la socoteală faptul că reuşise să ghicească că se folosea de el în acel moment. Reuşise chiar să pună punctul pe i acolo unde se împotmolise! Curiozitatea o făcu să-şi iasă din mutenie:

– Cum de-ai ştiut? şopti.

T.J. zîmbi încîntat.

– Bănuiesc că acum nu-ți mai aminteşti de faptul că, la un moment dat, ai admis în fața mea că ori de cîte ori eşti... supărată... te împotmoleşti inevitabil după Aaron Burr. Şi te înfurii de două ori mai tare, atunci cînd trebuie s-o iei de la capăt. O anumită expresie apare pe fața ta în acele clipe, scumpete.

În acel moment, chitaristul trecuse la o versiune mai ritmată a melodiei de dinainte, iar oaspeții luară acest semnal drept terminarea formalităților ceremoniei.

Încă supărată că T.J. fusese în stare să-i citească gîndurile de parcă n-ar fi existat nici un fel de moment de emoție între ei, Stefanie afişă pe față un zîmbet de zile mari şi se depărtă de el.

T.J. era dezamăgit, dar nu şi surprins.

Lisa însă îl luă pe nepregătite, atunci cînd se ridică pe vîrfuri şi îl sărută pe obraz.

– Steffie merită o luptă, T.J., şi la fel şi tu. Ăsta-i motivul pentru care Morgan a aranjat totul, iar noi ceilalți cooperăm.

Uluit, T.J. rămase să privească după Lisa care se duse să-i îmbrățişeze pe Morgan şi pe Cole. Oare ce voise să spună cu remarca aia criptică? Fusese invitat la nuntă doar ca să aibă ocazia să se apropie de Stefanie? Sau Morgan punea şi altceva la cale? El unul aşa spera. Nu se aşteptase deloc ca această a doua încercare de a o cuceri pe Stefanie Sinclair să fie chiar mai dură decît prima. Era gata să lupte pentru ea, dar la fel de pregătit era să accepte şi tot ajutorul celor din jur.

Încă din primul moment în care-şi pusese ochii pe Stefanie, cu un an în urmă, încă de atunci ştiuse că ea urma să reprezinte o parte importantă din viața lui.

Fusese fascinat de ea, de fațada rece ce ascundea natura ei pasională, de contrastul reprezentat de Stefanie cea ascunsă şi persoana

pe care o afişa în faţa întregii lumi.

În ciuda suferinţelor îndurate în ultimele şase luni, T.J. îşi dădea seama că, dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, ar urmări-o pe Stefanie cu tot atîta încăpăţînare cu care o urmărise şi atunci, şi pe care intenţiona s-o arate şi de această dată.

Desemnat de către o revistă de ştiinţă să facă un reportaj despre un protest bine organizat contra aruncării rezidurilor toxice, la care purtătoare de cuvînt fusese Stefanie, T.J. fusese atît de mişcat de rugămintea adresată de ea celorlalţi pentru păstrarea mediului nepoluat, încît îi fusese foarte greu să mai dea atenţie şi celorlalte puncte ale ordinii de zi ale protestului. Atunci se hotărîse că trebuia s-o întîlnească şi s-o cunoască mai bine.

Nevoia unor citate personale, care să adauge ceva farmec reportajului, fusese scuza lui pentru a-i cere o întîlnire şi, pînă la finele interviului, deja se îndrăgostise de ea. Era tot ce admira el mai mult la o femeie: coerentă, inteligentă, devotată cauzei pentru care lupta şi, ca un fel de premiu, extraordinar de drăguţă.

Magnific de înaltă, cu ţintuă de-a dreptul regală, cu maniere plăcute şi foarte la obiect, Stefanie era puţin intimidată. Numai că T.J. refuzase să se lase intimidat.

Convins că zărise femeia practică şi plină de pasiune, sub faţada lustruită, o tratase ca atare. O

dusese prin locurile lui favorite din New Orleans – rareori în restaurante scumpe şi exclusiviste –, în localuri fără pretenţii, în care te puteai bucura de un climat calm şi prietenos, în care era sigur că ea se va simţi bine.

Stefanie nu-i înşelase aşteptările. Instantaneu, dragostea, nevoia şi dorinţa nu se înfiripaseră între ei într-un ritm domol şi netulburat, ci totul explodase parcă deodată.

Pentru T.J. încă mai exploda, chiar dacă mariajul lor se sfîrşise lamentabil. În intimitate, îşi reînnoia angajamentele maritale pe care el şi Stefanie le juraseră. La bine şi la rău, ea era a lui, iar el îi aparţinea. Acum nu mai trebuia decît s-o facă şi pe ea să realizeze acest lucru, să-l reprimească şi apoi să trăiască împreună.

Stefanie încercă să-l evite pe T.J. în timpul toasturilor cu şampanie, dar fu uimită să-l descopere chiar lîngă ea, atunci cînd Morgan îşi aruncă buchetul.

– Poate că şi noi ar fi trebuit să avem o nuntă ca asta, în locul cununiei rapide de la judecătorie, îi zise, dîndu-i un pahar cu şampanie. Este foarte drăguţă, nu?

În primul moment, Stefanie fusese tentată să refuze băutura, dar nedorind să pară prost crescută o acceptă.

– Se pare că n-ar fi trebuit să avem nici un fel de cununie, îi răspunse cu o voce încordată.

La început, T.J. se simți rănit din cauza vorbelor ei, dar apoi văzu durerea reflectată în ochii ei. Incapabil să spună ceva, fu aproape recunoscător cînd fură abordați de o femeie micuță şi slăbuță, cu păr alb şi cu o rochie albastră, elegantă. Femeia îi întinse mîna lui Stefanie.

– Stefanie, nici nu pot să-ți spun cît de încîntată sînt că sora ta a devenit nora mea. Este o fată încîntătoare!

– Mulțumesc, doamnă Jameson, îi răspunse Sfefanie, înghițindu-şi cu greu nodul care i se formase în gît. Strînse cu fermitate mîna femeii. Mă bucur că asta-i ceea ce simțiți în legătură cu Morgan. Poate că sînt puțin afectată personal, dar şi eu cred cu tărie că este o persoană foarte specială. Şi se întîmplă să ştiu că este foarte încîntată de noua ei familie.

– Ce mai faceți, doamnă Jameson? o salută şi T.J. cu o sfială neobişnuită la el, lăsîndu-se de pe un picior pe celălalt, şi întrebîndu-se cum se vor descurca, el şi cu Stefanie, la prima lor apariție în societate, după despărțire.

– Oh, bună, răspunse doamna Jameson cu un zîmbet plăcut. Tu eşti cumva vreunul dintre prietenii lui Cole?

T.J. zîmbi, hotărîndu-se să-şi afirme poziția,

cel puțin din punct de vedere legal, dacă nu de fapt.

– Adevărul este că sînt cumnatul fiului dumneavoastră, de vreo cîteva minute bune. Întinse mîna ca să i-o strîngă pe a ei. Îmi pare rău că am sosit prea tîrziu ca să fac cunoştinţă cu dumneavoastră şi cu domnul Jameson, înainte de începerea ceremoniei. Eu sînt T.J. Carriere. Soţul lui Stefanie. Îi plăcuse să spună acele cuvinte. Cumva, va reuşi pînă la urmă să le facă să însemne iarăşi ceea ce însemnaseră la început. Din privire, o sfătui pe Stefanie să nu nege spusele lui.

Doamna Jameson îşi întoarse privirea critică spre Stefanie.

– Să înţeleg că ţi-ai păstrat numele de domnişoară şi după căsătorie, aşa cum este moda asta printre tineri?

Stefanie încuviinţă din cap. Era adevărat, aşa că nu mintea dacă nu-i pomenea doamnei Jameson de separarea intervenită între ea şi soţul ei.

Femeia mai în vîrstă începu să-l examineze mai îndeaproape pe T.J.

– Atunci tu eşti cel cu care a plecat Morgan în pădurea aia tropicală din America Centrală ca să-şi scoată părinţii din închisoarea aceea mică şi infernală?

Încuviinţînd din cap, T.J. evită să privească în

direcția lui Stefanie. Știa cît fusese de furioasă atunci cînd auzise de acea aventură.

– A fost pur și simplu o operațiune de salvare mai directă, îi răspunse cu un zîmbet încordat. O mică neînțelegere ce a trebuit rezolvată, asta a fost tot.

Doamna Jameson începu să rîdă și clătină din cap.

– Vorbești exact ca Morgan.

T.J. observă tresărirea lui Stefanie, deși aceasta preferase să nu intervină cu nimic în legătură cu subiectul. Știa că fusese obligat să nu-i spună nimic și să apeleze la Morgan pentru ajutor, dar avusese motivele lui.

– După cum ați afirmat și dumneavoastră, era o închisoare tare neplăcută, iar Kate și Charlie nu aveau ce căuta acolo. Sînt sigur că Morgan v-a spus că părinții ei conduceau o acțiune de protest legală și foarte pașnică pentru cruțarea miilor de acri de pădure tropicală. Imediat ce am explicat unele lucruri autorităților de acolo, au și fost de acord să salveze acea porțiune de pădure.

În ciuda furiei pe care o simțea la adresa lui T.J., pentru că se hotărîse să-i spună lui Morgan – și numai ei – despre necazurile în care intraseră părinții lor, Stefanie simțea și o undă de admirație pentru el.

T.J. părea să știe întotdeauna pe ce butoane

să apese ca să-i reuşească totul dintr-o dată. Stefanie se simţea obligată să-l admire. Reuşita era una dintre multele lui calităţi.

– Se pare că fiul meu s-a alăturat unei familii foarte colorate, rosti doamna Jameson încruntîndu-se, în timp ce privirea îi trecea de la T.J. la Stefanie. După care îi zîmbi lui T.J. şi îl întrebă atît de veselă, încît era clar că dorea să schimbe subiectul:

– Şi pentru ce sînt iniţialele acelea? Sau poate că n-ar trebui să întreb?

Recunoscător femeii pentru că îndreptase discuţia pe un teren mai sigur, T.J. îi răspunse cu o veselie exagerată:

– Dacă m-aţi fi întrebat acum douăzeci ani, probabil că aş fi avut reţineri în a vă răspunde. La treisprezece ani eram foarte sensibil cînd venea vorba să fiu strigat „Micul John", în curtea şcolii. Numele tatălui meu era Jean, iar cînd şi eu am fost botezat la fel ca el, toate rudele, în mod firesc, mi-au spus Ti-Jean, un diminutiv de la petit-Jean. Deci, de aici şi iniţialele.

Stefanie reuşise să se calmeze destul ca să poată lua şi ea parte la conversaţie, şi nici nu rezistă să nu-l ia puţin peste picior.

– Dar numele tău este Jean Philippe. Te-ai folosit de iniţialele poreclei.

– Bănuiesc că nici măcar nu m-am gîndit la

asta, îi răspunse T.J., uşor jenat. De fapt, era chiar încîntat că Stefanie începuse iarăşi să-l necăjească. Tachinarea făcuse parte integrantă din relaţia lor chiar din primul moment.

– Să înţeleg atunci că eşti francez? întrebă doamna Jameson. Şi eşti din New Orleans?

– Sînt creol, îi răspunse T.J. foarte mîndru.

– Dar nu vorbeşti deloc precum un creol, remarcă doamna Jameson. Ai un fel fermecător de a rula cuvintele sau mai bine-zis să le graseiezi, dar cînd vine vorba de dialectul creol nu mai înţeleg nimic.

T.J. îi făcu cu ochiul.

– Ei bine, sînt cît se poate de crrrreoll, madam, vă gar-rran-tez!

Stefanie rîse împreună cu doamna Jameson la auzul accentului atît de străin urechilor lor. Cînd voia, putea să fie deosebit de adorabil.

– Scuzaţi-mă, murmură, brusc disperată să plece de lîngă el. Ar trebui să merg s-o ajut pe Morgan să se schimbe. Ea şi cu Cole sînt gata de plecare.

Doamna Jameson încuviinţă din cap şi îi zîmbi ironic, în mod evident conştientă de tensiunea dintre cei doi.

– Sînt sigură, draga mea, că eu şi al tău T.J. vom găsi destule de discutat, îi zise, în timp ce Stefanie se depărta deja.

Nu este deloc T.J. al meu! ar fi vrut Stefanie să protesteze, dar nu avea rost să strice buna dispoziție a nimănui. În ziua următoare îi va spune la revedere lui T.J., după care procesul de recuperare va reîncepe.

Petrecerea părea interminabilă. Stefanie se simți extrem de uşurată cînd plecară şi ultimii oaspeți, rămînîd doar familiile Sinclair şi Jameson.

– Te conduc pînă la hotel, îi zise T.J., prinzîndu-i cotul lui Stefanie, după ce aceasta îşi luase rămas-bun de la toată lumea.

– Pot să iau şi eu un taxi, mulțumesc, îi răspunse imediat, urînd modul în care T.J. o putea face să tremure pe dinăuntru.

– La asta mă refeream şi eu, scumpete. Unde eşti cazată?

Stefanie îl cunoştea destul de bine pe T.J., ca să-şi dea seama că dacă el se hotăra s-o vadă chiar şi la hotel, o va face, indiferent de obiecțiile ei, stînjenind-o în fața celorlalți, dacă era neapărată nevoie. Felul lui insistent de a fi, fusese unul dintre motivele pentru care căsnicia lor nu mersese aşa cum ar fi trebuit. Pentru că, sub aparența farmecului sudist, se purta ca un încăpățînat plin de ifose şi de autoritate.

Iar familia ei nu-i era de nici un ajutor, cugetă mai departe Stefanie plină de amărăciune. Fiecare Sinclair în parte îi arătase lui T.J. în nenumă-

rate rînduri cît de mult fusese acceptat ca făcînd parte din clan.

Şi, în acel moment, Stefanie nu prea vedea vreo altă cale de ieşire, decît să cedeze.

– Morgan m-a înscris la Pier House, îi răspunse lui T.J., după care observă că o privea cu o expresie amuzată. Îşi arcui o sprînceană. Am spus cumva ceva plin de umor?

T.J. clătină din cap, încă zîmbind, dîndu-şi seama că Morgan fusese foarte atentă cu repartizarea membrilor familiei în hoteluri.

– Nu, scumpo. Doar ceva interesant, asta-i tot. Eliberîndu-i cotul, îşi plasă mîna pe talia ei, făcîndu-le semn cu mîna restului familiei rămase. Ne vedem la micul dejun, le spuse, după o conduse pe Stefanie de-a lungul aleii pietruite, spre poarta grădinii.

– Micul dejun? repetă Stefanie, realizînd că ar fi trebuit să ştie că părinţii şi surorile ei îl vor invita şi pe T.J. la mica adunare de rămas-bun, din dimineaţa următoare. Am sentimentul că am fost condusă pe o anume potecă. Atît la figurat, cît şi la propriu, murmură ea, dorindu-şi ca trupul să nu-i mai răspundă în asemenea fel la fiecare atingere a lui T.J.

– Hei, scumpete, încă mai fac parte din familie, îţi aminteşti? o întrebă cu o încredere în sine, pe care de altfel n-o prea simţea. Cînd ajun-

seră în stradă, se opri. Pier House nu e prea departe de aici. Ce-ai zice de o mică plimbare?

Stefanie se încruntă. T.J. avea dreptate. Hotelul nu era atît de departe, încît să facă drumul cu un taxi. Dar cu toate astea nu-i prea venea să se plimbe alături de el pe sub palmieri şi pe sub cerul înstelat. Aerul de mare şi briza tropicală se amestecau cu parfumul lui T.J. doar ca s-o tortureze pe ea, iar vocea lui moale şi blîndă, cu accentul acela ciudat, o făcea să cadă într-o stare de visare extrem de periculoasă.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el. Nu ai încredere în tine însăţi ca să rămîi singură cu mine?

Stefanie îi aruncă o privire urîtă, după care o porni în direcţia hotelului.

– Am atîta încredere în mine, încît aş putea rămîne singură cu tine timp de un an întreg pe o insulă pustie, Jean Philippe Carriere.

El zîmbi încîntat.

– Şi pe cît vrei să pui pariu?

– Ăsta-i un răspuns pe care prefer să nu-l iau în seamă.

– Atunci răspunsul tău spune totul, comentă T.J., bucuros că avea picioare lungi şi că era în formă. Să ţii pasul cu una dintre femeile Sinclair, mai ales dacă era vorba de Stefanie, putea fi o încercare destul de serioasă. N-am ştiut că ai fi în stare să renunţi la un pariu, asta doar dacă n-ai

şti cu siguranță că ai să-l pierzi din capul locului.

Stefanie îşi strînse buzele, refuzînd să onoreze remarca lui cu vreun răspuns. Avea dreptate, dar ea una nu avea de gînd să admită aşa ceva în fața lui.

Legănîndu-şi brațele în mers, Stefanie se întreba de ce îngreuna T.J. lucrurile. Nu-l învinovățea deloc că voise să fie de față la nunta lui Moran sau chiar faptul că încercase să se prefacă în fața tuturor că mariajul lor era perfect, şi asta toată după-amiaza şi seara. Dar de ce încerca şi acum să continue cu acea şaradă? Situația era deja peste puterea ei de înțelegere.

Cînd ajunseră în fața hotelului, T.J. nu se despărți de ea. Stefanie se întoarse şi reuşi cu multă greutate să schițeze un zîmbet destul de subțire.

– Cred că de aici înainte mă descurc şi singură, mulțumesc.

Ochii lui se rotunjiră într-un fel de mirare copilărească şi plină de inocență.

– Scumpa mea, sînt sigur că te vei descurca de minune, dar aş vrea să trag şi eu un pui de somn şi... întrucît este hotelul la care stau şi eu...

Inima lui Stefanie se îngreună şi mai mult, dar nu mai spuse nimic, în timp ce T.J. o urmă pînă în fața uşii de la cameră.

– Zău aşa, T.J., îi zise atunci cînd se opriră în

fața uşii. Ce joc mai faci acum?

Zîmbetul lui era atît de nevinovat şi de angelic, încît Stefanie avu impresia că îi putea vedea chiar şi nimbul de deasupra capului.

– Nu fac nici un joc, Steffie. Nu fac altceva decît să mă îndrept spre camera mea. Îşi ridică cheia în aşa fel încît ea să-i poată citi numărul, zîmbind cînd Stefanie clipi nedumerită, confirmîndu-i suspiciunile. Se pare că sîntem vecini.

– Vecini uşă lîngă uşă, îi răspunse Stefanie, simțind cum pulsul i se accelerase în mod alarmant. De ce, T.J.?

– Întreab-o pe sora ta. Morgan a făcut rezervările.

– Dar pe Lisa şi pe Heather le-a cazat la Mariot... Vocea ei se transformă în murmur, atunci cînd adevărul o izbi cu toată forța în față.

T.J. încercă în zadar să-şi ascundă zîmbetul triumfător, în ciuda şocului în care se găsea Stefanie. Acum ştia ce voise Lisa să-i spună cu „aranjamentele lui Morgan" şi simți cum îl cuprindea un sentiment cald de încredere. Probabil că întreaga familie Sinclair ştiuse ce avea de gînd să pună Morgan la cale şi îi aprobase în întregime eforturile depuse. Şi, de vreme ce nici unul dintre ei n-ar fi făcut ceva care s-o rănească pe Stefanie, era evident că aveau credința fermă că mariajul lor merita o a doua şansă.

Se sprijini cu o mînă de zidul de lîngă uşa camerei lui Stefanie şi începu să vorbească pe cît putea de convingător:

– Scumpete, locul ăsta are un bar grozav, cu vedere spre ocean. Nu vrei să vii să bei cu mine un pahar înainte de culcare?

Stefanie însă se lupta cu cheia, încercînd s-o potrivească în broască. Ar fi vrut să refuze invitaţia din primul foc, dar îşi dădu seama că ezita. Ideea de a lua o băutură alături de T.J., sub luna imensă, tropicală, era pe atît de atrăgătoare, pe cît de înspăimîntătoare i se părea.

– Îţi spun eu cum facem, continuă T.J. cînd observă ezitarea ei. Scoase o monedă de o jumătate de dolar, pe care o pusese acolo special pentru o asemenea ocazie. De vreme ce nu eşti sigură, ce-ar fi să lăsăm soarta să decidă în locul nostru? Cap, înseamnă că accepţi, stema înseamnă că nu.

Stefanie zîmbi fără să vrea. T.J. o cunoaştea mult prea bine. Nu-i putea rezista provocării, chiar dacă era sigură că îşi făcea acum vechile trucuri.

– Dă-i drumu', îi răspunse cu o voce slabă.

T.J. aruncă cu dexteritate moneda în aer şi o prinse pe dosul mîini, după care îi arătă şi lui Stefanie.

– Ia uită-te, scumpete! A ieşit cap.

Ridicînd uşor din umeri, Stefanie îşi vîrî cheia

la loc în poşetă şi dădu din cap.

– Cine se poate certa cu soarta? Se pare că voi merge pentru o băutură înainte de culcare, spuse încet, întrebîndu-se de ce oare cedase, cînd ştia că orice moment în plus petrecut alături de T.J. nu-i putea aduce decît şi mai multă nefericire.

T.J. îşi băgă şi el moneda în buzunar, de-abia reuşind să-şi stăpînească zîmbetul. Stefanie ştia despre moneda lui cu două capete. Ca o glumă, o cumpărase dintr-un magazin de vechituri, imediat după o întîlnire cu ea, după ce-i aflase micile obiceiuri în legătură cu pariurile.

Stefanie avea însă o memorie excelentă.

Şi cu toate astea nu ceruse să vadă moneda mai bine.

Speranţele lui T.J. începură să se ofilească.

Capitolul 2

Stînd în fața lui T.J., la o masă de pe terasa cu vedere spre ocean, Stefanie îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Probabil că nu fusese suficient pedepsită că stătuse lîngă T.J. întreaga zi. Acum trebuia să facă față unui asalt multiplu asupra simțurilor, cu briza cea blîndă care îi mîngîia pielea, cu ritmul plăcut al unei melodii de jazz cîntată la trompetă, ce venea de la un alt bar din apropiere, cu T.J. Carriere în lumina lunii şi cu un cer plin de stele ce clipeau, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce ea nu avea habar.

T.J. comandă Armagnac pentru ea, aşa cum o făcuse întotdeauna, fără să o întrebe mai întîi ce anume dorea. Stefanie se gîndi că ar putea să-l necăjească, explicîndu-i că în ultimele şase luni

gusturile poate i se mai schimbaseră, dar cum nu se întîmplase aşa ceva, preferă să lase momentul acela să treacă. Şi, în afară de asta, prefera să-şi păstreze muniţia pentru bătăliile care contau cu adevărat, mai ales că avea sentimentul ciudat că T.J. pregătea ceva neplăcut la adresa ei.

Îşi compuse o atitudine nonşalantă şi, imediat după ce chelnerul le aduse băuturile, îl întrebă:

– Despre ce-i vorba aici, T.J.?

Ştiind că ar fi trebuit să fie pregătit pentru întrebarea ei directă, el preferă să mai tragă puţin de timp şi întrebă:

– Despre ce să fie vorba?

Stefanie era mult prea directă ca să-l lase să scape, făcînd pe prostul. Aşa că îl fixă cu o privire rece.

– Ştii foarte bine la ce anume mă refer, aşa că, te rog, treci direct la subiect.

– În regulă, îi răspunse încet, hotărîndu-se să-şi joace cărţile în maniera ei directă. De ce nu sîntem deja divorţaţi?

Deci asta era, se gîndi Stefanie, simţind cum i se strîngea stomacul ca după o lovitură puternică în plex. Voia de fapt să divorţeze. Şi se aşteptase ca ea să se fi îngrijit de toată acea problemă.

Deodată, se înfurie pe sine însăşi. De ce se umilise în aşa hal aşteptînd ca el să vină şi să-i ceară divorţul? De ce oare îşi îngăduise să spere,

doar foarte puțin, că el încă mai ținea la ea?

Tremurînd toată pe dinăuntru, dar hotărîtă să-şi mențină măcar pe dinafară aparența de demnitate, îi întoarse şi ea întrebarea:

– Tu să-mi spui mie. Tu eşti cel care a plecat. Am presupus că tu vei fi acela care va avea grijă de toate formele legale.

Spusese o prostie. Îşi dădu seama imediat ce cuvintele îi ieşiră din gură. T.J. tocmai îi mărturisise ceva mai devreme că fusese plecat din State, imediat după separarea lor. Normal, se aşteptase ca ea să aibă grijă de toate procedurile divorțului.

Numai că ea nu mişcase nici măcar un deget în direcția aceea şi, în mod aparent, T.J. nu era tocmai mulțumit. Oare întîlnise pe altcineva, cineva cu care avea de gînd să se însoare?

Gîndul acela o făcu pe Stefanie să se înfioare.Totuşi, un divorț devenise inevitabil.

– Îmi pare rău, T.J., îi zise cu o voce joasă, care, spre surprinderea ei, era foarte calmă. Am fost foarte ocupată la birou şi pur şi simplu nu am avut răgazul necesar să vorbesc cu un avocat. Cu un efort suprem, reuşi chiar să rîdă înainte de a continua: Bănuiesc că formularele de divorț seamănă foarte mult cu formularele pentru impozite. Cred că este uşor de completat. Îți promit că o să aranjez totul pînă luni. Sau, dacă doreşti, poți

începe chiar tu formalitățile. N-o să le contest. O să încerc să rezolv totul cît mai uşor şi mai nedureros posibil. Măcar atîta lucru şi tot îți datorez.

T.J. se întinse după bolul ei şi îl cuprinse cu palmele, încălzind Armagnac-ul cu propria lui căldură, un obicei pe care şi-l luase încă de la prima lor seară petrecută împreună.

– Eu nu sugerez că ar fi trebuit să fi aranjat deja toate formele pentru divorț, scumpo, îi zise după o tăcere îndelungată, cu o voce uşor răguşită. Îi înmînă bolul, degetele lui poposind pentru cîteva secunde pe degetelor ei, atunci cînd îl acceptă. Te-am întrebat doar de ce n-ai făcut-o. Şi nu cred că mi-ai dat un răspuns cinstit.

Spre marea ei ruşine, Stefanie îşi simți ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Luă o înghițitură mică din Armagnac, simțind căldura lui T.J. pe pahar şi în lichidul blînd şi alinător ce-i aluneca pe gît, calmînd-o.

– De cîte ori ți-am spus să nu-mi mai spui scumpo? îl întrebă. Confuză datorită răspunsului lui T.J., îi era teamă să nu facă ceva de neiertat şi ridicol, cum ar fi fost, de exemplu, să izbucnească în lacrimi sau să se arunce în brațele lui primitoare. Eu nu sînt genul de scumpete, îți aminteşti? Nu mă potrivesc acestei imagini. Sînt mult prea înaltă, mult prea autoritară şi mult prea... Ezită, nefiind nici măcar sigură despre ce tot

bombănea, urînd felul în care T.J. putea atenta la emoțiile ei.

– Mult prea independentă? o ajută T.J. cu un zîmbet șters, vorbind încet pentru a-și putea ascunde propriile lui sentimente. Responsabilă, matură?

– Exact, îi răspunse Stefanie, luînd încă o înghițitură din băutură. Așa că încetează cu diminutivele astea, da? Eu nu sînt scumpetea nimănui.

– O să încerc să țin minte, îi răspunse el, întinzîndu-se peste masă ca să-și poată trece degetele peste brațul ei.

Un fior involuntar de plăcere o străbătu pe Stefanie. Întotdeauna îi plăcuseră mîngîierile blînde ale lui T.J., obiceiul lui de a o mîngîia absent ori de cîte ori stăteau aproape unul de celălalt. Chiar și în timpul momentelor liniștite și plăcute cînd erau în pat și citeau. Deși T.J. părea cu totul absorbit de cartea lui, tot îi mîngîia coapsa. În timp ce priveau la televizor, se întindea după ea și o trăgea în brațele lui. Cînd mergeau pe stradă își așeza mîna pe talia ei sau o lua pe după umeri, sau pur și simplu o ținea de mînă. Spre marea ei teroare și mai multe lacrimi amenințau acum cu revărsarea.

– Doamne sfinte, ce mi s-a întîmplat oare? întrebă cu un hohot de rîs tremurat și nesigur în timp ce se lăsa pe spate, retrăgîndu-și brațul de

sub mîna lui T.J. Voia sau nu să divorțeze? Bănuiesc că faptul că am văzut-o pe una dintre surorile mele măritîndu-se, m-a afectat mai mult decît am crezut, mai spuse, încercînd să zîmbească plină de încîntare şi punîndu-şi la bătaie întreaga voință ca să vorbească cu o veselie degajată. Deci, ce-ai mai făcut, în afară de faptul că ai sărit în ajutor atunci cînd ai mei au intrat în puşcăria aia murdară?

– M-am ocupat de cîteva reportaje cît se poate de obişnuite, îi răspunse T.J., deodată cu garda ridicată, deşi nu făcu nici cel mai mic efort pentru a schimba subiectul. Desigur, nimic din ceea ce lucrez în acest moment nu e la fel de plăcut ca reportajul acela despre distrugerea unei alte bucăți uriaşe din pădurea tropicală.

Zîmbetul lui Stefanie se şterse, în pofida gratitudinii pentru ceea ce făcuse T.J. pentru părinții ei, atunci cînd fusese nevoie.

– Şi cum naiba s-a întîmplat de ai fost tocmai tu pe fază, atunci cînd i-a lovit beleaua pe mama şi pe tata în sătucul ăla uitat de lume?

T.J. simți neplăcerea din tonul lui Stefanie, dar îi răspunse luînd cuvintele ei la valoarea pe care voise ea să le-o acorde.

– Charlie m-a sunat şi m-a rugat să acopăr cu un reportaj protestul împotriva unui companii internaționale care dorea să doboare cu buldozerele

bucata aia de pădure. Dorea publicitate pentru marşul pe care voiau să-l organizeze el şi cu Kate. Din fericire, după cum au ieşit lucrurile în cele din urmă, idiotul care a plătit să-i bage în închisoare a început să priceapă ce impact ar fi avut o publicitate masivă, total negativă, la adresa companiei lui.

Stefanie respiră deodată adînc. Nu-i plăcea ideea unei dispute cu T. J., dar nu-şi putea reţine resentimentele doar pentru ea. Aşa că începu să vorbească cu cuvinte bine cumpănite:

– Ascultă, T.J., hai să lămurim o dată pentru totdeauna chestiunea asta. De ce i-ai cerut lui Morgan să meargă cu tine? De ce n-am ştiut nimic despre povestea asta pînă cînd nu s-a rezolvat totul?

T.J. era însă pregătit cu un răspuns de o sinceritate de-a dreptul dezarmantă:

– În primul rînd, nu aveam nevoie de nici un fel de ciorovăială. Plănuisem deja cum să rezolv întreaga problemă şi ştiam că Morgan va coopera fără să grăbească sau să încetinească lucrurile. În clipa în care văzu sclipirile din ochii lui Stefanie, T.J. ridică repede o mînă ca pentru a o face să păstreze tăcerea şi în continuare. Înainte să protestezi, scumpete, trebuie să admiţi mai întîi că noi doi nu eram capabili să facem nici măcar cafeaua de dimineaţă fără să avem o încleştare

de voință.

Forțată să recunoască adevărul spuselor lui T.J. şi rănită din cauza referirilor lui la unele momente de intimitate matinală, Stefanie îşi strînse buzele, încercînd să nu se mai certe cu el şi să-i demonstreze astfel punctul de vedere.

– Deci, continuă el cu un zîmbet încordat, ai de gînd să mă laşi să termin ceea ce am de spus? Bine, acum să trecem la cel de-al doilea şi cel mai important motiv pentru care am ales-o pe Morgan în locul tău: nu aveam nevoie să fiu distras. Nu aveam nevoie să mă gîndesc la problemele noastre în locul situației imediate. Şi nu aveam nevoie să-mi fac griji din cauza ta.

– Am avut şi eu în viață parte de porția mea de junglă, îi răspunse Stefanie, incapabilă să mai rămînă tăcută. Nu ar fi fost deloc nevoie să joci rolul masculului atent într-o pădure tropicală cu mine mai mult decît ai făcut-o cu sora mea.

T.J. încuviință cu o mişcare a capului.

– Ştiu, scumpete. Dar adevărul este că eu... ei bine, cînd vine vorba de tine îmi pierd cu totul simțul proporțiilor. Însă nu acelaşi lucru se întîmplă cu Morgan. Aşa ataşat cum sînt de ea, nu sînt implicat deloc emoțional. Steffie, recunoaşte. Nu pot nici nega şi nici nu pot înăbuşi această nevoie primitivă a mea de a avea grijă de tine. Nevoia asta e o realitate şi probabil una dintre problemele

noastre, dar excursia pînă în satul acela nu era deloc momentul potrivit pentru a descurca ițele.

Stefanie refuză să se dea bătută.

– Dar cel puțin nu puteai să-mi spui şi mie despre ce anume era vorba? Pur şi simplu ai apelat la Morgan fără să-mi spui măcar un cuvînt.

– Dacă ți-ar fi spus cineva ceva, ai fi fost acolo şi tu, îi răspunse T.J., zîmbind. Am sau nu dreptate?

Stefanie nu-i răspunse preț de cîteva momente, dar, într-un final, oftă din greu şi zise:

– Probabil că da. După o altă pauză lungă, se forță să adauge: Mulțumesc pentru ceea ce ai făcut. Bănuiesc că îți datorăm cu toții foarte mult. Eu şi cu Morgan am fi ştiut unde anume să-i găsim pe ai noştri, dar, ca de obicei, eu aş fi insistat să folosim obişnuitele canale diplomatice ca să-i scoatem de la închisoare şi probabil că şi acum ar fi fost încă acolo.

– Nimeni nu-mi datorează nimic şi nu am nevoie de nici un fel de mulțumiri, răspunse T.J. pe un ton plat, luat prin surprindere de afirmațiile lui Stefanie. La baza diferitelor lor certuri, din scurta lor căsnicie, fuseseră de fapt stilurile lor atît de diferite de a rezolva atît problemele personale, cît şi pe cele publice. Stefanie credea în „canalele potrivite", în negocieri, în persuasiunea tăcută dar încăpățînată, cîteodată înfiorător de încăpățînată.

T.J. înclina mai mult spre forță, spre lupta corp la corp atît acasă, cît şi în lume. În timpul celor şase luni se luptase din greu pentru a-şi mai reduce ceva din acea agresivitate. Să îndrăznească oare să spere că şi Stefanie îşi mai modificase oarecum părerile? Oare erau pe punctul să înceapă să se înțeleagă, pe undeva, pe o cale de mijloc?

Se decise să încerce să testeze puțin apele:

– Familia ta este şi familia mea, îți aminteşti? Şi nu numai legal. Țin foarte mult la Kate şi la Charlie, şi admir felul în care au sărit în apărarea pădurii tropicale. Dacă mai mulți oameni ar lupta contra abuzurilor înfăptuite pe această planetă, atunci poate că n-ar mai fi într-un asemenea haos.

Stefanie se cufundase iarăşi în tăcere. Era conştientă de faptul că T.J. se apropiase periculos de mult de miezul ultimei certe, cea care scăpase de sub control şi pusese capăt căsniciei lor. Oare, în mod deliberat, adusese vorba ca să vadă dacă şi ea se schimbase în vreun fel în ultimele şase luni?

Deodată se simți stînjenită în prezența lui. Oare nu cedase deja şi nu recunoscuse că avusese dreptate în legătură cu protestul pentru pădurea tropicală? Nu fusese deja de acord că, mai mult sau mai puțin, l-ar fi împiedicat în acțiunile lui, insistînd ca totul să se facă după cum i-ar fi

fost ei voia? Acum ce mai dorea de la ea? Să admită că doar el avea dreptate iar ea, nu în ceea ce privea întregul univers?

Se hotărî să joace prudent, fiind de acord, în principiu, cu tot ce spunea el.

– Cîteodată stau şi mă întreb dacă oamenii care deliberat poluează şi distrug mediul nu sînt cumva prea copilăroşi sau dacă nu cumva se aşteaptă să moară de foarte tineri. Pentru că se pare că nu se sinchisesc prea mult pentru viitor, mai ales atîta vreme cît dolarii continuă să curgă în prezent.

T.J. îşi întoarse privirea spre pantofi, încercînd să-şi ascundă zîmbetul. Stefanie evitase să-i dea răspunsul pe care-l aşteptase şi îşi dădea seama că n-o putea forţa. Trebuia să se mulţumească cu faptul că fusese de acord cu metodele pe care le aplicase, atunci cînd se dusese să-i salveze părinţii, ceea ce era, cugetă mai departe, o mare concesie din partea ei. Stefanie, cea de care-şi amintea el, i-ar fi ghicit imediat următoarea mişcare.

Mai luă o înghiţitură din băutură, după care îi zîmbi galeş.

– Apropo, încă mai lupţi împotriva companiei pe care o pichetaserăţi şi contra căreia aţi ţinut toate discursurile alea, la întîlnirea la care ne-am cunoscut? Parcă era Gradner Chemicals, nu? Îşi

aminti prea tîrziu că lovise un alt punct sensibil.

Stefanie tocmai se întreba dacă chestiunea adusă în discuție era tot atît de inocentă pe cît sunase.

– Pînă acum nu am reuşit să ajungem nicăieri, admise. Oamenii ăia continuă nestingheriți să arunce şi să otrăvească totul în jur cu chimicalele lor. Deodată, schimbă subiectul. Am înțeles de la tatăl meu că ai petrecut destul timp în nordul îndepărtat, într-o misiune cu acoperire.

T.J. era conştient că Stefanie voia să înceteze cu discuția despre problemele intervenite în mariajul lor. Şi, pentru moment acceptă, deşi ura subterfugiile constante ce păreau să plutească între ei şi conversația care părea mai degrabă axată pe ceea ce rămăsese nespus decît pe ceea ce expusese deja.

– O revistă ce se ocupa de viața sălbăticiunilor mi-a cerut să plec în misiune, deghizat în braconier, dacă poți să crezi aşa ceva. Aşa că am plecat spre tărîmul soarelui pentru cîteva săptămîni ca să fac rost de povestioara scrisă la persoana întîi, avînd ca subiect vînzarea blănurilor de urs şi piața neagră a animalelor sălbatice. N-a fost chiar cea mai plăcută însărcinare pe care am fost obligat s-o îndeplinesc, dar reportajul va apărea în cîteva luni, iar braconierii sînt acum la închisoare, aşa că tot a meritat.

Stefanie simți că păleşte.

– Şi n-ai fost în pericol?

T.J. însă părea şovăitor în a-şi expune experiențele prin care trecuse. Detesta fiecare minut petrecut printre braconieri, chiar dacă o făcuse pentru o cauză bună.

– Bănuiesc că aş fi putut intra în bucluri serioase, deşi amenințarea cea mai cumplită a fost faptul că puteam să-mi pierd mințile din cauza plictiselii. După cum probabil că-ți poți închipui nu aveam prea mult în comun cu bărbații de pe acolo, iar nopțile din sălbăticia nordică sînt cumplit de lungi. Pe de altă parte însă, am avut timpul necesar ca să mă gîndesc mult şi temeinic.

Stefanie refuză însă să fie atrasă într-o discuție despre ceea ce gîndise T.J. în timpul nopților interminabile. Mintea lui călătorise, fără îndoială, cam în acelaşi direcții în care călătorise şi mintea ei, poate chiar în aceleaşi nopți...

– Şi care-i următorul punct de pe agenda ta de lucru?

T.J. era uimit. Niciodată n-o mai văzuse pe Stefanie atît de evazivă. În mod normal, era o femeie care epuiza subiectele de discuție pînă la capăt.

– Plănuiesc acum cîteva proiecte ceva mai uşoare, îi răspunse. Chiar sper să mă îndepărtez puțin de sarcina constantă şi depresivă de a mai

aborda subiecte cu conținut ecologic, mai ales despre speciile amenințate, în favoarea unor subiecte mai omeneşti. Şi, pentru o perioadă, nu mai simt nevoia altor aventuri.

– Vrei să spui că T.J. Carriere simte, în fine, nevoia de puțină relaxare?

– Mă tem că da, îi răspunse el. Am început să mă simt cam bătrîn ca să mai încerc să apăr lumea cea mare.

Stefanie îi zîmbea la rîndul ei.

– Bănuiesc că ziua muncii la birou vine pentru toată lumea la fel de repede şi impecabilă, chiar şi pentru tine. Aproape că-ți pot auzi oasele-ți bătrîne cum pîrîie, chiar şi acum cînd stăm aici. Nu-i aşa că-i trist să vezi declinul bărbaților începînd cu... cîți ani ai tu acum? cam treizeci şi trei? Plescăi din limbă a dezaprobare. Chiar decrepit, amărîtul de tine.

T.J. îşi lăsă capul pe spate şi începu să rîdă, încîntat că putea vedea iarăşi ceva din strălucirea „bătrînei" lui Stefanie care niciodată nu fusese capabilă să reziste să nu-l ia peste picior.

– Acum îmi cunoşti secretul. Am nevoie de cineva care să aibă grijă de bătrîneţile mele. Ăsta-i şi motivul pentru care îmi doresc nevasta înapoi.

Tresărind, Stefanie se holbă în direcția lui.

– Ce ai spus?

– Exact ceea ce-ți închipui tu că ai auzit, îi replică el pe un ton grav. Nu numai că mă bucur că nu-i nici un fel de divorț pe rol, dar sper din tot sufletul că nici nu va fi nevoie. Aş vrea să mai încercăm o dată, Steffie.

Stefanie însă privea în adîncul bolului cu băutură, după care îl ridică încet spre buze, golindu-l dintr-o singură înghițitură.

– Ştii foarte bine ce exercițiu de futilitate ar însemna o asemenea reconciliere între noi doi, în zise după cîteva momente. Cred că reacționezi aşa, din cauza emoțiilor pe care le-ai avut în timpul cununiei lui Morgan. Puse paharul înapoi pe masă. Şi mai cred că acum ar fi cazul să mă întorc în camera mea. Trebuie să mă apuc de împachetat. O să plec cu avionul, cu transbordare la Miami, imediat după micul dejun împreună cu familia.

T.J. fusese pregătit pentru reacția ei, aşa că atunci cînd încercă să se ridice, mîna lui o cuprinse fără veste de talie, forțînd-o să rămînă pe loc.

– Nu are nici un rost să fugi, scumpete. Oricum, te-aş prinde din urmă.

Şi nu avea nici un rost să se certe iarăşi, cugetă Stefanie în vreme ce se aşezase la loc, bucuroasă că nu fusese nimeni pe la mesele învecinate ca să urmărească mica scenă penibilă.

Nu putea suporta scenele făcute în public, iar T.J. o ştia foarte bine. Acţiunea directă şi în forţă era stilul lui preferat.

Ea îi aruncă o privire încărcată de disperare.

– De ce trebuie să spui asemenea lucruri? Ai plecat de lîngă mine acum şase luni şi de atunci şi pînă astăzi nu te-am mai văzut, şi nici n-am mai auzit nimic despre tine. Acum vii şi-mi spui că mă vrei înapoi şi te aştepţi ca eu să te primesc cu braţele deschise? Ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Îşi auzi vocea ridicîndu-se şi simţi cum demnitatea o părăsea. Cînd deschise iarăşi gura să vorbească reuşi s-o facă cu un calm îngheţat. Ascultă, admit că pentru o perioadă am fost devastată, dar am reuşit destul de bine să trec peste episodul cu tine şi să te uit, şi n-am de gînd să promovez o recidivă în această fază a lucrurilor. Privind la mîna care-i încercuise încheietura, încercă o altă tactică. Trebuie chiar să scot în evidenţă şi faptul că între noi sînt şi alte probleme decît cele legate de subiecte filozofice?

– Spune-mi măcar atît, îi zise T.J. foarte încet. Chiar crezi că aş fi fost capabil să fac lucrurile de care m-ai acuzat în ziua aceea cînd m-am întors din San Francisco? Ca să fiu şi mai clar, mai crezi ceva din ele acum, cînd ai avut destul timp la dispoziţie ca să te gîndeşti?

Incapabilă să-l privească, Stefanie ezită. Nu

mai era nici ea sigură de cîte lucruri le spusese serios sau cîte din cuvintele cumplite pe care le aruncase atunci se născuseră doar dintr-o panică ciudată ce pusese stăpînire pe ea.

– Nu negi că ai fost implicat în scufundarea vasului acela de pescuit, răspunse într-un tîrziu.

– Nu neg pentru că am fost mai mult decît implicat în scufundarea vasului acela, îi spuse T.J., bucuros că putea acum, în fine, să-şi spună povestea. De fapt, trebuie să recunosc că eu am conceput întregul plan.

– Cum? întrebă încet Stefanie, de-a dreptul şocată. Dar eu... eu am crezut că tu... Fusese obligată să se oprească pentru a putea respira, ca şi cum un vînt puternic i se abătuse drept în faţă. Admiţi că tu ai făcut-o şi cu toate astea ai fost cumplit de furios din cauza suspiciunilor mele? Cum de îndrăzneşti să stai aici şi...

– Am scufundat vasul, o întrerupse iarăşi T.J. Dar n-am avut absolut nimic de-a face cu planul de a-l arunca în aer. Este o mare diferenţă. Tu chiar ai crezut că aş fi fost capabil să plantez nişte explozibil, ca un protest dramatic contra pescarilor care au omorît delfinii, Steffie? Poate că suspiciunile tale nu erau neîntemeiate, dar tu ai fost pregătită să crezi că aş fi fost în stare să pun în pericol viaţa oamenilor de dragul salvării

delfinilor. T.J. îşi dădu seama că şi el începuse să se înfurie, în pofida nopţilor petrecute cu propria lui examinare, încercînd să vadă şi să înţeleagă şi punctul de vedere al lui Stefanie, încercînd să priceapă de ce se îndoise de el.

Stefanie închise ochii şi îşi spuse că treceau iarăşi peste vechile neînţelegeri fără nici un motiv. Dar îşi dădea seama că mai avea multe de spus şi spera că va reuşi să afle mai multe.

– T.J., ştiu că am greşit. Mi-am dat seama aproape imediat, deşi pînă în ziua de azi n-am înţeles care a fost treaba ta în incident, mai ales acum cînd mi-ai spus că ai scufundat vasul.

– Chiar nu poţi să-ţi dai seama, scumpete? întrebă T.J. pe un ton persuasiv şi blînd.

– Nu pot să-mi dau seama de nimic! Nici măcar nu mai pot să gîndesc. Eu... eu... nu pot...

Stefanie se opri, atunci cînd întreaga scenă începu să intre în locul potrivit ca un joc de răbdare cu cuburi cu imagini. T.J. se ocupa de protestul contra vasului de pescuit din San Francisco. Pînă să se înapoieze la New Orleans, ea deja văzuse poza într-un ziar, precum şi articolul în care era şi el implicat în bombardarea vasului, cu toate că nu-i fusese scis numele. Îşi recunoscuse însă soţul în fotografie, prins tocmai în momentul în care sărea de pe vasul care se scufunda şi care de altfel explodase sub apă cîteva momente

după aceea.

Deodată totul luă un alt înțeles, iar Stefanie simți cum acum se ura pe sine chiar mai mult decît în timpul celor şase luni de despărțire.

– Ai sabotat vasul şi l-ai făcut să se scufunde, pentru că asta era singura soluție, îi zise, forțîndu-se să întîlnească privirea lui T.J. Şi asta pentru că ai aflat de bombă şi nu mai era destul timp ca s-o dezamorseze cineva. Pentru că erau prea mulți oameni în jur care ar fi putut fi răniți.

Era de-a dreptul şocată că nu fusese în stare să întrevadă acest adevăr simplu pînă în acel moment, deşi ştiuse în sufletul ei că T.J. n-ar fi participat la nimic violent, indiferent de cît de mult îi plăceau confruntările şi acțiunile directe, mai ales că el era un jurnalist care încerca să facă un reportaj asupra întregului eveniment, deci nu un participant direct. Era mult prea îmbătat de etica profesională.

– Ai fi putut fi ucis, murmură ea. Şi ai venit acasă a doua zi ca să să descoperi că soția ta credea, oricît de neîntemeiat, că ai făcut parte din complotul cu bomba. Nici nu-i de mirare că n-ai încercat să-mi spui adevărul. În asemenea circumstanțe nici eu nu m-aş fi obosit cu vreun fel de explicații.

– Ar fi trebuit să-ți fi explicat totul de-a fir a păr, îi răspunse T.J., prinzînd într-o palmă mîna ei

fină. Mîndria a stat în calea multor lucruri pe care ar fi trebuit să le fac atunci, Steffie. Dar admit că am fost luat prin surprindere de reacția ta. Poliția din San Francisco acceptase versiunea mea asupra turnurii evenimentelor, dar am simțit că tu deja mă acuzaseşi fără să vrei să asculți şi versiunea mea. Vocea lui T.J. părea şi mai răguşită acum. De ce, scumpete? Încă nu pot să pricep.

Stefanie scutură din cap. De ce? Această întrebare o chinuise fără milă. O fotografie dintr-un ziar de mîna a şaptea nu ar fi trebuit s-o facă pe o soție să se îndoiască fie şi un singur moment de soțul ei.

Oftă din greu. Ce rost mai avea să retrăiască totul din nou? Acum, mariajul lor se terminase. Luă o gură de aer, de parcă ar fi fost ultima pe pămînt.

– T.J., hai să lăsăm baltă subiectul ăsta, îi zise cu o resemnare amară, ferindu-şi privirea. Am admis că am greşit. Oricum, o să înaintez acțiunea de divorț imediat ce ajung acasă. Ai avut dreptate atunci cînd m-ai acuzat de lipsă de loialitate şi nu ai absolut nici un motiv ca să mă ierți. Nu mai există ceva ce aş putea spune sau face ca să ne simțim amîndoi bine.

T.J. însă refuză să accepte atitudinea defetistă a lui Stefanie. Cumva, tot avea să ajungă la baza problemelor ce stătuseră în calea căsniciei lor. Şi

mai ştia că soţul era o persoană de o loialitate profundă, faţă de persoanele pe care le iubea. Şi mai ştia că îl iubea. Deci, ce se întîmplase de îşi pierduse încrederea în el într-un moment crucial?

– Aici te înşeli, scumpete, îi zise în timp ce-i elibera mîna şi-i făcea semn chelnerului să vină cu nota de plată. Sînt încă multe lucruri care le poţi spune sau face ca să ne simţim amîndoi bine. Întinzîndu-se peste masă, îşi îndoi un deget pe sub bărbia ei, forţînd-o să-şi ridice privirea. Şi aşa o să şi faci, draga mea, îi zise hotărît, după care îi zîmbi. Îţi gar-rran-teez!

Chelnerul îi aduse cecul şi T.J. îl semnă, după care se ridică şi trase scaunul lui Stefanie, în timp ce şi ea îi urma exemplu.

Merseră pînă la camerele lor, tăcuţi. Cînd Stefanie îşi scoase cheia din poşetă, T.J. i-o luă din mînă ca să descuie uşa. Spre marea ei frustrare îşi dădu seama că, în mod automat, i-o întinsese. De ce accepta toate manierele lui atît de demodate. Nu era deloc o floare fragilă care să aibă nevoie de protecţia lui. Apoi, amintindu-şi că trebuia să-şi păstreze toate săgeţile pentru adevăratele lupte cu el, nu mai spuse nimic. Încă vulnerabilă în faţa lui T.J., Stefanie prefera să se concentreze asupra modului în care să reziste farmecului lui considerabil pe care, în mod firesc, va încerca să-l folosească împotriva ei.

Dar T.J. reuşi s-o uluiască de-a binelea, atunci cînd îi înapoie cheia şi îi zîmbi.

– Vise plăcute, scumpete. O să ne revedem mîine de dimineaţă la micul dejun. După care se întoarse şi-o porni spre propria lui uşă.

Privind după el, Stefanie nu mai era deloc sigură dacă se simţea uşurată, dezamăgită sau chiar insultată. Chiar nu mai simţea nici cea mai mică dorinţă pentru ea? Nu că ar fi vrut aşa ceva, dar răceala lui era de nesuportat.

T.J. ajunse în faţa uşii de la camera lui, se opri şi aruncă o privire înapoi spre Stefanie, amintindu-şi în acelaşi timp promisiunea pe care şi-o făcuse, şi anume să procedeze cu mult tact ca să-şi recupereze soţia. În timpul nopţilor lungi în care revenise asupra evenimentelor ce distruseseră ceea ce era mai important în viaţa lui, hotărîse că adevărata problemă fusese aceea că el şi cu Stefanie îşi furaseră singuri căciula, aruncîndu-se într-o căsătorie pripită fără să-şi acorde un răgaz mai mare ca să se cunoască mai bine. După toate certurile pe care le trăseseră împreună, în fond de ce n-ar fi crezut ea ce era mai rău despre el într-o situaţie reală?

Stefanie nu-l dezamăgise mai mult decît o dezamăgise el pe ea, decisese cu multe luni în urmă.

Şi acum avea de gînd să încerce să ia totul de

la capăt. Şi nu o putea grăbi. Era vital să-şi îngăduie cît mai mult timp. Cît mai mult.

Şi, cu toate astea, privind-o aşa cum stătea în faţa uşii, uitîndu-se la el, ochii gri reflectînd emoţii confuze, avu sentimentul că din nou o rănise, ca şi cum ar fi fost catapultat înapoi în timp, în momentul în care se pregătea să părăsească apartamentul în care locuiau.

Însă nu şi de data asta, se hotărî el, deodată pivotînd pe călcîie, întorcîndu-se la ea şi luînd-o în braţe fără nici un fel de ceremonie, în felul în care îşi dădea seama că ar fi trebuit s-o facă şi cu cealaltă ocazie, dacă nu ar fi fost chiar atît de mîndru.

Prinsă pe nepregătite, Stefanie nu mai putu scoate nici măcar un murmur de protest, în timp ce buzele lui T.J. le acopereau pe ale ei, iar braţele lui se strîngeau în jurul taliei ca nişte cercuri de oţel, iar limba lui explora regiunea pe care o cunoscuse atît de bine înainte.

Gustul persistent al Armagnac-ului o intoxică deodată pe Stefanie. Căldura venea în valuri dinspre trupul lui T.J., pînă cînd o făcu să se topească, braţele găsindu-şi singure drumul pe după gîtul lui, mîinile descoperindu-i iarăşi părul mătăsos şi cîrlionţat. Îi simţeă căldura încrezătoare şi rigidă, şi, instinctiv, se lipi de el, o bucurie smintită umplîndu-i inima atunci cînd îşi dădu

seama că încă o dorea la fel de mult. Şi ea îl dorea. Doamne sfinte, şi cum îl mai dorea. Pasiunea intensă îi alungă orice gînd de bun-simţ, aşa cum se întîmplase şi prima dată cînd o sărutase T.J. Cînd îl întîlnise pe T.J. Carriere nici prin cap nu-i trecea să se mărite cu cineva. Şi cu toate astea capitulase în faţa lui atît de bine, încît căsătoria păruse inevitabilă şi foarte necesară.

Dar nu fusese deloc necesară, şi iat-o acum, cedîndu-i din nou, fără să-şi fi învăţat lecţia. Şi, cu cît se lupta mai mult cu senzaţiile care o asaltau, cu atît mai puternice păreau să devină.

– Johnny, şopti atunci cînd T.J. îi eliberă gura şi privi în jos spre ea, cu ochi întunecaţi şi cercetători.

Braţele lui se încordară şi mai mult, atunci cînd auzi numele care-i lipsise atît de mult. Numai Stefanie folosea versiunea englezească a numelui lui – sau mai degrabă pe cea scoţiană, după cum insistase chiar ea. Numai Stefanie putea murmura cele două silabe transformîndu-le într-un poem de dragoste. Numai Stefanie putea alina durerea pe care o simţea de şase luni.

Cu o izbucnire de triumf, îşi coborî din nou buzele asupra ei, mai blînd de data asta, şi cu tot atîta dorinţă nemascată, amintindu-şi cît de mult îi plăcea lui Stefanie ca el să se joace cu buzele ei, muşcîndu-i-le uşor, mîngîindu-le cu limba, savu-

rîndu-le dulceața încet şi fără grabă.

Foamea lui de ea se intensificase pînă la o limită de nesuportat. Îi prinse capul cu o mînă, trecîndu-şi degetele prin părul ei, minunîndu-se de bogăția lui, amintindu-şi cum se lăsa peste pieptul lui precum un val de mătase caldă. Ştefanie ştiuse foarte bine cum să folosească şuvițele într-un mod erotic şi misterios.

Pentru un moment, cele şase luni de separare dispărură ca un fum. Numai că timpul petrecut departe de Stefanie îl învățase nişte lecții care urmau să-l facă să devină un soț mult mai bun. Nu mai voia să repete greşelile trecutului, deciziile impulsive bazate doar pe pasiune. Problemele lor începuseră în afara dormitorului şi trebuiau rezolvate tot în afara lui.

– Scumpete, îi zise el cu un fel de geamăt după ce-i eliberă iarăşi buzele şi rămase doar s-o țină în brațe, încercînd să-şi recapete controlul asupra trupului. N-am vrut să fac asta...

Stefanie se eliberă din strînsoarea brațelor lui T.J., îndepărtîndu-se şi privindu-l cu oroare, în timp ce-şi recăpăta tot mai mult stăpînirea de sine.

– Nici eu n-am vrut aşa ceva, îi răspunse, întrebîndu-se de cîte ori mai trebuia să se umilească în fața acelui bărbat pînă să ajungă să se sature. Încerca să se adune şi să vorbească cît

mai calm posibil: hai să încercăm să uităm toată această comedie a erorilor, bine? După micul dejun de mîine n-o să mai fie nevoie să ne mai vedem, aşa că mă îndoiesc că astfel de lucruri se vor mai întîmpla. Deschise uşa şi vru să păşească în cameră.

Prinzînd-o de braţ, T.J. o opri să plece. Îşi dăduse seama că ea nu-l înţelesese, aşa cum de altfel se întîmplase atît de des şi în trecut.

– După cum am mai spus, scumpa mea, nu avem nici un motiv să ne pripim, îi zise pe un ton calm, hotărîndu-se pur şi simplu să lase deoparte toate şmecheriile şi să se explice cît mai clar. Poate că ţi-ai păstrat propriul tău nume, Stefanie Sinclair, şi probabil te-ai gîndit că te vei putea întoarce ca să fi iarăşi aceeaşi persoană care erai înainte să ne fi căsătorit. Dar trebuie să accepţi faptul că ne-am schimbat unul pe celălalt încă din momentul în care ne-am întîlnit. Nici unul din noi nu mai poate da înapoi.

– Păi, asta-i exact ceea ce spuneam şi eu, îi răspunse ea pe un ton jos. Nu ne mai putem întoarce.

T.J. se întinse şi-i prinse capul între mîini.

– Nu, nu putem. Dar putem merge înainte. Putem să încercăm să aflăm ce anume n-a mers cum trebuia şi să ne asigurăm că aşa ceva nu se va mai întîmpla. Eu nu te ştiam ca pe o „lasă-mă

să te las", scumpete. Nu renunța la noi.

– Nu eu sînt cea care a renunțat. Tu eşti acela. Controlul lui Stefanie începea tot mai mult să dispară în ceață. Era pe punctul de a izbucni, de a da drumul suspinelor şi lacrimilor care o amenințau din interior.

– Şi eu am crezut treaba asta pentru un timp, îi răspunse T.J. cu blîndețe. Dar acum nu mai sînt atît de sigur.

– Oh, sigur T.J., cum să nu, eu sînt cea care te-a părăsit.

– Poate, în felul tău, îi răspunse. Dar de ce mai încerci să stabileşti a cui a fost vina? Ai mai auzit pînă acum divorțuri fără vreo vinovăție din partea vreunuia dintre soți? De ce să nu avem şi noi parte de o reconciliere fără vină? Un nou început fără pete?

Stefanie se luptă să-şi adune din nou toată furia şi pînă la urmă reuşi un spectacol destul de bun.

– Ți-am iertat totul, T.J., şi mi-am asumat eu întreaga vinovăție, dar dacă voi mai comite vreodată incredibila tîmpenie de a sta cu tine în aceeaşi casă, probabil că te-aş strînge de gît înainte să treacă săptămîna. Aroganța ta poate să scoată din minți şi un înger!

T.J. îi zîmbi, mai mult uimit decît rănit de cuvintele ei. Ceva sunase fals în acea mînie a lui

Stefanie şi acel ceva îl mai auzise şi înainte. Un fel de panică ciudată. Petrecuse luni întregi încercînd să dezlege misterul cîtorva certuri dintre ei, fără să priceapă prea bine din ce motiv începuseră.

Numai că, de data asta, îşi promise singur, va da înapoi şi va încerca să afle ce anume se petrecea. Făcînd apel la experienţa de ziarist, va rămîne obiectiv oricît de greu îi va fi.

Cea mai mare problemă va fi încăpăţînarea ei evidentă. Dar acum descoperise că şi el avea două arme de temut pe care le putea folosi ca să dărîme zidurile ei de apărare: pasiunea şi umorul. Stefanie putea fi uşor dezarmată cu oricare din ele.

Sprijinindu-şi fruntea de cea a lui Stefanie, zîmbi în timp ce cu un deget îi mîngîia uşor buza de jos care tremura vizibil.

– Scumpo, o să-mi frîngi inima cu vorbăria asta, îi spuse în dialect. Şi acum ia fii tu fetiţă bună şi dormi bine, şi mai vedem noi cum îţi e dimineaţă. Fiecare lucru în parte va fi la fel de dulce ca şi o plăcintă cu mere. Eliberînd-o, o porni nonşalant spre uşa lui, o descuie, după care se întoarse şi-i făcu cu ochiul. Stefanie se holba la el uimită.

În solitudinea camerei lui, se aşeză pe pat cu capul în mîini şi cu inima bătîndu-i nebuneşte în

piept. Era cu totul epuizat.

Stefanie rămase cîteva secunde spumegînd de furie în pragul uşii, după care intră în încăpere, reuşind cu care greutate să nu trîntească uşa, furioasă pe sine că-i dăduse lui T.J. Carriere motive s-o facă iarăşi pe deşteptul în faţa ei.

Capitolul 3

În pofida unei nopți chinuitoare, dimineață Stefanie se simți din nou puternică şi stăpînă pe sine. După ce făcu un duş, îşi uscă părul şi apoi se fardă, încercă să se convingă singură că de fapt T.J. nu spusese nici un cuvînt serios în tot acel discurs despre reconciliere, ci doar reacționase sentimental datorită acelei nunți romantice în grădină, şi probabil că acum spera ca ea să nu-i fi luat vorbele în serios.

Faptul că T.J. arareori folosea cuvinte fără să fie convins în privința lor, era doar un mic detaliu pe care Stefanie preferă să-l ignore în acel moment. De asemenea, se prefăcu că nu observă fiorul care o străbătu cînd frînturi din amintirea sărutărilor pe care le împărtăşiseră cu o seară

înainte îi invadă pe neaşteptate mintea.

Se îmbrăcă repede cu un minim necesar de lenjere, apoi cu un costum de jerseu cu haină uşoară şi cu o fustă largă, pe dedesubt avînd o bluză adînc decoltată, din mătase neagră, iar în picioare îşi puse o pereche de sandale comode, cu toc jos. Costumul acela era ceva tipic pentru Stefanie Sinclair, confortabil şi destul de elegant încît să poată înfrunta orice provocare.

Apoi, rapid, îşi împachetă ce lucruri îi mai rămăseseră în mica geantă de voiaj, pe care o lăsase cu o seară în urmă pe bancheta destinată valizelor, îşi luă poşeta din piele neagră, asemănătoare cu geanta de voiaj, şi se grăbi să coboare în restaurantul în care se reunea întreaga familie la micul dejun.

Însă aplombul îi fu puţin clătinat, atunci cînd îl zări pe T.J. arătînd la fel de chipeş ca întotdeauna şi vorbind amabil cu părinţii ei. Cîte un pas o dată, îşi zise singură în timp ce zîmbea şi oferea un fel de salut general întregului clan reunit. Singurul ei regret era că nu fusese la fel de punctuală ca de obicei; era ultima sosită şi trebuia să se aşeze pe singurul scaun disponibil care era – evident – chiar lîngă al lui.

– 'Mneaţa, scumpete, o salută degajat T.J. Adevărul era că se întreba dacă se vedeau adevăratele lui sentimente, dacă nu cumva Stefanie

observase trăsărirea pe care o avusese atunci cînd intrase ea în sala restaurantului. Arăta atît de calmă, atît de serioasă şi atît de minunată! Picioarele ei lungi şi bronzate îi accelerară pulsul, iar buzele ei pline îl tentau în mod amenințător. Ai dormit bine? o întrebă, surprins de cît de impersonală îi părea vocea.

– Nu prea grozav, îi răspunse ea, refuzînd să mintă chiar şi pentru a-şi salva demnitatea.

– Bănuiesc că de vină este surescitarea de ieri, îi zise el cu o satisfacție nețărmurită în ochii-i de un verde-marin.

– Probabil, încuviință ea, după care luă lista de meniu, încercînd să nu se gîndească la cît de mult îi plăcea mirosul curat şi masculin ce emana dinspre el. Era stînjenită, observîndu-şi slăbiciunea în ai face complimente, vrînd să-i spună cît de minunat arăta în pantalonii aceia subțiri, de un maro-palid, în cămaşa aceea desfăcută la gît şi în haina sport pe care o purta cu atîta eleganță.

– Ca să mai scutim ceva din timp, să ştii că deja ți-am comandat micul dejun, o informă, perfect conştient că ea l-ar putea considera cam obraznic. Dar fuseseră şi vremuri cînd Ştefanie susținuse că aprecia chiar foarte mult faptul că soțul îi cunoştea atît de bine preferințele, încît putea comanda în locul ei în restaurante. T.J. era pregătit s-o curteze aşa cum se cuvenea, restabi-

lind în acelaşi timp vechile obiceiuri păstrate de pe vremeą cînd încă nu se separaseră. Avem un avion de prins, adăugă apoi inocent.

Stefanie se întoarse să-l privească, furioasă de două ori. Faptul că el îşi luase libertatea să comande micul dejun în locul ei era de-a dreptul înnebunitor, dar ultima lui afirmaţie era de-a dreptul alarmantă.

– Ce vrei să spui? îl întrebă cu o expresie îngrijorată.

– I-am spus chelneriţei să-ţi aducă dejunul tău preferat: suc de portocale, clătite şi sirop de afine...

– Nu despre asta voiam eu să ştiu, îi zise printre dinţii încleştaţi. Ci despre comentariul acela despre cum trebuie noi să prindem avionul? Vrei să spui că iei acelaşi avion cu mine, spre Miami?

– Şi pe acela de la Miami spre New Orleans, îi răspunse vesel T.J. Privi peste capul lui Stefanie la chelneriţa care se apropia de masa lor. Iată că vine şi micul dejun, şi nici măcar cu un minut prea devreme. Nu ştiu cum e cu ceilalţi, dar eu unul sînt mort de foame.

Stefanie începu să vorbească pe o voce scăzută, în timp ce mîncarea le era servită, iar părinţii şi surorile ei discutau unii cu ceilalţi.

– Pe asta tot Morgan a aranjat-o?

– Nu, draga mea, eu sînt responsabil pentru aceste aranjamente, deşi trebuie să admit că am întrebat-o pe Morgan care erau planurile tale de înapoiere.

– Deci ai de gînd să mă urmăreşti.

– Scumpo, nu fac decît să mă întorc în oraşul meu de reşedinţă, la fel ca şi tine. Oare chiar n-am dreptul ăsta? Şi m-am gîndit că ar fi plăcut dacă am călători împreună. Tu nu crezi?

– N-o să ţină, îi răspunse Stefanie, atacînd în forţă clătitele din faţa ei. Mîine de dimineaţă o să chem avocatul.

T.J. observă imediat că deasupra mesei se instăpînise o tăcere jenantă, aşa că începu şi el să mănînce din jumările lui cu şuncă, zîmbind spre părinţii lui Stefanie.

– Ştiţi, unul dintre lucrurile pe care le-am admirat mereu la fiicele voastre este felul în care apreciază mîncarea. Asta spune ceva despre ele şi despre felul în care au fost crescute. Apetitul bun şi sănătos este atît de atrăgător la o femeie! Nu eşti de acord cu mine, Charlie?

Tatăl lui Stefanie îşi răsfrînse buzele într-un fel de zîmbet reţinut, care-i amintea lui T.J. de Stefanie atunci cînd încerca să nu rîdă. Charlie scutură uşor din cap, ca şi cum ar fi încercat să-l avertizeze pe T.J. să nu întindă coada prea mult dacă nu voia să se pomenească cu o clătită plină

de sirop drept între ochi.

Înclinat să dea ascultare sfatului bărbatului bătrîn şi înţelept, T.J. îşi întoarse privirea spre Lisa şi Heather.

– Şi cum mai merg filialele europene ale lui Dreamwavers Inc.?

Ochii imenşi şi expresivi ai lui Heather, care dominau feţişoara mică, în formă de inimă, se luminară deodată, arătînd cît de entuziastă era datorită muncii ei.

– Divizia britanică se descurcă grozav, îi răspunse surescitată. E uimitor cît de mulţi oameni sînt fascinaţi de castelele medievale, de poveştile cu fantome şi de misterele nerezolvate, plus altele asemenea. Biroul nostru din Londra de-abia mai poate face faţă cererilor şi avem mari solicitări şi la Edinburgh, doar la cîteva săptămîni de la deschidere.

T.J. se întoarse spre Stefanie.

– Ei, scumpete, ca preşedinte a lui Dreamwavers Inc. probabil că eşti bucuroasă că ai încurajat-o pe mezină să continue cu planul ei în a face turul caselor bîntuite de stafii. Îţi trebuie mult curaj ca să ai încredere în cineva atît de tînăr.

Stefanie înghiţi mai întîi bucăţica de clătită înmuiată în sirop, luă o înghiţitură de cafea, îi zîmbi fals lui T.J., după care îi zîmbi sincer lui Heather.

– Operaţiunea ei este ceva mai complexă

decît un simplu tur al caselor bîntuite, dar este captivant, într-adevăr. Sîntem cu toții mîndri de Heather care a avut această idee la timpul potrivit.

– La fel şi Lisa, interveni plină de loialitate Heather. Şi Morgan şi tu, Steffie. Cu o exuberanță tinerească, Heather încercă să-l pună la curent pe T.J. turuind ca o mitralieră. Vapoarele de cursă ale lui Stefanie merg ca unse pe Mississipi. Morgan este pe cale să adauge cel de-al treilea vas de pirați la flota ei, iar turnurile culturale ale Lisei sînt considerate drept cele mai bune din circuitul european. Doar un singur critic de la revistă i-a zis că trebuie neapărat să includă şi Provence Pligrimage ca fiind, practic, esențial pentru oricare student de la arte şi...

Lisa, rîzînd, îşi aşează delicat o mînă pe brațul surorii ei mai mici.

– Heather, îmi place la nebunie să te aud trăncănind despre mine şi despre realizările mele, dar de ce să nu acceptăm cu modestie că avem pur şi simplu un succes fabulos şi să încheiem aici?

T.J. rîse, văzînd umorul cald şi plin de înțelegere al Lisei, realizînd iarăşi cît de mult iubea familia aceea, şi cît de mult îi lipsise. Cele patru surori se întîlneau rareori, deşi distanța nu putuse rupe apropierea dintre ele. Legături indestructibile

se creaseră de-a lungul anilor între ele, pe cînd crescuseră pe vasul familiei, pe Dreamwaver.

Părinții lor încă călătoreau în jurul lumii pe acelaşi vas, oprindu-se în lungi popasuri pentru a putea aduna materiale pentru cărțile lor de antropologie care aveau un mare număr de cititori; aşa că era o mare ocazie atunci cînd întregul grup reuşea să se reunească. T.J. nu putea suporta să vadă cum micul dejun era pe cale de a se sfîrşi, în ciuda nerăbdării lui de a rămîne singur cu Stefanie.

Numai că se termină şi T.J. îşi dădu seama că era din ce în ce mai nervos. Bravada lui era doar un act înşelător, pentru că nu se simțea deloc curajos.

Stefanie îşi dăduse deja seama că nu mai putea evita călătoria spre casă împreună cu T.J. pentru că nu era chiar atît de naivă, încît să încerce să-şi schimbe biletul, ceea ce oricum n-ar fi ajutat la nimic, pentru că şi el l-ar fi putut schimba pe al lui. Dar pur şi simplu nu înțelegea de ce se încăpățînase aşa, dintr-o dată, cu această reconciliere între ei. De ce ar face aşa ceva? Mai ales că T.J. nu spusese nimic dacă încă o mai iubea sau nu.

Îşi termină cafeaua, după care se întoarse spre mama ei.

– Mamă, vrei să vii cu mine în cameră cît să mă aranjez puțin şi să-mi iau bagajul?

– Sigur că da, scumpo.

După ce o lăsă pe Stefanie să se îndepărteze puțin, Kate se ridică, îi zîmbi lui T.J. şi se aplecă să-i şoptească:

– Cred că voi fi pusă în situația de a răspunde pentru intrigile familiei, tinere. Dacă reuşeşti să-i cîştigi încrederea lui Stefanie, să nu cumva să ne dai motive să ne pară rău că te-am ajutat.

T.J. rămase să privească după soacra lui, în vreme ce aceasta se îndepărta. Acum începea să înțeleagă foarte bine ce însemna o mînă de fier în mănuşă de catifea. Kate Sinclair era mignonă, aproape că părea fragilă, cu părul moale, de un blond-argintiu, şi cu o voce blîndă. Dar avea tot atîta prezență de spirit ca şi fiicele ei, şi îşi dominase soțul cel uriaş şi puțin nedumerit mai bine de treizeci şi trei de ani.

– Ai auzit-o pe mama, îi zise Lisa cînd Stefanie şi Kate erau mult prea departe ca să-i mai poată auzi. Te ajutăm pentru că avem încredere în tine, T.J., şi pentru că nu avem nici cea mai mică idee de ce anume n-a mers bine între voi doi. Stefanie n-a discutat deloc despre asta.

T.J. se încruntă, surprins că Stefanie nu se încrezuse nici în propria-i familie.

– Nici măcar eu nu ştiu prea bine ce anume n-a fost în regulă, admise el. Aşa că nu pot face nici un fel de promisiuni în legătură cu viitorul, cu

excepția faptului că nu i-aş putea face nici un rău lui Stefanie, dacă asta este posibil.

Charlie îşi drese glasul:

– Orice bărbat care ar promite mai mult de atît ar fi fie nesincer, fie total rupt de realitate, fiule. Sper doar că ştii ce fel de provocare ai acceptat în legătură cu fiica mea. Poate să fie cumplit de încăpățînată ca un măgar.

Lisa şi Heather se holbau uimite la tatăl lor.

– Încăpățînată ca un măgar? repetă Lisa.

Charlie începu să rîdă.

– Mama voastră şi cu mine ne-am hotărît ca următoarea carte să fie despre o cultură cu adevărat exotică: cowboy-ii americani încercînd să-şi păstreze identitatea în timp ce se adaptează într-o lume a tehnologiei de vîrf. Bănuiesc că lecturile pe această temă mi-au intrat deja în vocabular.

– Poate, răspunse T.J. zîmbind socrului său. Dar această descriere a lui Stefanie este cît se poate de corectă. De fapt, cred că aş face bine să studiez lupta cu taurii de la rodeo. S-ar putea să am nevoie într-o bună zi.

Heather începu să rîdă.

– T.J Carriere cowboy-ul creol, îi zise, adăugînd apoi cu un oftat visător: Doamne, nu-i aşa că sună romantic?

Lisa gemu şi scutură din cap.

– Iar s-a pornit. Heather Sinclair, într-una din

zilele astea te vei trezi precum Frumoasa Adormită, numai că tu vei vedea realitatea rece cum ți se holbează în față şi nicidecum vreun Făt-Frumos.

Heather încercă să rîdă, dar Charlie şi T.J. schimbară o privire rapidă. Poate că Stefanie nu era singura femeie Sinclair care nu se încredea în ceilalți cînd avea probleme în viața sentimentală, cugetă T.J. În vocea Lisei detectase o încordare care nu-i era deloc obişnuită.

Oftă în gînd. Oare Lisa avea dreptate? Oare şi el, ca şi Heather, trăia într-o lume de vis în care fiecare poveste se termina în mod fericit? Oare curînd se va trezi şi va constata că realitatea rece i se holba drept în față? În locul ochilor luminoşi ai lui Stefanie?

Nu însă dacă putea face în aşa fel, încît să evite această situație, îşi promise hotărît.

– De ce, mamă? întrebă Stefanie imediat ce intrară în intimitatea camerei ei. De ce complotează întreaga mea familie cu T.J., ridicîndu-vă astfel împotriva mea? Ați fi putut să luați acelaşi avion cu mine, dar ați pretins că vreți să mai rămîneți prin zonă ca să mai admirați coasta. Nu mai cred de acum în astfel de scuze. Şi nici nu mai cred în tîmpeniile pe care mi le-au spus Heather şi Lisa, cum că nu ar mai fi fost locuri în

avion. Încercați să mă forțați să rămîn singură cu T.J. şi nu e deloc corect! Se lăsă să cadă pe marginea patului ca pentru a-şi sublinia nemulțumirea.

Kate se aşeză şi ea pe un scaun, şi îi zîmbi fiicei sale cu simpatie.

– Draga mea, de ce ți-e atît de frică să rămîi singură cu T.J.?

Stefanie închise ochii şi începu să vorbească foarte încet şi calm, fiindu-i imposibil să nu fie sinceră cu mama ei.

– Pentru că mă simt atrasă de el, admise. Şi el ştie asta foarte bine. El spune că mă vrea înapoi, dar... Vocea i se pierdu ca şi cum i s-ar fi pus un nod în gît.

Stefanie se ridică şi începu să se plimbe înainte şi înapoi prin fața patului... Apoi continuă:

– Ne-am căsătorit, asta-i ce s-a întîmplat. Încă nu-mi vine să cred că am stat în fața unui judecător şi mi-am închinat întreaga viață unui bărbat pe care-l ştiam de mai puțin de trei săptămîni. Pur şi simplu nu-mi vine să cred că am făcut un asemenea lucru! Şi nici măcar scuza tinereții n-o mai aveam, pentru că împlinisem treizeci de ani cînd m-am măritat cu T.J. Carriere. Bănuiesc că ar trebui să pretind o nebunie temporară. Este singura explicație. Nu sînt deloc potrivită pentru T.J.,

mamă. El are nevoie de o doamnă micuță şi dulce, care să se lase condusă de el, şi nu de o creatură încăpățînată, obişnuită să-şi conducă singură viața. Cel puțin şi-ar putea găsi pe cineva cu mai puțin temperament. Poate că dacă aş fi semănat mai mult cu Morgan...

– Atunci n-ai mai fi fost Stefanie, ceea ce ar fi însemnat o mare pierdere...

Stefanie se întoarse şi zîmbi.

– Acum vorbeşti ca o adevărată mamă. Nu prea eşti subiectivă în toată problema asta, ştii?

– Păi, aşa sper şi eu. Dar acum spune-mi ce anume te sperie la soțul tău?

– Nu e soțul meu şi nu mă sperie.

– Ba este soțul tău şi te sperie. De ce?

Stefanie începu iarăşi să se plimbe.

– În regulă, hai să zicem că mă... mă pisează. Îmi spune scumpete, ştiai? Eu. Scumpete! Este ilar.

– Ei bine, desigur că ăsta-i un motiv solid pentru un divorț, îi răspunse Kate plescăind din limbă. Nici n-am ştiut că soțul tău poate abuza în aşa hal de tine.

– Ma-mă! strigă Stefanie frustrată, după care se aşează pe pat şi-şi îngropă fața în mîini, dîndu-şi seama că se purta ca o adolescentă. Înălțîndu-şi capul, respiră adînc şi încercă să se explice: Nu cuvîntul mă deranjează. Este vorba de atitudinea ce

se ascunde în spatele acestui cuvînt. E întreaga comportare a lui T.J. Parcă a venit dintr-un alt secol. El îşi doreşte o femeie pe care s-o poată alinta şi protejea, pe care s-o transforme în proprietatea lui. În regulă. Asta-i problema lui. Dar nu mai vreau să fie şi a mea.

Kate se mută de pe scaun, aşezîndu-se pe marginea patului, alături de fiica ei, petrecîndu-şi un braţ pe după umerii ei.

– Eşti sigură că nu-i de acum şi problema ta?

Stefanie îi aruncă mamei sale o privire încordată.

– Ah! Asta-i ce primesc dacă am ca mamă un sociolog. În regulă, acum loveşte-mă cu treaba asta. Şi mai exact, ce anume sugerezi?

Kate scutură din cap şi rîse încet, în timp ce-şi îmbrăţişă fiica.

– Doar că atît tatăl tău, cît şi eu am dus un stil de viaţă mai neobişnuit, fiind mereu în mişcare şi trăind vreme îndelungată pe vasul nostru. Tu n-ai prea avut ocazia să fii copil. Erai conştientă de problemele şi pericolele care ne pîndeau, pe cînd surorile tale erau prea mici ca să înţeleagă unele lucruri, cum ar fi fost lipsa banilor sau faptul că ne puteam scufunda în timpul vreunei furtuni. Tu erai responsabilă şi matură, deşi nu erai decît un copil, dar avînd grijă de celelalte fete, protejîndu-le,

terorizîndu-le atunci cînd considerai necesar. Întotdeauna m-am simțit cumva vinovată față de tine, Stefanie. Ai petrecut mult prea mult timp avînd grijă de alți oameni, dar nimeni n-a avut grijă de tine, pînă cînd n-a apărut T.J.

Stefanie nu era prea sigură dacă-i plăcea direcția în care se îndreptaseră gîndurile mamei ei.

– Şi unde vrei să ajungi cu asta, mamă?

– Nu ți se pare semnificativ faptul că singurul bărbat la care ai reacționat era gata pregătit să facă pentru tine ceea ce tu mereu ai făcut pentru alții? Că împliniseşi treizeci de ani atunci cînd ai avut acel acces de nebunie, sau aşa cum spunem majoritatea dintre noi, te-ai îndrăgostit? Că singurul bărbat care-ți poate înmuia genunchii este acela care nu te-a lăsat niciodată să-l terorizezi?

Lui Stefanie nu-i plăcea deloc ceea ce-i sugera mama ei. Sări în picioare.

– Ei bine, n-a fost deloc în regulă că am reacționat în fața unui asemenea bărbat, la fel cum n-a fost bine deloc că a reuşit să-mi înmoaie genunchii. Şi dacă nu mă grăbesc, o să pierd avionul, iar T.J. o să mă certe, de parcă aş fi o fetiță neascultătoare.

Kate începu să rîdă.

– N-o să mă faci niciodată să cred că T.J.

încearcă să te copleşească în acest fel. Are prea mult respect pentru tine pentru a fi atît de autoritar.

– Ha! i-o întoarse Stefanie, luîndu-şi geanta de voiaj şi petrecîndu-i toarta pe după umăr, în acelaşi timp deschizînd şi uşa, şi ţinînd-o pentru ca mama ei să poată trece.

Kate se ridică şi-o sărută pe Stefanie pe obraz.

– Tu ai fost mereu cea care a avut cele mai năucitoare reveniri, îi zise mai tîrziu, făcîndu-i conspirativ cu ochiul.

Zborul spre Miami a fost la fel de chinuitor precum îşi închipuise Stefanie că urma să fie. Pentru a doua zi consecutiv, se regăsi „aşezată" alături de T.J., cu braţul şi umărul presate de ale lui, toate simţurile răspunzîndu-i la atingerea şi la aroma plăcută, şi la vocea de lîngă urechea ei.

În timp ce avionul începuse să ruleze pe pistă, T.J. îi luă mîna şi îi zîmbi, iar ea îşi aminti că admisese în faţa lui, într-un moment de încredere prostească, că o decolare întotdeauna îi dădea nişte fiori ce păreau de-a dreptul senzuali.

Era dificil să se lupte cu un bărbat care o cunoştea atît de intim, cugetă ea, sprijinindu-şi capul de spătarul scaunului şi închizînd ochii, urîndu-se că reacţiona exact aşa cum bănuia şi

T.J. Şi se mai ura şi pentru că acele sentimente se intensificaseră tocmai pentru că şi el era conştient de ele, pentru că degetele lui se strînseseră în jurul mîinii ei, în timp ce avionul se înălța.

Se întrebă cum de putea el s-o cunoască atît de bine, mai ales că fuseseră împreună pentru un timp atît de scurt. Întîlnise o mulțime de cupluri căsătorite de multă vreme, dar care habar nu aveau de gîndurile sau de sentimentele secrete ale celuilalt. Adevărul era că îi fusese foarte uşor să se destăinuie în fața lui, să se încreadă în el. Fusese un ascultător atent şi înțelegător. Ăsta era unul dintre cele mai mari farmece ale lui.

Deodată, Stefanie se întrebă de ce anume încerca mereu să se certe cu el. În pofida tuturor certurilor şi a încleştărilor de voințe, niciodată nu fusese mai fericită ca atunci cînd era împreună cu T.J. Niciodată nu se simțise mai plină de viață, mai exuberantă. Să fie iarăşi cu el ar fi fost atît de plăcut, cugetă mai departe. El o purtase pe înălțimi mai mari decît putea zbura oricare avion.

T.J. nu-i elibera mîna nici cînd ajunseră la altitudinea de croazieră, iar Stefanie nu se simțea capabilă să adune atîta voință, încît să se elibereze singură.

Ținîndu-şi ochii închişi, o auzi pe stewardesă venind şi oferindu-le răcoritoare, după care auzi şi refuzul încet şi politicos al lui T.J. Luase încă o

decizie în locul ei, cugetă Stefanie cu acreală. Dar nu se putea plînge. Ca de obicei, fusese o decizie înțeleaptă. T.J. ştia foarte bine că nu ar fi putut dori ceva atît de repede după micul dejun.

Întorcîndu-şi capul, deschise ochii şi observă ca şi el la rîndul lui se odihnea, cu ochii închişi şi cu capul lăsat pe spate. Probabil că nici el nu dormise mai bine în noaptea aceea decît o făcuse şi ea.

Şi, în loc să privească în altă parte, aşa cum îşi dădea seama că ar fi trebuit să facă, Stefanie cedă tentației de a studia profilul lui T.J., trasînd în minte linia puternică a maxilarului, curba buzelor senzuale, arcada plină a sprîncenei. Zîmbind vag, îşi aminti cum îl tachina pentru genele dese şi lungi, şi pentru părul lui ondulat.

Deodată îşi dădu seama că fusese prinsă asupra faptului: T.J. se întoarse s-o privească şi, întimp ce Stefanie se uita în adîncul ochilor verzi, se simți atrasă în vîrtejul unei lumi cu transparențe cristaline plină de mistere şi bucurii.

– Bună, scumpete, îi zise T.J. încet.

Stefanie privea fascinată cum îi ridică mîna şi îi sărută încheieturile degetelor.

– T.J., nu se poate să mă vrei înapoi, protestă ea jalnic. Ne-am certat atît mult.

– Ştii, draga mea, îi răspunse, mişcat din cauza expresiei blînde de pe chipul ei. Dar nici

măcar nu ne-am îngăduit destul timp încît să învățăm să facem compromisuri. Nici înainte de nuntă şi nici după. Eu nu cer decît să luăm totul de la capăt şi să încercăm să facem lucrurile aşa cum trebuie. Cred că am fi avut nevoie de o logodnă aşa cum s-ar fi cuvenit, scumpete. Genul acela demodat. Chiar nu vrei să ne dai această şansă?

Rezistența fragilă a lui Stefanie începu să se topească. T.J. era atît de convingător, iar ea ținea atît de mult la el, dar cu toate astea, tocmai aceste sentimente erau în sine marea problemă: durerea de a-l pierde pe T.J. pentru a doua oară ar fi prea mare pentru a putea fi suportată, iar ea era aproape sigură că această pierdere era inevitabilă.

În pofida împăcărilor delicioase de după certurile lor, fiecare bătălie putea scăpa de sub control în felul în care scăpase ultima. Iar ea nu mai voia o repetare a unei astfel de scene.

T.J. ar fi dat orice ca să afle ce se petrecea în mintea lui Stefanie. Îi putea simți mecanismele minții învîrtindu-se neobosite şi îşi dădu seama că ea se gîndea serios la sugestia lui. Dar dacă gîndurile ei erau în favoarea sau în defavoarea lui, asta n-ar fi putut spune. Întinzînd mîna liberă, îi mîngîie uşor obrazul, după care îi trase capul pe umărul lui. Cum ea nu se opuse, îşi apăsă buzele

pe vîrful capului, încercînd să nu lase fericirea pe care o simțea în acel moment să-l orbească şi să nu mai vadă dificultățile reale ce îi stăteau în cale.

Dar poate că în cele din urmă avea să-şi recîştige soția.

Capitolul 4

Buzele lui Stefanie erau strînse, iar chipul îi căpătase o nuanță cenuşie, în timp ce avionul îşi continua coborîrea spre aeroportul din Miami, în mijlocul unei furtuni violente.

Conştient de faptul că ea n-ar fi admis nici măcar în parte că îi era teamă, T.J. de-abia dacă o ținu de mînă şi trăncăni politicos, prefăcîndu-se că nici nu observase felul în care îi strîngea degetele şi nici umbra de teroare din ochii ei.

Şi nu fu deloc surprins cînd ea rămase la fel de tensionată şi după aterizarea avionului şi parcarea lui în fața porții de debarcare. Stéfanie era speriată de furtuna în sine şi nu de faptul că zburase prin ea.

Aeroportul era un fel de Babilon în continuă creştere, mai ales că următoarele zborurile fuse-

seră amînate, iar avioanele care trebuiau să sosească erau îndreptate spre alte aeroporturi, din cauza avertizărilor meteorologilor care anunțau apropierea unui uragan deasupra întregului Miami.

– La ce fel de întîrziere trebuie să ne așteptăm? întrebă Stefanie, atunci cînd T.J. se întoarse de la ghișeul la care verificase zborul planificat spre New Orleans.

– Cel puțin o noapte, îi răspunse T.J. fără să fie deloc supărat din cauza întîrzierii. Nu se grăbea deloc să se întoarcă la New Orleans, dacă șederea în Miami însemna să petreacă mai mult timp în compania lui Stefanie. Sugerez să începem să căutăm o cameră la hotel.

– Camere la hotel, îl corectă Stefanie cu o voce încordată, care-i trada starea de nervi în care se afla. Încercă să zîmbească. Adică două camere separare.

T.J. ridică din umeri.

– Cum spui tu, draga mea, dar din cîte am înțeles, sper să fim norocoși dacă găsim orice în orașul ăsta, pentru o noapte. Se pare că întreaga zonă a fost rezervată cu mult timp înainte pentru cîteva convenții, iar acum, cu toți oamenii ăștia în așteptare...

Privind spre rîndul de telefoane la care se formaseră cozi lungi și la oamenii care formau numere și apoi clătinau din cap și închideau,

Stefanie zise:

– Înțeleg ce anume vrei să-mi spui. Hai să ieşim din toată înghesuiala asta, ca să putem prinde un taxi care să ne ducă pînă la cel mai apropiat complex de magazine de unde să pot folosi un telefon fără să fiu nevoită să stau la rînd. Am cîțiva prieteni la Miami. Sînt sigură că vreunul dintre ei o să fie dispus să ne găzduiască peste noapte.

T.J. îşi aşeză mîna pe talia ei şi începu s-o ghideze spre ieşirea din aeroport.

– Există în țara asta vreun oraş important în care să nu ai prieteni? o întrebă, adăugînd apoi cu un zîmbet: Aproape c-am uitat de rețeaua pe care ți-ai construit-o, de-a lungul anilor. Cu siguranță că reuşeşte să netezească toate micile necazuri din viața ta, scumpete. Nici nu-i de mirare că nu pot să țin pasul cu tine.

Tachinarea blîndă a lui T.J. îşi făcu imediat efectul, ca de obicei. Ridică moralul lui Stefanie şi o făcu să zîmbească, în ciuda tensiunii care o stăpînea.

– Seara trecută spuneai că mă vrei înapoi ca să am grijă de tine la bătrînețe, iar astăzi sugerezi că farmecul meu zace în contactele pe care le am. O să devin o îngîmfată din cauza acestor complimente exagerate, Johnny.

El rîse, încîntat că ea se folosise de porecla

aceea cu totul specială.

Ajunşi afară, Stefanie gemu tare cînd văzu tot acel haos.

– Ce-am zis despre faptul că ar trebui să luăm un taxi? Ce-am făcut să cred că va fi atît de uşor? Asta-i casă de nebuni!

– Ai încredere în mine, scumpete, îi răspunse T.J. nonşalant.

Cîteva momente mai tîrziu, aşezaţi comod pe bancheta din spate a unui taxi, Stefanie îi zîmbi din nou lui T.J.

– Ştii, trebuie să admit din nou că sînt momente cînd tendinţele tale agresive devin utile.

T.J. zîmbi, foarte încîntat de dorinţa crescîndă a lui Stefanie de a-l accepta aşa cum era, cu „tendinţe agresive" cu tot. De asemenea, avu şansa să mai strecoare şi o remarcă bună pentru a-şi susţine cauza:

– Deci, sîntem o echipă grozavă, nu?

Stefanie nu se putu abţine să nu fie de acord cu el din acest punct de vedere. În nenumărate ocazii fuseseră mereu o echipă grozavă. Singura lor problemă majoră era faptul că fiecare voia să fie el căpitanul.

Se apropiară de un complex de magazine şi în cele din urmă găsiră şi un telefon. După mai puţin de cinci minute, Stefanie dădu din cap în direcţia lui T.J. în timp ce închidea.

– Ne-am aranjat. O cunoştinţă are un dormitor şi o canapea, disponibile.

Deşi T.J. se simţea uşurat de faptul că acum ştia că aveau unde dormi în noaptea aceea, nu se putea abţine să nu-şi dorească să împartă totuşi o pernă amîndoi.

– Aş vrea acum să dau un telefon şi la birou, îi mai zise, formînd deja numărul.

– Duminica? întrebă T.J.

– Secretara m-a anunţat că s-ar putea să stea cîteva ore astăzi ca să ajungă la zi cu nişte formulare.

În vreme ce T.J. aştepta, observă că Ştefanie se încruntase, după care începu să vorbească animată.

– Ceva probleme? o întrebă, după ce termină de vorbit.

– Nimic important. Nemesis a mea a luat-o pe calea războiului, asta-i tot. Stuart Gardner, de la Gardner Chemicals, a dat buzna în biroul meu, cerînd să mă vadă, furios din cauza publicităţii proaste şi a piedicilor birocratice la care acum trebuie să facă faţă.

– Nu sînt tocmai sigur că-mi place cum stau lucrurile, îi răspunse T.J. în timp ce ieşeau din magazin, plecînd în căutarea unui alt taxi. Individul ăsta a fost la tine la birou ca să te vadă? Nu cumva se poartă cam deplasat?

Stefanie încuviință din cap.

– Dar, cel puțin l-am deranjat într-o manieră destul de dură dacă a îndrăznit să-şi dea jos masca de demnitate şi să vină să vorbească cu mine.

– Dar de ce cu tine, Steffie? Din cîte îmi amintesc, în grupul tău de protecție a mediului mai sînt şi alte personalități binecunoscute.

– Cine ştie? îi răspunse Stefanie, fără să fie pe deplin sinceră. Amintindu-şi foarte bine cît s-ar speria T.J. dacă i-ar spune că a fost amenințată şi chiar insultată preferă să nu-i spună că Gardner o alesese tocmai pe ea pentru că îşi închipuise că găsise în armura ei o fisură pe care o putea folosi drept amenințare. Ceea ce însă Gardner nu ştia era faptul că Stefanie Sinclair nu se speria atît de uşor, cugetă mai departe, spumegînd de mînie amintindu-şi spusele secretarei despre felul în care încercase s-o brutalizeze verbal Gardner. Uite un taxi, T.J., zise deodată.

– Îl văd, îi răspunse T.J. ridicînd o mînă. Dar mai văzuse şi faptul că Stefanie încerca să ascundă ceva de el. Şi acest fapt era uşor enervant. Dacă avea vreun fel de problemă, el era gata s-o ajute. Dar, ca de obicei, Stefanie nu voia să-l implice în treburile ei. Nu avea încredere în el.

În ciuda dezamăgirii că Stefanie nu voia să aibă încredere în el, T.J. se trezi zîmbind cînd

observă felul eficient în care îi dădu şoferului adresa, plus indicaţiile necesare asupra rutei pe care o aveau de parcurs. Stefanie nu l-ar fi lăsat pe taximetrist să aleagă el ruta, mai ales dacă putea, se gîndi T.J. cu afecţiune amuzată, bucurîndu-se de aerul ei instinctiv de autoritate.

Brusc, se întrebă dacă ocazia neaşteptată de a petrece o noapte împreună cu Stefanie îi va da posibilitatea de a fi singur cu ea. Poate că acea prietenă a ei avea aranjată vreo întîlnire pentru seara aceea sau poate că trebuia să se culce mai devreme. Era oricum ceva la care putea spera, îşi zise singur.

Cînd ajunseră la adresa dorită, T.J. rămase să-i plătească şoferului, în timp ce Stefanie intrase deja într-un bloc de apartamente, ca să-şi sune amica din hol.

În vreme ce ea şi cu T.J. urcau cu ascensorul, lui Stefanie îi trecu prin minte că fusese puţin cam necinstită cu fostul ei soţ, mintindu-l prin omisiune, căci evitase să comenteze ceva despre cunoştinţa la care urmau să-şi petreacă noaptea. Adevărul era că fusese distrasă de ştirea aceea despre vizita lui Gardner la biroul ei. Şi, reamintindu-şi de momentele de gelozie ale lui T.J., decise că studierea reacţiei lui în faţa fostului ei coleg de cameră de la colegiu va fi hotărîtoare. La un moment dat, cînd crezuse că nu mai putea trăi fără T.J., obişnuia să-şi

amintească despre toate motivele pentru care nici cu el nu mai putea sta. Ciocăni la uşa apartamentului, nelăsîndu-l nici o clipă să întrevadă ceea ce urma să-l aştepte. Uşa se deschise.

– Mamă! ţipă gazda lor cu o voce puternică de bariton, desfăcîndu-şi braţele în faţa lui Stefanie şi îmbrăţişînd-o ca un urs, ridicînd-o în sus.

T.J. înghiţi în sec, dîndu-şi seama că ar fi trebuit să bănuiască ceva în neregulă, atunci cînd Stefanie nu-i dăduse nici un fel de detalii despre viitoarea lor gazdă. Şi nu se putea abţine să nu se întrebe dacă o făcuse special sau nu. Oare încerca să-l testeze ca să vadă dacă era la fel de posesiv ca înainte?

Din nefericire aşa rămăsese. Mai avea cale lungă de parcurs înainte să-şi domolească impulsurile acelea de gelozie, gîndindu-se că acum simţea nevoia s-o smulgă pe Stefanie din braţele tipului ca să-l poată pocni cît mai bine. Şi ce mai era şi cu treaba asta cu „mama"?

Hotărînd că îmbrăţişarea celor doi durase şi aşa mult prea mult, T.J. îşi drese glasul cu zgomot.

Stefanie se întoarse în direcţia lui, ca şi cum atunci şi-ar fi amintit că nu venise singură.

– Oh, T.J., bănuiesc că încă nu ai făcut cunoştinţă cu Brad Packard. Dar trebuie să-ţi aminteşti că l-am menţionat de cîteva ori.

– Îmi pare bine să te cunosc, îi zise Brad, eliberînd-o pe Stefanie ca să-i scuture zdravăn mîna.

T.J. îi zîmbi absent, iscodindu-şi memoria, sigur că şi-ar fi amintit de orice menţiune ar fi făcut Stefanie în legătură cu bărbatul acela înalt şi bronzat, şi musculos care-i stătea în faţă.

– Haideţi înăuntru, le zise Brad jovial, luîndu-le bagajele la amîndoi. Îi făcu cu ochiul lui Stefanie. T.J. pare puţin cam nedumerit, mamă.

– Brad a fost unul dintre colegii mei de cameră din vremea studenţiei, îi explică Stefanie lui T.J., abţinîndu-se să nu chicotească.

Amintirile începură să se mai limpezească în mintea lui T.J. precum crîmpeiele fotografice dintr-un proiector de mare viteză. Dar imaginile care reuşiră să se focalizeze, îl şocară oarecum. Pentru că el îşi amintea acum de un Bard Packard foarte diferit de ceea ce întîlnise în acel moment. O ruină, îi spusese Stefanie. Un sac de box. Şi atunci de ce nu mai avea nasul spart? De ce avea toţi dinţii în gură? De ce nu umbla în genunchi?

Ochii lui T.J. se îngustară, atunci cînd surprinseră privirea lui Stefanie. Nu era foarte sigur dacă ea nu-i oferise intenţionat toate acele informaţii eronate, dar cu siguranţă nu-i oferise toate detaliile. Se forţă să-i întoarcă zîmbetul, pentru că

era sigur că acum era pus la încercare.

– Vrei să spui că Brad a fost unul dintre colegii de cameră pe care i-ai avut, nu, scumpete? În casa aia mare erați destul de mulți cu camere închiriate, nu?

– Așa e, îi răspunse Stefanie, întrebîndu-se dacă T.J. era la fel de calm pe cît dorea să lase impresia. Putea pune la cale cine știe ce erupție, își dădu seama, întrebîndu-se dacă procedase înțelept încercînd să-l testeze în felul acesta.

Dar T.J. începu să zîmbească încîntat.

– Mi-au trebuit cîteva momente să pun lucrurile cap la cap, Brad. Într-adevăr, Stefanie mi-a vorbit despre tine, dar a uitat să-mi dea și cîteva detalii. Se opri și o fixă cu privirea, lăsînd ca vorbele lui să fie bine înțelese, după care își întoarse ochii spre Brad cu vădit amuzament. Soția mea nu mi-a spus niciodată că tu crezi că este mama ta.

– Cu toții credeam că era exact ca toate mamele întrupate într-o singură persoană, îi răspunse Brad, rîzînd cu căldură, în timp ce așeza bagajul lui T.J. într-un dulap de lîngă ușă.

– Pentru că era atît de mămoasă? întrebă T.J.

Brad începu să hohotească.

– Nu, pentru că era atît de autoritară! Își petrecu un braț pe după umerii lui Stefanie, îmbrățișînd-o în trecere. Dar oricum este adorabilă.

– Înțeleg ce vrei să spui, îi zise T.J. printre dinții încleştați. Privi în jurul său la apartamentul luxos, observînd dintr-un foc canapeaua tapisată în piele şi măsuța de cafea din marmură şi sticlă fumurie. Mobilierul, clădirea, totul în jur demonstrau că Brad avea un succes răsunător. Este frumos din partea ta că ne găzduieşti la tine, murmură el politicos.

– Sînt foarte bucuros să vă am ca oaspeți, îi răspunse Brad îndreptîndu-se spre dormitoarele apartamentului. Făceți-vă cît mai confortabili cîtă vreme pun eu bagajul mamei în dormitorul de oaspeți. Dispăru apoi, lăsîndu-i un moment singuri.

– Ce tip drăguț! declară T.J. pe un ton de conversație amabilă, plimbîndu-se prin cameră de parcă ar fi fost extrem de interesat de mobila ultramodernă ce-i înconjura.

– Brad este un scump! Stefanie îl urmărea îngrijorată pe T.J. Era mult prea calm, cugetă. Pur şi simplu nu părea să se comporte firesc. În mod evident, T.J. ştia că ea se aşteptase ca el să fie furios pentru că Brad era cu mult mai atractiv decît lăsase să se întrevadă în trecut. Şi toată acea acceptare pasivă trebuia să fie doar o mască.

Conştient că Stefanie îi studia fiecare mişcare în parte, T.J. era sigur că ea se aşteptase ca el să izbucnească sub o formă sau alta. Numai că re-

fuză categoric să dea curs celor mai rele aşteptări ale ei.

– Deci, tu şi Brad aţi păstrat legătura în toţi aceşti ani? o întrebă cu un interes cu totul detaşat, aşezîndu-se pe canapea şi privind spre cartea de pe măsuţa de cafea, dîndu-şi seama că era de fapt cu picturi artistice erotice.

– Bineînţeles, îi răspunse Stefanie cu o notă de triumf în voce, sigură că auzise tonul acuzator din vocea lui T.J. Şi nu-i un lucru bun că eu şi Brad am rămas apropiaţi? A fost un adevărat salvator în seara asta, pentru amîndoi.

T.J. încetă să mai întoarcă paginile ca să poată privi mai bine o anume poză, în mod deliberat exagerîndu-şi interesul în legătură cu ea.

Stefanie se apropie puţin, în aşa fel încît să poată vedea şi ea ce anume îi captase interesul, dar el imediat întoarse pagina. Dar, chiar şi aşa, ceea ce văzuse pînă atunci îi aduse un suspin pe buze.

– Sfinte Sisoie, T.J., închide naibii cartea aia!

El îşi ridică privirea, încercînd să-şi ascundă un zîmbet.

– De ce? Sînt sigur că Brad a văzut toate pozele astea. Privind cu şi mai mare interes la fotografii, T.J. începu să clatine din cap. Din cîte îmi amintesc şi noi am încercat cîteva din poziţiile astea. T.J. încerca să pară calm, dar cu un efort

de voință extraordinar. Nu-i plăcea deloc ideea că Stefanie trăise alături de un bărbat care ținea o carte de artă erotică chiar pe măsuța de cafea din salon. Şi parcă mi-ai spus că tu şi cu Brad ați avut o legătură pur platonică? nu rezistă să n-o întrebe.

– Absolut, îi răspunse Stefanie, ridicîndu-şi bărbia, hotărînd că T.J. tocmai era pe cale să-şi dea arama pe față. Şi dacă îndrăzneşti să mă faci de rîs, atunci cînd se va întoarce Brad... Se opri, auzindu-l pe Brad întorcîndu-se.

– Parcă ați zis că n-ați apucat să mîncați de prînz, le spuse Brad, zîmbind amețitor în direcția lui Stefanie. Am pus să fac nişte paste şi faimosul meu sos bolognese. Şi am mai făcut şi sosul tău preferat pentru salată, mamă.

– O să-ți dau o mînă de ajutor la bucătărie, Brad, sugeră deodată Stefanie, nefiind deloc sigură dacă dorea să rămînă singură cu T.J.

T.J. tăie lista în dreptul lui Martin Van Burden şi se ridică în picioare.

– Eu am o idee şi mai bună, scumpete. Mai bine stai aici şi lasă-i pe bărbați să facă toată treaba. Vreau să-l cunosc mai bine pe Brad şi, trebuie să recunoşti şi tu, ce loc mai bun decît bucătăria pentru ca doi tipi să facă cunoştină mai bine?

Stefanie se lăsă să cadă pe canapea, dîndu-şi

seama că T.J. reuşise să-i dejoace manevrele. Dacă obiecta, el îi putea sugera imediat că avea ceva de ascuns de nu voia să-l lase să rămînă singur cu Brad.

– Dacă stau şi mă gîndesc mai bine, le zise cu un zîmbet strîmb, cred că îmi place ideea de a fi servită de doi bărbaţi.

T.J. veni spre ea şi-o ciupi uşor de obraz.

– Aşa credeam şi eu, scumpete.

Brad zîmbi încîntat, după care îl conduse pe T.J. la bucătărie.

Absentă, Stefanie începu să răsfoiască cartea de pe măsuţa de cafea.

T.J. îşi vîrî capul în cameră.

– Pagina cincizeci şi şapte, scumpa mea.

Stefanie închise cartea cu zgomot, după care se ridică. Începu să se plimbe neliniştită, oprindu-se în cele din urmă la fereastră ca să privească norii negri şi urîţi ce acoperiseră deja cerul. Se simţea deja terorizată de violenţa furtunii care ştia că urma să vină.

Şi cu toate astea, în pofida temerilor adînc înrădăcinate, îşi dădu seama că zîmbea, obligată să accepte că timpul petrecut împreună cu T.J. era mai distractiv decît anticipase.

– Deci, am ajuns să-l cunosc şi eu pe tipul cu care s-a încurcat Steffie a noastră cea cu capul

pe umeri, remarcă Brad în timp ce scotea ingredientele pentru salată. Pare ciudat să mă gîndesc ca la o femeie măritată. Sau cu un fost soț, după cum bănuiesc.

– Soț, îl corectă T.J. cu calm.

– Dar v-ați separat?

– Deocamdată.

Brad îi zîmbi.

– Să înțeleg deci că tu te gîndeşti la o împăcare?

T.J. începuse deja să rupă frunzele de salată.

– Ai înțeles bine.

– N-aş putea spune că te învinovățesc, îi zise Brad care tăia o roşie. Deşi această doamnă poate să fie şi tare încăpățînată.

– Bănuiesc că ştii foarte bine, îi răspunse T.J.

– Sigur că da. Brad puse deoparte roşia tăiată felii şi se apucă să curețe o ceapă de apă. Şi nu, T.J., n-am fost niciodată mai mult decît colegi de cameră.

T.J. îşi ridică privirea, surprins.

– Este chiar atît de evident?

– Ba, ținînd cont de circumstanțe, te descurci chiar foarte bine.

– Şi de ce n-ați fost şi mai mult decît colegi de cameră? întrebă T.J., încercînd în van să nu pară prea curios.

– Nu ştiu, îi răspunse Brad ridicînd neglijent

din umerii imenşi. Bănuiesc că Steffie nu este chiar genul meu şi am recepționat repede mesajul ei care spunea că nici eu nu eram tocmai genul ei. Are ea un fel de a trimite semnale care te avertizează că n-o interesezi, chiar şi atunci cînd este foarte prietenoasă.

– Semnale? întrebă T.J. nedumerit. Ce fel de semnale?

– Probabil că tu nu le-ai recunoaşte. Cu tine se poartă altfel. Întreaga ei atitudine alături de tine este... nu ştiu. Diferită, asta-i tot. Brad se opri pentru cîteva momente, după care continuă: Este o reacție chimică evidentă între voi doi. Un subcurent de excitație foarte subtil, dar foarte clar. Ceea ce însă nu înțeleg este motivul pentru care tu şi cu Steffie v-ați despărțit.

T.J. era foarte mulțumit de cuvintele lui Brad. Nu-i trecu prin cap că senzualitatea plăcută a lui Stefanie era destinată numai lui, că toți ceilalți bărbați obțineau din partea ei mesaje cu totul diferite.

– De ce ne-am despărțit? întrebă, începînd să se simtă mai bine în compania lui Brad. Asta-i întrebarea pe care mi-am pus-o constant în ultimele şase luni. Trebuie să recunosc că ne-am certat foarte mult. Nu sînt nici eu vreun fel de înger cu care să trăieşti şi cred că ai observat că şi Stefanie are o personalitate... hai să-i spu-

nem... dinamică.

Brad îşi lăsă capul pe spate şi începu să rîdă.

– Frumos spus. Deşi Steffie nu este totuşi o femeie dominatoare. Poate să fie cumplit de încăpăţînată ca un măgar...

– Poate obosită, îl întrerupse discret T.J., cugetînd puţin asupra alegerii cuvintelor.

Brad rîse iarăşi.

– Atunci obstinată. Îmi pare rău. Steffie zicea mai demult că tu eşti puţin cam protector în privinţa ei. Acum înţeleg ce-a vrut să spună. Oricum, atunci cînd devine obstinată, se întîmplă doar pentru că îşi închipuie că are dreptate şi de cele mai multe ori chiar are. Este o doamnă teribil de deşteaptă ca să nu se îndrăgostească de un prostănac pe care să-l poată duce de nas cum vrea, aşa că ar trebui să fii fericit că vă certaţi. În cazul vostru, aş spune că puţină luptă este chiar sănătoasă. Brad căută ceva printr-un dulap, în timp ce T.J. terminase de aranjat foile de salată. Apropo, ar fi mai bine să foloseşti uscătorul ăsta pentru salată. Steffie mi l-a dat, pentru că spunea că eu niciodată nu usuc cum trebuie verdeţurile.

T.J.zîmbi, băgă foile de salată în aparat şi învîrti de cîteva ori manivala.

– Ce părere ai acum? întrebă în timp ce ridica cutia uscătorului. Crezi că Stefanie o să fie satisfăcută?

Brad nu se obosi să mai privească.

– Depinde doar de tine, T.J., dar ai deja votul meu de încredere.

Înainte să treacă o oră, T.J. îşi dădu seama că speranţele în legătură cu intimitatea dintre el şi Stefanie erau nule şi neavenite. Furtuna aproape că atinsese intensitatea unui uragan şi nu se putea aştepta din partea lui Brad să iasă din casă pe vremea aceea nici chiar dacă l-ar fi aşteptat aleasa inimii.

În afară de asta, Brad şi Stefanie aveau o mulţime de amintiri de depănat. Însă T.J. descoperi că de fapt se bucura sincer de seara aceea, fericit s-o poată privi pe Stefanie care se cuibărise într-un fotoliu şi trăncănea cu Brad, amintindu-şi anecdote şi glume, şi, în mod inevitabil, permiţîndu-şi să revină la vechiul ei obicei de a divaga pe diferite teme, de la întrebări prosteşti şi pînă la timpul scurs între două tunete.

T.J. ştia că mare parte din veselia lui Stefanie era doar bravadă, mai ales că vremea continua să se înrăutăţească. Dacă n-ar fi cunoscut-o atît de bine, n-ar fi ghicit niciodată tulburarea care-i domnea în suflet. Brad însă nu părea să fi observat nimic.

Chiar şi atunci cînd uraganul întrerupse curentul electric, singura reacţie notabilă la Stefanie a fost faptul că a devenit mai tăcută, întreaga ei

atitudine devenind anormal de pasivă, deşi Brad adusese imediat lumînări. T.J. tînjea s-o poată îmbrăţişa pe Stefanie ca s-o poată proteja de teroarea acelei furtuni. Dar ştia că nu şi-ar fi permis ea singură să se agaţe de el căutînd puţină reconfortare, chiar dacă Brad n-ar fi fost de faţă. Stefanie nu suporta să arate vreun fel de slăbiciune în faţa nimănui. Erau deja căsătoriţi de vreo două luni cînd, o furtună puternică, a trezit-o dintr-un somn adînc. T.J. îi observase teroarea cumplită din ochi.

Ea n-ar fi recunoscut sentimentele ei, nici măcar n-ar fi admis că le-ar fi avut. Un coşmar stupid avusese în noaptea aceea, încercînd apoi să rîdă de faptul că fusese atît de speriată.

Încercînd să-şi înţeleagă mai bine soţia, T.J. se dusese şi vorbise cu părinţii ei despre acel incident.

– Steffie nu avea decît opt ani pe cînd călătoream prin Pacificul de Sud şi am fost prinşi de un taifun minor, îi explicase atunci tatăl ei. Am ancorat într-un port mic, dar sigur şi adăpostit, dar cîteva dintre parîmele care ne ancorau de ţărm au fost smulse. Kate şi cu mine am ieşit să le punem la loc, aşa că Stefanie a rămas la bord ca să aibă grijă de surorile ei mai mici. Morgan avea cinci ani, Lisa trei şi Heather doar un anişor.

Era o noapte să ţi se ridice părul în cap, ad-

misese mai departe Charlie. Dar mai ales pentru Stefanie. Ea nu şi-a dat seama atunci că eu şi cu mama ei aveam lucrurile sub control şi cu toate că avea convingerea fermă că eram cu toţii condamnaţi la moarte, a încercat din răsputeri să le dea încredere surorilor ei. Aşa că Steffie le-a luat pe cele trei micuţe în patul ei, s-a aşezat cu picioarele încrucişate şi cu spatele sprijinit de tăblie, a pus-o pe Heather în poală, iar pe Lisa şi Morgan le-a ţinut cu braţele pe după umeri.

Charlie se oprise atunci, clătinase din cap în timp ce-şi amintea iarăşi de scena pe care o văzuse la vreo oră după ce se întorseseră pe vas.

– Tot ce-am putut face a fost să le eliberăm pe cele trei fete din strînsoarea cumplită a lui Stefanie, continuase pe un ton pocăit. N-o să uit niciodată expresia aceea de teroare de pe faţa ei, privirea care o avea în ochi. Şi cu toate astea n-a admis niciodată că a fost atît de speriată, nici atunci, după taifun, şi nici mai tîrziu. Morgan ne-a spus mai tîrziu că Steffie le-a spus tot timpul că învîrtitul acela al vasului şi clătinarea erau de fapt foarte amuzante, ca o roată de la circ. Morgan, desigur, a avut parte de o distracţie de milioane, rîzînd şi pretinzînd că vrea şi mai mult. Dar pentru biata Stefanie a fost un adevărat iad.

T.J. se întrebă prin cîte furtuni fusese obligată Stefanie să treacă de una singură în ultimele

şase luni.

Făcîndu-i cu ochiul în secret lui T.J., Brad se ridică deodată, se întinse şi căscă.

– Băieţi, sînt frînt. Credeţi că aş fi o gazdă dezagreabilă dacă m-aş duce acum la culcare?

– Nici vorbă, îi răspunse T.J. cu puţin cam mult entuziasm.

– Sigur că nu, murmură şi Stefanie, deşi era deja alarmată gîndindu-se că urma să rămînă singură cu T.J.

Brad scoase dintr-un sertar cearceafuri şi pături pentru ca T.J. să le poată întinde pe canapea, iar lui Stefanie îi oferi un noapte bună voios, după care o abandonă, lăsînd-o să aleagă între a sta în continuare cu T.J. sau a merge la culcare, în timp ce furtuna continua să urle în noapte.

Nu voia ca T.J. să-şi dea seama cît de nervoasă o făcea, aşa că, rămase nemişcată în fotoliul în care se cuibărise, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume.

– Brad e un tip pe cinste, spuse în cele din urmă, incapabilă să se gîndească la un alt subiect de discuţie.

– Aşa e, încuviinţă T.J., adăugînd apoi: Dar tot nu prea pot să înţeleg cum de voi doi aţi putut trăi împreună fără să vă implicaţi sentimental. De acum nu mai era gelos deloc pe Brad, era doar curios.

– Şi nici nu crezi, după cum bănuiesc eu, răspunse Stefanie înțepată, crezînd că masca lui T.J. începuse să alunece. Sînt sigură că nu-ți poți imagina că doi oameni de sex opus pot trăi în aceeaşi casă fără să ajungă să graviteze în jurul aceluiaşi pat.

– Hei, scumpete, nu te apuca să-mi pui în gură asemenea vorbe. Te cred. Doar am întrebat, asta-i tot.

Conştiința neliniştită îi spuse lui Stefanie că de fapt acum încerca să dea foc la paie, hotărîtă să ia comentariile lui T.J. drept ceea ce nu erau, dar cu toate astea continuă:

– Mă crezi? Cît de drăguț din partea ta. În fond, pe vremea aceea nu te cunoscusem încă şi deci nu prea e treaba ta ce am făcut cu Brad, nu? Dar, acum ştim amîndoi că ți-ar fi plăcut ca nevasta ta să fii trăit într-un fel de scoică pînă la tine.

– Stefanie, chiar nu-ți dai seama ce încerci să faci acum? întrebă T.J. încruntîndu-se şi observînd cum ea căuta să înceapă o ceartă de una singură.

– Pe naiba, spun ceea ce e evident, continuă ea ridicîndu-se în picioare. Nu fac decît să enunț ceea ce am văzut. Te-ai purtat admirabil toată seara cu Brad, dar n-a fost decît o înşelătorie. Eşti la fel de posesiv ca întotdeauna. Tu vrei un

şoricel de femeie care n-a avut un gînd al ei propriu sau o viaţă a ei în afară de tine, iar eu pur şi simplu nu mă potrivesc imaginii... Cuvintele i se depărtară în timp ce-şi înghiţea nodul care i se formase în gît, simţindu-şi gura uscată. Era uimită pentru că recunoscuse nota de panică din voce, prostiile pe care le îndrugase pînă atunci.

T.J. se ridică deodată şi veni spre ea, după care o luă în braţe.

Stefanie era paralizată din cauza şocului, dar încercă să protesteze:

– T.J., de ce nu mă urăşti? Sînt imposibilă! Nu se poate să vrei să te împaci cu toate...

– Taci, o întrerupse el, privind-o cu un zîmbet tandru. În fine, am priceput şi eu, scumpete. Nu fi speriată că eşti singură cu mine în seara asta, m-am aşteptat la o asemenea reacţie. Dar această mică tiradă a ta mi-a deschis ochii. Ai început să fugi speriată încă din ziua în care ne-am căsătorit şi cînd ţi-ai dat seama că m-ai lăsat să mă apropii prea tare. Îţi pierdusei ceva din autonomia cu care te obişnuisei. Aşa că ai intrat în panică şi ai început să iniţiezi acele certuri idioate, încercînd să-mă împingi la o distanţă convenabilă. Se aplecă şi-şi frecă buzele de buzele ei, după care începu din nou să vorbească cu blîndeţe, convingător: Dar n-o să mai meargă, Stefanie. Acum văd direct în sufletul tău. N-o să mă las

împins la o parte.

– Nici măcar nu înțeleg despre ce tot vorbeşti, protestă Stefanie cu o voce şoptită, şocată de posibilitatea ca T.J. să fi tăiat ceața care înconjurase adevărul. Despre ce naiba tot bați cîmpii?

– Eşti destul de isteață ca să-ți dai seama şi singură, îi răspunse el, capturîndu-i gura, buzele mişcîndu-i-se cu blîndețe asupra buzelor ei, crescînd gradat cererea, pînă cînd rezistența ei începu să se dizolve, trupul ei relaxîndu-se, limba ei întîlnind-o pe a lui, brațele ei înconjurîndu-i gîtul.

Stefanie pierdu simțul spațiului sau al timpului, în vreme ce căldura lui T.J. părea s-o inunde, brațele-i puternice oferindu-i adăpostul după care tînjise atîta vreme, sărutările lui alungîndu-i temerile. Şi cu toate astea, atunci cînd el îi eliberă gura pentru un moment, încercă iarăşi să reziste langorii crescînde.

– Johnny, nu vreau să te las să mă afectezi în felul ăsta, îi şopti.

– Dar nu ai de ales, îi răspunse el încet. Şi nici eu. După care îi apăsă buzele sub ale sale fără urmă de milă, mîna mişcîndu-i-se în jos ca să poată mîngîia gîtul şi apoi partea superioară a unui sîn. Apoi simți că urma să explodeze, atunci cînd sfîrcul se întări şi începu să-i împungă palma prin materialul subțire al bluzei. Amintirile năvăliră dintr-o dată doar ca să-l înnebunească şi mai

mult: trupul suplu şi auriu al lui Stefanie care răspundea imediat la fiecare mîngîiere a lui; picioarele lungi ale lui Stefanie înconjurîndu-i şoldurile; Stefanie privindu-l în timp ce se mişca într-un ritm perfect cu mişcările pe care le făcea el, arcuindu-se ca să poată primi tot ce avea el de oferit.

– Johnny, continuă ea să şoptească, în timp ce buzele lui T.J. ardeau pe gîtul şi pe lobul urechii. Johnny, te doresc atît de mult. Nu mă pot abține, Johnny. Indiferent de ce s-a întîmplat între noi, nu mă pot abține să nu te doresc...

– Nu aici, îi răspunse el cu un geamăt sonor. Avea nevoie de Stefanie mai mult decît îşi putuse imagina vreodată, dar nu voia ca prima lor contopire, după o separare atît de lungă, să fie stînjenită de prezența unei a treia persoane. Şi, în plus, începuseră să repete toate greşelile trecutului, îşi dădu el seama. Mergeau mult prea repede. Nu aici, scumpete. Nu cu Bard în cealaltă cameră.

Stefanie fusese aruncată iarăşi în lumea reală cu o împuşătură neplăcută. T.J. avea dreptate. Pentru un moment, uitase cu totul de Brad. Dar se simțea jignită şi stînjenită că îi ceruse lui T.J. să facă dragoste cu ea, iar el o refuzase.

Răsucindu-se în brațele lui, respiră adînc ca să-şi recîştige controlul, după care se îndepărtă.

– Asta a fost foarte urît din partea ta, T.J. Carriere. Pur şi simplu scîrbos. Ce voiai să faci,

să încerci să dovedeşti că încă sînt atrasă de tine? E adevărat. Acum eşti fericit? Egou-l tău este mulțumit? Un fulger şi apoi un trăsnet o făcură pe Stefanie să tresară, inima bubuindu-i în piept. Mă duc la culcare, mai murmură, făcînd un cerc larg în jurul lui T.J. pentru a intra în camera ce-i fusese aranjată.

– Noapte bună, scumpete, îi răspunse T.J. încet, refuzînd să se apere împotriva acuzațiilor ei. N-o învinuia pe Stefanie că se supărase. Dacă impulsivitatea lui îi cauza măcar pe jumătate acea frustrare pe care o simțea şi el, atunci avea toate motivele din lume să dorească să-l sugrume.

Îşi aranjă canapeaua şi se resemnă în fața unei alte nopi singuratice şi lungi.

Capitolul 5

T.J. nu avea nci cea mai mică idee de cît de mult dormise cînd un bubuit de tunet cumplit îl trezi deodată. Un alt tunet urmă imediat, cerul părînd brăzdat de fulgere portocalii, iar vîntul vuia pe lîngă ferestre ca un spirit malițios.

Ridicîndu-se în capul oaselor, T.J. se gîndi imediat la Stefanie. Nu ştia ce anume să facă. Dacă era trează, atunci prefera să îndure furtuna de una singură decît să admită că era speriată. Îşi dorea din tot sufletul să meargă în camera ei să vadă ce făcea, dar nu voia s-o facă să creadă că încercase să profite de vulnerabilitatea ei.

Ceea ce spera era ca oboseala cumplită s-o facă pe Stefanie să doarmă neîntoarsă. Dar nu prea părea posibil. Se ridică şi-şi trase pe umeri

un halat de bumbac ca să-şi acopere goliciunea, hotărîndu-se totuşi să meargă să vadă ce făcea, după care se opri, din nou nesigur.

Deodată, Stefanie ieşi în fugă din dormitor, trupul ei subțire părînd scufundat într-un fel de bluză de pijama mult prea mare, cu părul răvăşit, cu ochii strălucitori din cauza terorii şi a confuziei. Privea direct spre T.J., deşi nu părea să-l vadă în timp ce alerga spre el.

– E în regulă, e-n regulă, spuse încet. Nu aveți de ce să vă temeți. Ajungînd lîngă T.J., încercă să treacă pe lîngă el, vocea trădîndu-i panica de care era cuprinsă, deşi totul se rezuma la nişte simple şoapte. Unde sînteți? Unde v-ați dus?

– Este în ordine, îi zise T.J. alinător, prinzînd-o în brațe. Toată lumea este bine, Sfeffie. Nu trebuie să fii speriată.

Stefanie îl privi deodată, fără să fie sigură unde anume se afla sau de ce era alături de T.J.

– Nu sînt speriată, protestă ea, privind în jur şi încercînd să-şi pună ordine în gînduri.

– Nu eşti pe vas, îi zise T.J. Eşti într-un apartament împreună cu mine şi eşti în siguranță.

– Ştiu, dar trebuie să le găsesc pe Morgan şi pe Lisa, şi... Se opri pentru că adevărul începuse să i se infiltreze în minte. Crede-mă... cred că sînt puțin zăpăcită, nu?

T.J. îşi aşeză o mînă pe după capul ei, mîn-

gîindu-i părul şi apăsîndu-şi buzele de tîmplă.

– Doar puțin, scumpete.

– Să ştii că nu sînt speriată, Johnny, îi zise, chiar dacă se cuibărise deja recunoscătoare alături de trupul lui, tremurînd fără să se poată stăpîni.

T.J. zîmbi cu afecțiune, dar foarte trist. Îl durea s-o vadă pe Stefanie atît de speriată şi chiar şi mai mult, ştiind că nu era dispusă să admită această teamă în fața lui.

– Hai, scumpo, îi zise, conducînd-o spre canapea. În timp ce se întindea alături de Stefanie, se gîndi deodată că poate ar fi trebuit s-o ducă înapoi în dormitor, unde patul era ceva mai mare şi deci mai confortabil. Dar, dîndu-şi seama că ea nu l-ar fi lăsat şi pe el să doarmă alături, se resemnă la gîndul că urmau să stea înghesuiți.

– Nu stau decît un minut, îi zise Stefanie şoptit, tremurînd încă. Dar trupul ei asculta doar de propriile lui instincte, incapabil să reziste la căldura şi puterea pe care le oferea T.J., atunci cînd îşi încolăci picioarele pe după picioarele ei reci ca gheața, dar mai ales atunci cînd o cuibări în cercul sigur al brațelor lui. Tunetul m-a uluit şi m-a zăpăcit, asta-i tot, insistă mai departe, în timp ce se vîra mai mult în el. Dormeam buştean şi m-am trezit deodată.

Ținînd-o strîns lîngă el, T.J. îi răspunse:

– Ştiu, draga mea. Şi pe mine m-a trezit.

Un spasm scutură trupul lui Stefanie, pe cînd o altă serie de fulgere sfîşiară iarăşi cerul şi tunetele se succedară ca un tir de artilerie. T.J. îşi încordă braţele în jurul ei, încercînd să găsească ceva de spus care să nu rănească mîndria încăpăţînată a lui Stefanie.

– Trebuie să-ţi fac o mărturisire, scumpo, se decise în final, hotărîndu-se că totuşi cea mai bună tactică era s-o tachineze. L-am mituit pe meteorolog ca să pună la cale furtuna asta, în aşa fel încît tu să dai fuguţa în braţele mele. Vezi tu, m-am gîndit că, dacă tot restul eşuează...

Stefanie rîse încîntată şi speriată.

– Ce prostie. Tu eşti mult prea domn ca să profiţi de o asemenea situaţie.

T.J. îi sărută sprîncenele şi pleoapele, bucuros că Stefanie avea atît de mare încredere în el. Şi avea dreptate. Cu toată dorinţa pe care o simţea pentru ea, niciodată n-ar fi făcut dragoste cu Stefanie cînd ea s-ar fi agăţat de el din cauza fricii.

– În regulă, nu sînt chiar atît de sclipitor, îi zise ironic şi chicotind încet.

Stefanie rîse iarăşi, respirînd aroma familiară de acum, simţind cum căldura lui îi penetra corpul, dizolvîndu-i temerile. Încetul cu încetul simţi cum muşchii începeau să i se relaxeze, după care adormi.

Numai după ce T.J. observă respirația regulată şi profundă a lui Stefanie, de-abia atunci văzu că bluza ei de pijama era de fapt o cămaşă mai veche de-a lui, una pe care o lăsase după ce-şi făcuse bagajele în grabă, cu şase luni în urmă.

Îşi aminti ceva ce-i spusese Stefanie odată, după ce se întorsese mai repede dintr-o misiune de patru zile şi o descoperise în pat, îmbrăcată cu o cămaşă de-a lui. Puțin debusolată, ea rîsese atunci şi-i citase drepturile proprietății comune, pretinzînd că totuşi cămăşile lui erau mult mai comode decît cămăşile ei de noapte.

Dar, după ce făcuseră dragoste cu pasiunea acea devoratoare care urma după nopțile petrecute departe unul de celălalt, îi mărturisise că mereu îi îmbrăca hainele cînd era plecat, pentru că aşa se simțea mai aproape de el.

Simți cum i se pune un nod uriaş în gît şi cum ochii i se umeziră în mod suspect. Îşi promise să se răscumpere față de ea pentru cele şase luni irosite în zadar.

– Te iubesc, scumpete, îi şopti, sperînd ca vorbele lui să penetreze cumva visurile ei.

Existaseră cîteva ocazii în viața lui Stefanie Sinclair cînd se urîse chiar dis-de-dimineață.

Cînd se trezi în brațele lui T.J., îşi dădu seama că şi în acel moment avea acelaşi sentiment.

Blestemînd frica ei irațională de furtunile cu tunete şi fulgere, se retrase uşor din îmbrățişarea protectoare a lui T.J., atentă să nu cumva să-l trezească.

Apartamentul era foarte tăcut, cerul de afară încă întunecat, deşi furtuna se sfîrşise. Stefanie traversă holul în vîrful picioarelor pînă în camera ei, unde îşi controlă ceasul. De-abia trecuse de ora cinci şi, deşi Brad era genul de om care se trezea devreme dimineața, nici el nu se trezise încă. Cel puțin nu avea să afle felul în care se vîrîse în brațele lui T.J. pe canapeaua îngustă, ca un copil speriat.

Numai că T.J. ştia.

Lui Stefanie nu-i plăcea să ştie cineva despre frica ei, nici chiar T.J. – sau mai ales T.J. –, deşi nu prea era sigură de ce anume. Se vîrî iarăşi în pat, încercînd să mai tragă un pui de somn, dar în loc de asta se pomeni cugetînd adînc la momentul acela ciudat, petrecut cu o seară înainte, cînd a vrut să creeze o ceartă din nimic.

Şi mai ştia că o făcuse şi înainte. De fapt, exista posibilitatea neplăcută ca de fapt ea să fi regizat cearta acea care îl angajase pe T.J. Dar de ce? Doar îl iubea pe T.J. din toată inima. De ce să încerce să-l piardă?

Reacția ei la incidentul acela petrecut cu vasul de pescuit nu avusese nici o noimă. Indiferent de

cîte ori şi din cîte unghiuri privise întreaga situaţie, nu putea pricepe deloc de ce alesese să se îndoiască de T.J. cînd în inima ei ştiuse foarte bine ce anume se întîmplase.

Mai rău, îl lăsase să-i vadă acele îndoieli. Şi apoi, cu ceea ce ea considera a fi cea mai rea necredinţă, se hotărîse să nu-i spună despre faptul că văzuse poza acea din ziar care-i stîrnise suspiciunile acelea ridicole. Şi exact aşa cum îi spusese şi T.J., nici măcar nu-i dăduse ocazia să se apere.

Se folosise de sabotarea acelui vas ca să-şi saboteze singură căsnicia.

Rostogolindu-se pe burtă şi îngropîndu-şi faţa între perne, Stefanie se simţi asaltată de fiecare cuvînt îngrozitor pe care îl aruncase în ziua aceea lui T.J. Nici nu era de mirare că-şi azvîrlise hainele în grabă într-o valiză, după care ieşise ca o furtună din apartament.

Cîteodată, cugetă ea mai departe, îşi dorea s-o poată părăsi pe acea Stefanie Sinclair. Femeia aceea era pentru ea o străină ciudată.

Deodată, Stefanie luă o decizie importantă. Admiţînd în faţa ei că nu era deloc invincibilă, hotărî că doar negarea temerilor nu făcea decît să le intensifice şi mai mult. Ar fi trebuit să semene mai mult cu Morgan care îşi confrunta fiecare temere în parte şi lupta apoi cu ea.

Dîndu-se jos din pat, Stefanie se aşează în faţa oglinzii şi clipi. De ce nu putea să fie şi ea la fel ca Morgan?

Stefanie Sinclair, îşi spuse imaginii din oglindă în şoaptă, a venit timpul să nu-ţi mai îngropi capul în nisip. Marea ta problemă este faptul că ţi-e frică de temeri.

Flămîndă şi neliniştită, Stefanie fu recunoscătoare cînd îi auzi pe T.J. şi pe Brad mişcîndu-se prin casă şi discutînd încet unul cu celălalt. În vreme ce se întindea după chimonoul ei roşu, îşi dădu seama că T.J. probabil observase ce purtase noaptea trecută cămaşa lui pe post de cămaşă de noapte.

Clătinînd din cap, înjură încet. De ce nu pictase pe toată mîneca inimi însîngerate?

Dezbrăcîndu-şi cămaşa, îşi puse chimonoul, legîndu-l strîns în talie, îşi perie părul fără milă, după care ieşi din cameră, gata să-l înfrunte pe T.J., întrebîndu-se dacă el era într-o dispoziţie arogantă, după ce o văzuse atît de vulnerabilă cu o noapte în urmă. Dar, chiar în clipa în care acel gînd îi traversa mintea, îşi dădu seama că apela iarăşi la vechile ei trucuri, învinovăţindu-l pe nedrept. T.J. nu-i dăduse în trecut nici un fel de motiv ca să creadă că se va purta vreodată în felul acela.

– Bună dimineaţa, domnilor, îi salută în timp

ce intra în bucătărie, cu un zîmbet fals pe buze, inima oprindu-i-se pentru cîteva fracțiuni de secundă la vederea lui T.J. Îi trecu apoi prin cap că simpla lui vedere o făcea să-şi simtă inima bătîndu-i mai repede sau oprindu-i-se, ca şi cum descoperirea lui în viața ei era o permanentă surpriză şi un deliciu de necontestat.

Cînd Stefanie intră în încăpere, T.J. tocmai ridica cana de cafea la gură. Rămase cu ea în aer cîteva momente, luat prin surprindere de plăcerea deosebită pe care o simțea doar văzînd-o.

Privirea lui trecu rapid peste ea, ochii îngustîndu-i-se peste marginea cănii cînd observă că se schimbase de cămaşa lui şi-şi pusese un chimono care stătea pe ea într-un fel de care ar fi preferat să se bucure doar el singur, în intimitate. Lui T.J. nu-i plăcea deloc s-o vadă atît de provocatoare în fața altui bărbat, dar reuşi în cele din urmă să-şi ascundă nemulțumirea.

– 'Mneața, scumpete, îi răspunse în cele din urmă, întorcîndu-i zîmbetul şi întrebîndu-se cît de multe îşi amintea din noaptea trecută. Fusese dezamăgit cînd se trezise dimineața şi descoperise că Stefanie se retrăsese în camera ei, dar îşi dădea seama în acelaşi timp că ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Lui Stefanie îi displăcea profund să fie prinsă afişîndu-şi vreo slăbiciune. Şi, într-un anume fel, chiar era bucuros că-l lăsase

să se trezească de unul singur. Îi fusese şi aşa destul de dificil să-şi strunească dorința în timpul nopții, cînd tandrețea fusese sentimentul copleşitor. Dar, dimineața devreme, nu era tocmai sigur că ar fi rezistat tentației corpului ei cald şi moale.

– Salut, mamă, îi spuse Brad, în timp ce scotea din cuptor o tavă cu brioşe calde. Serveşte-te singură cu cafea.

– Mai întîi, aş prefera să fac un duş, dacă n-aveți nimic împotrivă, îi răspunse, simțind cum se înroşea toată datorită privirii obraznice a lui T.J., pe care de acum o ştia mult prea bine. Ah... scuzați-mă, vă rog, mai murmură, după care se retrase grăbită, şocată că o simplă privire din partea lui T.J. îi putea pune simțurile pe jar.

Pînă să se reîntoarcă în bucătărie, îmbrăcată cu acelaşi costum pe care-l purtase şi cu o zi înainte, T.J. era singur.

– Unde-i Brad? întrebă.

– A trebuit să plece la o întîlnire, îi răspunse T.J. Arăți superb, Steffie. Îmi place foarte mult costumul ăsta. Ai un fel de eleganță comodă ce-ți aparține numai ție. Îi turnă şi ei o cană cu cafea, după care aşeză brioşele pe două farfurii şi le duse la o masă aflată într-un colț al bucătăriei. Gata, scumpete. Brad s-a deranjat să gătească pentru noi, aşa că hai să-i dăm bătaie.

etalezi, îi răspunse pe un ton acru. După încă un moment adăugă: Mulțumesc că ai fost atît de drăguț cu mine noaptea trecută. Sper că nu ai multe crampe musculare, pentru că ți-am invadat canapeaua.

– A fost doar plăcerea mea, îi răspunse el cu o voce răguşită din cauza dorinței şi cu o privire întunecată şi penetrantă.

Stefanie se simți nevoită să se întărească împotriva căldurii puternice care se înfiripase, undeva, în interiorul ei.

– Şi mulțumesc că n-ai spus nimic pînă cînd n-am adus eu vorba, adăugă nervoasă.

T.J. zîmbi şi-şi termină cafeaua.

– Pentru că n-am menționat ce?

Rîzînd, Stefanie se ridică de la masă şi începu să facă curat în bucătărie.

– Eşti un mare cavaler, T.J. Carriere.

T.J. era bucuros că asta era părerea ei. Spera doar să fie un cavaler cu o carte cîştigătoare în mînecă.

Stefanie avu numeroase motive să-i fie recunoscătoare lui T.J., atunci cînd reuşi s-o manevreze în aşa fel încît să străbată aeroportul prin toată înghesuiala şi să urce apoi în cursa spre New Orleans.

Dar o deranja faptul că ei doi se simțeau iarăşi

mult prea bine împreună, intrînd în vechile lor roluri de soţ şi soţie. El revenise la obiceiul lui de a avea grijă de toate lucrurile mărunte ale unei călătorii, iar ea se mulţumise să accepte să-l lase pe el să aibă grijă de tot, ca şi înainte. Cu oricine altcineva, în afară de T.J., şi-ar fi asumat răspunderea.

Încă o dată, el o prinse de mînă, în timp ce avionul decola, atingerea lui intensificînd răspunsul senzual al trupului în acel moment cu totul special.

– Este dezlănţuirea de putere de care te bucuri, îi şopti T.J. incapabil să reziste să n-o necăjească.

Stefanie îşi dori să nu-i fi împărtăşit micul ei secret.

– Trebuie să admit că îmi place puterea, îi răspunse cu un zîmbet încordat, deliberat înţelegîndu-i greşit remarca.

El însă n-o lăsă să scape, făcînd pe proasta.

– Ah, dar, scumpete, în acest caz este faptul că te predai acelei forţe care te încîntă.

– Cred că o să iau o cafea, atunci cînd o să vină stewardesa, îi zise Stefanie, considerînd că o retragere strategică era o idee bună.

T.J. chicoti încîntat, ştiind că marcase un punct.

– Dar nu-ţi place deloc cafeaua care se ser-

veşte în aivon, îi reaminti el. Sînt sigur că au şi sucuri.

– Un suc, atunci. Lui Stefanie puţin îi păsa ce urma să bea, mai ales atîta vreme cît reuşea să-l alunge pe T.J.

Dîndu-şi seama de lupta interioară ce se ducea în Stefanie, T.J. se hotărî să profite de moment. Îi bătu uşor mîna, după care se întinse s-o sărute pe obraz.

– Într-una din zilele astea, scumpo, o să recunoşti în faţa mea şi a ta cît de mult îţi place să capitulezi în anumite ocazii. Ştii foarte bine că nu poţi deţine controlul absolut. Doar ai păţit-o. Şi nu cred că ai uitat cum anume te-ai simţit. Iar eu voi fi prin preajmă pentru tine, scumpete. Este o promisiune. Eliberîndu-i mîna, acceptă un ziar de la stewardesă, comandă, sucul pentru Stefanie, după care începu să citească.

Stefanie refuză să se gîndească la cuvintele lui. Una era să recunoască în sinea ei că T.J. avea dreptate şi cu totul altceva să recunoască faţă de el.

– Vrei şi tu o parte din ziar? o întrebă T.J. politicos.

– Da, mulţumesc, îi răspunse Stefanie. Secţiunea de călătorii, dacă nu te deranjează.

– Deci, te-ai şi întors la lucru, nu? murmură el în timp ce-i dădea paginile cerute.

– Deja? Am întîrziat cu o zi. Sper doar că nu mi s-a prăbuşit întreaga afacere fară să fiu şi eu de faţă ca să-i pot controla căderea, îi răspunse ea cu o ironie amară.

T.J. rîse satisfăcut, pentru că remarcile lui invadaseră deja mintea lui Stefanie fie că îşi dorea aşa ceva, fie că nu.

– Ai de gînd să stai la părinţii tăi? întrebă Stefanie cu puţin înainte ca avionul să aterizeze la New Orleans.

– De ce, ai cumva de gînd să mă inviţi să stau cu tine? o contră el, aşteptîndu-se la un refuz rapid.

Stefanie însă îl surprinse.

– Este apartamentul tău la fel cum este şi al meu, şi există două dormitoare. Dacă alegi să stai acolo cît timp trecem prin toate formalităţile separării, cred că nu am nimic împotrivă. Desigur, în acest caz eu mă voi muta.

Deşi T.J. era dezamăgit că ea încă mai vorbea despre un divorţ, ca fiind iminent, îi admira sincer simţul de dreptate.

– E-n regulă, scumpete. Am aranjat pentru un apartament mobilat la un hotel.

– Mai am cîteva lucruri de ale tale, ştii? continuă Stefanie, încercînd să pună ceva distanţă între ea şi T.J. Ţi-ai lăsat o parte dintre haine,

toate cărțile; casetofonul şi casetele, genul ăsta de lucruri. Şi, evident, mobia îți aparține la fel de mult pe cît îmi aparține şi mie, aşa că orice doreşti...

T.J. ura fiecare cuvînt pe care-l auzea.

– Am crezut că avem să ne mai dăm o şansă, o întrerupse cu o voce încordată.

– Ei bine, cu siguranță n-o să locuim împreună. Eu am înțeles că te refereai la faptul că ar fi posibil să ne mai întîlnim ocazional, că ne vom da o şansă să ne cunoaştem mai bine, să descoperim dacă sîntem sau nu compatibili. Eu n-am făcut decît să sugerez destul de vag că s-ar putea să doreşti să-ți reclami lucrurile înapoi şi încercam să fiu corectă în privința lucrurilor care sînt în proprietatea comună.

T.J. nu suporta s-o vadă pe Stefanie ascunzîndu-se după cuvintele atît de formale. Cu ceea ce considera a fi un ton cît se poate de răbdător, îi zise:

– Ascultă, scumpete, dacă lucrurile mele nu-ți stau în cale, aş prefera să rămînă acolo unde sînt, bine?

– Bine, sigur. Înseamnă că deocamdată nu trebuie să-mi bat capul şi cu asta.

T.J. strînse din dinți, hotărît să n-o lase să-l momească într-o altă dispută, ceea ce era evident că încerca să facă fie că era conştientă de asta,

fie că nu.

– Prinde-ți centura de siguranță, murmură. A apărut semnul.

– În primul rînd nici măcar nu mi-am desfăcut-o, îi răspunse Stefanie. Şi nu am nevoie de instrucțiuni din partea ta din minut în minut de cum să trec prin cele mai simple detalii ale vieții.

Iarăşi o luăm de la capăt, cugetă T.J. auzind deja începutul uneia dintre ciorovăielile lor stupide. Se blestemă că iarăşi căzuse în cursă.

– Îmi pare rău, se forță să spună. Ai dreptate. Nici nu ştiu de ce te sîcîi în felul ăsta.

Stefanie clipi de cîteva ori, holbîndu-se la el.

– Te rog să mă scuzi?

T.J. îşi dădu seama că îi aruncase provocarea.

– Mi s-a părut şi aşa destul de greu să mă scuz, îi răspunse cu o strîmbătură. Nu-mi cere să repet întreaga performanță.

– Dar chiar te-ai scuzat. Vocea îi era blîndă, iar buzele i se curbaseră într-un zîmbet mic – nu unul de triumf, ci unul de surprindere care parcă îl înştiința că avea de gînd să cedeze în cele din urmă la persuasiunea lui. Bănuiesc că nu e cazul să fiu chiar atît de suspicioasă. Ştiu că n-ai vrut să sugerezi că sînt o proastă neajutorată. Se încruntă iarăşi, întrebîndu-se dacă nu cumva cedase mult prea uşor. Sau nu-i aşa?

– Nu, nu te cred o proastă neajutorată, îi răspunse T.J., luîndu-i mîna în mîna sa. E doar faptul că eşti deosebit de prețioasă pentru mine, aşa că mă agit pe lîngă tine atunci cînd tu nu ai nevoie de aşa ceva. Aruncă o privire lungă în direcția taliei ei. Scumpete, eşti absolut sigură că ți-ai încheiat centura aia?

Stefanie începu să rîdă, cedînd în fața şarmului lui şi începînd să se întrebe dacă era cumva posibil ca ea şi cu T.J. să mai aibă şanse. Poate că putea uita să mai apeleze imediat la un avocat. De fapt, nu fusese ea în mod tactic de acord să mai aştepte o vreme? Nu putea nega treaba asta, nu?

În timp ce avionul ateriza pe aeroportul din New Orleans, speranțele lui T.J. începură să scadă îngrijorător. Ştia că efectul pe care-l avea asupra lui Stefanie urma ca de acum încolo să fie mult diluat. Munca ei va ocupa încă o dată locul întîi. Va avea casa ei, prietenii ei, viața ei personală. Va trebui să lupte din greu pentru orice frîntură din timpul ei, deşi încă spera să treacă direct pe primul loc pe lista ei de priorități.

Semnele a ceea ce urma să se întîmple, începură imediat să se arate. T.J. voia s-o conducă pe Stefanie direct acasă, dar ea îl refuză, spunîndu-i că se ducea direct la birou.

– În primul rînd, am de gînd să-l sun pe prietenul meu, domnul Gardner, şi am să-i spun vreo două vorbe. Şi în al doilea rînd, trebuie să mă uit pe cîteva cereri de angajare. Unul dintre jucătorii mei profesionişti de pe vas mi-a dat preavizul şi trebuie să găsesc cît mai repede un înlocuitor. Clătină din cap, în semn de descurajare. Ca să fiu cinstită, nu am prea multe speranţe. Am verificat vineri, iar perspectivele nu erau deloc prea roze, aşa că mă cam îndoiesc că agenţia de personal a reuşit să facă vreun fel de miracol pînă azi.

Germenul unei idei prinse rădăcini în mintea lui T.J.

– Hai să împărţim un taxi, bine?

– Dar tu mergi în direcţie opusă.

– Chiar şi aşa, hai să luăm un taxi împreună, insistă T.J., conducînd-o pe Stefanie în direcţia staţiei de taximetre.

Stefanie îşi dădu seama că nu avea nici un rost să se mai certe, atunci cînd T.J. lua o hotărîre. Şi, cum oricum nu se grăbea să-i spună la revedere, se lăsă condusă de el.

În drum spre biroul lui Stefanie, T.J. reuşi să centreze conversaţia în jurul angajatului pe care urma să-l piardă.

– Este jucătorul ăsta atît de important în operaţiunea ta şi atît de dificil de înlocuit?

Stefanie încuviinţă din cap.

– Jucătorul nu este esențial, dar adaugă multă culoare atmosferei. Şi, făcînd parte din echipaj, de multe ori mai joacă şi cîteva mîini de poker cu călătorii. Şi ce profituri scoatem peste costurile legate de jocurile de noroc, toate merg spre diferite opere de caritate, aşa că persoana potrivită slujbei trebuie să fie un expert în poker şi în alte jocuri, în plus trebuie să fie şi foarte cinsit. Ultimul lucru de care am nevoie este vreun rechin care să mă facă să-mi pierd licența mea specială.

Mintea lui T.J. intrase într-o adevărată cursă contracronometru.

– Şi de ce alte calificări are nevoie o asemenea persoană? Poate că ştiu pe careva care să se potrivească.

– Ei bine, avem nevoie de cineva care să ştie să facă cîte un mic spectacol, care să poată purta aura aceea strălucitoare pe care toți o asociază cu Hollywood-ul şi trebuie să fie şi foarte simpatic oamenilor. Este genul de combinație care-i foarte greu de găsit.

– Dar faceți şi nişte antrenamente, nişte cursuri de pregătire, nu?

– Sigur, dar mai întîi trebuie să găsim materialul brut pe care apoi să-l prelucrăm.

T.J. încuviință gînditor din cap.

– O să țin minte treaba asta, îi promise.

Stefanie nu avea prea mari speranțe că T.J. o

va putea ajuta să găsească pe cineva. El însuşi nu era jucător de cărți, aşa că nu avea nici un fel de partener de poker, pe care să-l poată propune pentru slujbă. Dar era drăguț din partea lui că încerca s-o ajute să-şi rezolve problemele.

– Sînt sigură că pînă la urmă o să găsim pe cineva, îi zise ea, zîmbindu-i. Şi dacă mă împotmolesc, o să-mi scot costumul de la naftalină şi o să joc rolul unei pokeriste profesioniste. Am făcut-o de multe ori şi înainte, cînd de-abia începusem cu Bayou Belle.

– Ai şi aşa destulă muncă, o certă automat T.J. Să fii preşedinta lui Dreamwavers, să conduci şi ramura ta de activitate, este deja o slujbă dublă. Lisa mi-a spus că acum îți petreci şi mai multe ore la birou față de cît lucrai pe cînd eram împreună, şi chiar şi atunci făceai mult prea mult. Şi mai e şi grupul tău de ecologişti. Zău că nu ştiu ce încerci să dovedeşti, Steffie. De ce trebuie ca tu...? Vocea i se pierdu, atunci cînd o văzu cu sprîncenele ridicate. M-am pornit iarăşi, nu?

Stefanie încuviință din cap, dar fără să-şi poată ascunde zîmbetul.

– Da, te-ai pornit din nou. Taxiul oprise în fața clădirii în care îşi avea sediul compania Dreamwavers. Şi iată-mă iarăşi în vîltoare. Dintr-un impuls, se aplecă deodată şi-l sărută pe T.J. pe obraz.

T.J. aproape că nu putea suporta faptul că

trebuia s-o lase pe Stefanie să plece, dar supărarea lui era temperată oarecum de faptul că acum ştia că soarta îi lăsase o potecă liberă pentru a o urmări pe Stefanie şi în continuare într-un fel pe care ea nu-l mai putea refuza.

– Ce fel de persoană a venit în legătură cu postul? o întrebă Stefanie, două zile mai tîrziu, pe tînăra ei secretară, Jody Richard, în timp ce aceasta stătea şi se uita la ea cu nişte ochi mari şi uluiţi.

– A spus că este interesat de postul de jucător profesionist pe vasul de croazieră de pe rîu, îi răspunse Jody, muşcîndu-şi buzele şi dîndu-şi părul roşcat din ochi. O fată subţirică şi palidă, de vreo douăzeci de ani, Jody era competentă şi foarte plăcută, dar avea ea un fel de a o face pe Stefanie să se simtă ca o valchirie.

Stefanie însă era mult prea mulţumită şi uimită de faptul că era posibil să-i fi căzut practic în plasă un jucător profesionist acceptabil, ca să mai ia în seamă nivelul de anxietate la care ajunsese biata Jody.

– Asta-i cam ciudat, murmură ca pentru sine. Încă n-am dat nici un anunţ în legătură cu slujba, iar femeia de la agenţie n-a menţionat nimic despre faptul că o să-mi trimită vreun candidat.

Jody îşi drese glasul, privind cu nelinişte spre

anticameră, apoi privind la fel de neliniştită în direcţia lui Stefanie.

– Această... hm... persoană pretinde că a auzit de postul ăsta...

– De ce eşti atît de evazivă? o întrebă Stefanie, zîmbind. A fost chiar atît de dificil să trăieşti alături de mine în ultimele două zile?

Jody rîse, dar nu spuse nimic.

Zîmbetul lui Stefanie dispăru, în locul lui apărînd o încruntătură. Ştia că fusese într-o dispoziţie mizerabilă încă de cînd îl părăsise pe T.J. în taxi, dar nu-şi dăduse seama că sentimentele ei fuseseră atît de vizibile oamenilor cu care lucra.

– O să-l văd imediat pe omul ăsta, îi spuse fetei. Şi dacă am fost o pacoste, să ştii că-mi pare rău.

Jody o privi cu atenţie un moment, după care îndrăzni să-i spună cu o voce fără vlagă:

– Tu nu eşti niciodată o pacoste, Stefanie. E doar faptul că... Înghiţi în sec şi se grăbi să iasă.

Încruntîndu-se, Stefanie se întoarse cu scaunul spre fereastra din spatele biroului, lovindu-se cu un creion în palmă, în timp ce privea orbeşte pe geam, de-a lungul străzii în al cărei capăt se găsea un petic de verdeaţă cu care începea City Park.

Bănuind că fusese mult prea dură cu fata, deşi aceasta nu fusese dispusă să admită aşa ceva,

Stefanie se boscorodi singură pentru purtarea ei necioplită. Probabil că T.J. avea asupra ei un efect nebănuit de mare, dacă fusese în stare să-şi terorizeze secretara

Auzind-o pe Jody poftindu-l pe candidat în birou, Stefanie se întoarse să-l întîmpine. Gura îi rămase deschisă încă din momentul în care voia să rostească cîteva cuvinte de bun-sosit, creionul căzîndu-i cu zgomot pe birou. Ochii i se deschiseră mari, în timp ce izbucnea în hohote încîntate de rîs.

– Bună, scumpete, o salută T.J. cu un zîmbet viclean.

Capitolul 6

După cîteva momente de tăcere netulburată, Stefanie îşi recăpătă prestanța şi îi vorbi cu atenție lui Jody:

– Acesta este candidatul nostru?

Fata încuviință din cap cu o mişcare ca de automat care sugera o pasăre ciugulind ceva de pe trunchiul unui copac.

– Atunci nu-i de mirare că erai nervoasă ca o pisică, zise Stefanie, părîndu-i rău pentru secretară. Jody era cu ea de un an de zile şi-l întîlnise pe T.J. de cîteva ori, aşa că ştiuse tot timpul cine era candidatul lor. În mod evident, T.J. îi spusese fetei nu care cumva să-i scape vreun cuvînt. Nici o problemă, Jody, nu te fac pe tine răspunzătoare pentru glumele nesărate ale lui T.J. Carriere.

Recunoscătoare, Jody zîmbi, după care se retrase discret spre propriul ei birou, închizînd cu grijă uşa în urma ei şi lăsîndu-i singuri într-o încăpere care şefei ei i se păruse spaţioasă pînă nu de mult, dar care acum îi apărea cu totul neîncăpătoare. Cîteodată uita cît de înalt era T.J., cît de impozant.

Stefanie nu mai spera decît că roşeaţa, care continua să se întindă spre rădăcina părului, şi inima care îi bătea violent în piept să nu fie chiar atît de uşor de observat.

Îmbrăcat într-un costum negru, cu o cămaşă albă de mătase şi cu o vestă de brocard, cu o cravată subţire prinsă la gît, cu cizme negre cu toc înalt, specifice cowboy-lor, şi pe cap cu o pălărie texană cu boruri late, T.J. era o apariţie fenomenală. Părea să fie cel mai grozav pokerist de pe toate vasele ce navigaseră vreodată pe Mississipi. Tyrone Power, James Gardner şi Clark Gable, toţi amestecaţi într-un singur mascul superb. Reuşise să umple întreaga cameră cu o aură de surescitare.

Numai că Stefanie nu era deloc pregătită să admită cît de mult putea s-o afecteze.

– Nu e deloc cinstit, T.J., îl boscorodi. Mi-ai înşelat speranţa că voi da peste un jucător profesionist cinstit şi competent, şi ce văd în faţa ochilor? Un fost soţ pus pe năzdrăvănii, gata să

se trişeze singur.

– Sînt soţul tău şi nu un fost soţ, o corectă T.J., scoţîndu-şi pălăria şi aruncînd-o direct în cuierul de lîngă uşă înainte să se îndrepte spre masa ei de lucru. Iar în clipa asta priveşti spre cel mai nou membru al echipajului de pe Bayon Belle, însă doar temporar, trebuie să-ţi spun cinstit. Am venit să te fac să-ţi pierzi şi cămaşa de pe tine, doamnă.

Stefanie scutură din cap, după care izbucni iarăşi în rîs.

Expresia lui T.J. era cumva jignită.

– Draga mea, dar asta nu-i deloc o joacă.

Stefanie începuse să-şi şteargă lacrimile provocate de rîs şi de bucuria de a-l vedea din nou pe T.J., chiar şi în asemenea circumstanţe ciudate. Încă de cînd se despărţiseră la aeroport, se surprinsese privind prelung telefonul, în speranţa că el o va căuta în cele din urmă. Dar acest nou complot al lui era de-a dreptul de necrezut.

– Şi chiar te aştepţi să te iau în serios?

– Dacă nu vrei să fii acuzată de practicarea necinstită a angajării de personal, scumpete, atunci ai face mai bine să mă iei în serios.

– T.J., doar ţi-am mai spus, postul ăsta cere un jucător de cărţi profesionist! Acum stai de vorbă cu Stefanie, ştii? Nu-ţi poţi face intrarea printr-un bluff în meseria asta.

– Nici n-am avut intenția să încerc să trișez. Dă-mi măcar o șansă.

– Ce vrei să spui cu o șansă? Bine, trebuie să recunosc că arăți așa cum o cere rolul și mai știu că poți să te porți grozav cu oamenii, atunci cînd vrei, dar tu ești un scriitor. Un ecologist. În nici un caz un as al cărților de joc. N-ai fi în stare să faci nici un Popa Prostu' ca să-ți salvezi viața, așa că de ce să nu renunți în clipa asta la șarada asta prostească?

– Steffie, mi-ai spus că ai nevoie de un jucător profesionist pentru vasul tău. Se întîmplă să fiu disponibil pentru cîteva săptămîni, pentru că sarcinile pe care le am în acest moment pe platou sînt atît de simple, încît le-aș putea face și în somn – sau măcar pe calculatorul portabil în timpul liber. Și, după cum ți-am spus deja, o schimbare de preocupări, după mulți ani, va fi mai mult decît binevenită. Poate chiar o să fac și un articol: „Am fost pokerist profesionist pe un vas de pe Mississipi pentru F.B.I." sau altceva de genul ăsta. Problema este că ai un post liber în companie, iar eu vreau să mă angajez. Și acum, ai de gînd să-mi dai o șansă cinstită sau nu? Cîteva mîini de poker ar trebui să fie suficiente ca să-mi testezi cunoștințele.

Stefanie îl privi gînditoare un timp, dîndu-și seama că T.J. putea fi tocmai răspunsul la mai

multe dintre problemele pe care le avea.

Deodată îşi curăţă biroul, după care o sună pe secretară.

– Jody, te rog să preiei toate convorbirile. Pentru un timp sînt într-o conferinţă.

T.J. îşi trase un scaun îmbrăcat în piele, aproape de biroul lui Stefanie, se aşeză şi scoase un teanc de cărţi de joc, aşezîndu-le apoi pe suprafaţa de lemn lustruit.

Stefanie scuturâ din cap.

– Ei, haide, T.J., îi zise rîzînd în timp ce deschidea un sertar de la birou şi scoţînd la iveală un fişic de fise de poker, şi un pachet de cărţi sigilat. Nu ţi-am spus nimc despre trucul cu moneda cu două capete de la Key West, dar cred că înţelegi că prefer să folosesc un pachet nou-nouţ, nu-i aşa?

– Este perfect din punctul meu de vedere, scumpo, îi răspunse T.J., băgîndu-şi cărţile în buzunar. Dar trebuie să-mi promiţi că primesc slujba aia.

– Să primeşti? repetă Stefanie fără a-i vine a crede. Nici chiar aşa, nu mă aştept să mergi atît de departe, domnule Carriere. Un joc decent este suficient ca să-ţi cîştigi postul.

T.J. zîmbi.

– Scumpo, am zis că o s-o primesc.

Stefamie rîse din nou, dar cu mai puţină ve-

selie de această dată. Ceva din atitudinea lui T.J. îi spunea să nu mai fie chiar atît de încrezătoare.

Ce prostie, cugetă apoi nerăbdătoare. T.J. nu s-ar fi putut tranforma într-un jucător de poker în doar două zile. Nu era deloc stilul lui.

În timp ce-i înmîna pachetul de cărți ca să-l desfacă, se întrebă mirată care anume era totuşi stilul lui.

El aşeză cărțile pe masă.

– Tăiem ca să vedem cine face cărțile, scumpete?

– Cartea cea mai mare cîştigă? întrebă Stefanie în timp ce ridică aproape un sfert de pachet.

Încuviințînd din cap, T.J. îşi aşeză degetul mare şi mijlociu pe cărțile rămase, arătătorul rămînînd pe mijlocul cărții de sus, în vreme ce ridica o altă secțiune a cărților rămase.

Stefanie zîmbi, atunci cînd îi arătă cartea lui.

Zîmbetul lui T.J. era încă şi mai larg.

– Ei poftim, închipuie-ți. Valet de cupă pentru tine şi damă de cupă pentru mine. Eu cred că este o întîmplare cel puțin interesantă, nu?

– Tu faci cărțile, îi zise Stefanie, luată prin surprindere de tăierea cărților şi întrebîndu-se dacă nu cumva...

T.J. începu să amestece cărțile, lovi cu un capăt biroul, le tăie, după care le amestecă în mod spectaculos.

Oricine poate învăța cum să amestece în mod spectaculos cărțile de joc, îşi zise Stefanie, împărțind fisele.

– Numeşte-ți jocul, scumpa mea, îi zise vesel T.J.

Stefanie îşi înăbuşi un chicotit, bucurîndu-se de felul în care juca T.J.

– Bănuiesc că ți-ar plăcea unul dintre jocurile alea ciudate.

T.J. îi trimise un zîmbet viclean, pe care ea îl cunoştea atît de bine. Şi care de obicei vestea un bucluc.

– Ce-ai zice de un joc numit „la piron", una la găurică şi patru în sus?

De această dată Stefanie fu incapabilă să-şi mai rețină rîsul încîntat. Cu siguranță că T.J. îşi învățase replicile.

– Şi care-i miza? îl întrebă.

Răspunsul lui veni fără ezitări:

– Toate fisele au valori egale, limita la deschidere să fie de trei, iar trei plusări să fie maximum.

Rîsul lui Stefanie muri înainte de a ieşi din gît. Îl privea pe T.J., ca şi cum ar fi fost un străin.

– Ai multă încredere în tine, cowboy. Te aştepți să fii în stare să mă ridici de trei ori?

– Nu fac decît să încerc să evit orice surpriză, scumpo. O să-mi fie şi aşa foarte greu să te bat.

Acum o şi întărîta, cugetă Stefanie. Învățase

ce trebuia să spună, dar nu era posibil în nici un fel să fi învățat atît de bine jocul.

– S-a făcut.

T.J. puse pachetul de cărți în fața ei.

– Nu vrei să le tai?

Stefanie ciocăni în partea de sus a pachetului de două ori pentru a semnala că avea încredere în el şi că nu trişase, atunci cînd amestecase cărțile.

T.J. îşi luă pachetul şi dădu cîte o carte pentru fiecare, cu fața în jos.

Stefanie aruncă o privire spre cartea ei. Era un trei. Nu e un început prea grozav, cugetă fără prea mare îngrijorare, păstrîndu-şi expresia de pe chip impasibilă. Luînd o fisă, o aruncă în mijlocul mesei.

– Deschid.

T.J. îşi studie şi el cartea, după care aruncă o fisă.

– Te văd eu. Apoi dădu iarăşi cîte o carte, de această dată cu fața în sus.

Cartea lui Stefanie era un cinci. T.J. avea un trei. În mod normal, cugetă Stefanie mai departe, ar fi aruncat cărțile şi n-ar mai fi adăugat nici o fisă. Dar nu putea rezista tentației de a fi ceva mai agresivă cu T.J., doar ca să vadă ce avea de gînd să facă. Se întrebă cît de mult mai putea să-şi susțină prefăcătoria. Destul de mult, dacă judeca

după ceea ce-i spusese şi făcuse. Admirația ei enormă pentru el mai făcu un salt în sus. Aruncă două fise la pot, după care spuse încet:

– Pe două.

T.J. studie cu atenție amîndouă cărțile expuse cu fața în sus, după care aruncă încă o privire la cartea pe care o avea cu fața în jos, apoi o privi cu atenție şi pe Stefanie.

– Vreau să te văd... Aruncă două fise, îi zîmbi şi mai adăugă încă două. Şi te şi ridic.

Fără să-i scape ceva, Stefanie mai aruncă încă două fise.

– Sec.

T.J. era perfect, cugetă ea, sperînd ca el efectiv să ştie ce anume făcea în acel moment. Şi dacă ştia, atunci o putea salva de belea pînă cînd urma să găsească un înlocuitor mulțumitor şi permanent pentru postul de jucător profesionist pe vas şi pînă cînd urma să afle dacă amenințările prea puțin voalate ale lui Stuart Gardner despre jocurile ei ilegale de pe vas urmau să fie puse în aplicare sau nu.

T.J. servi şi următoarele cărți cu fața în sus, un patru pentru Stefanie şi un alt trei pentru el.

Norocul începătorului, îşi spuse Stefanie. Pînă în acel moment T.J. avea o pereche, pe cînd ea mai nimic pe care să se bazeze, poate doar începutul unei chinte.

– Treii tăi sînt mai mari, aşa că este rîndul tău să vorbeşti, îi zise ea pentru cazul în care el n-ar fi ştiut.

El îi privi cu grijă cărţile întoarse pe faţă, după care o privi şi pe ea, şi începu să vorbească leneş, de-abia rostogolind cuvintele:

– Sincer, cred că a sosit timpul în care bărbaţii să se separe de fetiţe, doamnă. Aruncă trei fise peste pot. Pun trei.

Ştie foarte bine cum să mă-mboldească, cugetă Stefanie, amuzată de complotul lui evident.

– Atunci facem pe şase, îi răspunse, punînd fisele pe masă.

T.J. probabil spera să întoarcă încă un trei pentru el ca să-l adauge apoi la perechea pe care o avea deja, raţionă Stefanie. Dar şansele îi erau potrivnice de vreme ce în pachet nu mai rămăsese decît un singur trei. Şi nici nu ştia dacă ea avea sau nu o pereche. Pentru el era un moment crucial. Se întrebă ce anume urma să facă: să se arunce, să plătească sec sau să ridice potul.

Spre marea ei surprindere el mai ceru încă trei fise, după care îi zîmbi plin de inocenţă.

Întorsese roata, se gîndi Stefanie, simţind cum pulsul i se accelera. Bărbatul din faţa ei se dovedise a fi un oponent de valoare. Nu-i mai lăsase nici o opţiune decît să ridice potul şi mai mult. Dacă n-o făcea, atunci T.J. ar fi înţeles că acea

carte pe care o avea cu fața în jos nu se potrivea deloc cu celelalte. Aruncă cu dezinvoltură șase fise.

– Bănuiesc că mai este valabilă doar o singură mărire, așa că îți dau trei fise ale tale și încă trei ale mele.

T.J.zîmbi.

– Ca de obicei, scumpete, sînt chiar în spatele tău și... sec. Aruncă și alte trei fise, după care mai dădu cîte o carte pentru fiecare: un șapte pentru Stefanie și un zece pentru el. O chintă posibilă, scumpete. Nu-i chiar atît de rău. Își frecă gînditor bărbia. Și acum, dacă mai țin eu bine minte, ca să te bat am nevoie de trei de un fel plus o pereche, e corect?

Stefanie nu mai era deloc sigură dacă o făcea pe prostul sau chiar nu era foarte sigur.

– Altfel cunoscut sub numele de full sau o înghesuială, îl informă ea, în timp ce respirația i se tăie pentru un moment și privirea îi fu atrasă inevitabil de sclipirile verzui ale ochilor lui.

– Corect, îi zise el după cîteva momente, clipind încet. Să-ți spun ce-o să facem, scumpo. O să văd acum ce fel de om ești. O să plătesc sec. De data asta nu mai ridic.

Stefanie îi zîmbi dulce, luptîndu-se cu vraja pe care o aruncase parcă asupra ei.

– N-o să încerc să profit de tine, T.J. Și eu o să plătesc tot sec. Acum dă cărțile mai departe.

El încuviință din cap.

– În regulă, scumpete. Ultimul bilet.

Spre marea ei uimire, Stefanie simți cum miza era chiar viața ei. Atitudinea sigură a lui T.J. îi făcea sîngele să circule mai repede prin vene, încît avea aproape senzația de amețeală.

El întoarse un şase pentru ea şi încă un zece pentru el.

Inima lui Stefanie bătea din ce în ce mai repede. Jucase mult poker la viața ei, dar niciodată nu avusese o asemenea surescitare ieşită din comun. Se forță să se gîndească la cărțile pe care le avea în față. Cele două perechi ale lui T.J. nu erau destul de bune ca să bată chinta ei. Dar care era cartea cu fața în jos?

T.J. era iarăşi şi mai mare ca ea, aşa că din nou era rîndul lui să vorbească. Numai că el nu se grăbea deloc, privind serios la cărțile ei, cu ochi strălucitori şi cu un zîmbet amuzat şi încrezător pe buze.

– Doar n-oi avea chiar un trei acolo cu fața în jos, nu-i aşa, scumpete?

Pentru prima oară în toți aceşti ani de cînd juca poker, Stefanie fu incapabilă să-şi mai păstreze expresia impasibilă. Fantoma unui zîmbet triumfător îi întinse puțin colțurile buzelor.

– Este acum rîndul tău să faci pariul, T.J.

El se lăsă pe spate, cu picioarele lungi de-o

parte şi de alta a scaunului, cu privirea fixată în ochii lui Stefanie, ca şi cum ar fi încercat să-i citească gîndurile.

Numai că acolo nu se juca doar poker şi Stefanie bănuia că T.J. avea să cîştige toate jocurile. Niciodată nu-l mai văzuse atît de misterios.

Într-un final, T.J. rupse tăcerea:

– Ascultă, scumpete. Cu o mînă ca asta ştiu că o să mă ridici la limită. Aşa că hai să scurtăm preliminariile şi să pariem toate cele douăsprezece fise deodată. Îşi împinse fisele spre pot.

Stefanie fusese luată pe nepregătite. Şi gura de aer pe care o luă la repezeală o uimi. În fond, îşi aminti singură, nu exista nici un risc financiar în jocul acela, iar mîna aceea era doar prima dintre multe altele. Dar niciodată nu mai fusese atît de uimită de maniera de a juca a unui alt partener. Întîlnindu-i privirea pe cît de calmă putea, murmură:

– Să te văd, după care împinse cele douăsprezece fise.

T.J. încuviinţă.

– Este spectacolul tău, scumpete.

Stefanie îşi întoarse faţa spre cartea ascunsă, sigură că-i demascase cacealmaua.

El privea uimit la treiul pe care tocmai îl întorsese.

– Chiar l-ai avut, diavoliţă mică ce-mi eşti.

Bravo pentru tine! După care se întinse spre cartea lui ascunsă. Treaba e că se întîmplă să am un zece, ceea ce înseamnă trei de un fel şi o pereche. Zîmbi. Ceea ce, aşa cum ai spus-o chiar tu, se numeşte full sau înghesuială şi bate chinta ta.

Stefanie îl privea şocată. Cumva bărbatul acela o făcuse. O... uscase încă de la prima mînă.

– Unde ai învăţat să joci poker? îl întrebă.

– Ei bine, mi se pare că ţi-am menţionat nopţile acelea nordice extrem de lungi, nu? Un bărbat simte nevoia de ceva care să-i facă timpul să treacă mai repede şi întotdeauna au existat cărţi de joc la îndemînă.

Stefanie începu să adune cărţile de pe masă, pregătită să se bucure de ceea ce urma. Încă mai credea că îl putea bate pe T.J., chiar şi peste gaura ce se instalase în fisele din faţa ei, deşi urma ca el s-o facă să-şi cîştige potul cu mare greutate.

– Cred că-i rîndul meu să fac cărţile, îi zise, de-abia reuşind să controleze erupţia aceea de surescitare ce pulsa în interiorul ei, amintindu-şi, din păcate, prea tîrziu că doar T.J. reuşea s-o facă să simtă căldura aceea copleşitoare.

Au jucat timp de două ore, iar T.J. i-a cîştigat aproape toate fisele. Stefanie ştia că puterea ei

de concentrare nu prea era ceea ce trebuia să fie. Cînd ar fi trebuit să se gîndească bine la cărți se surprindea privindu-i mîinile, degetele lungi şi puțin bătătorite, dar cu toate astea puternice şi foarte masculine. Amintiri ale plăcerilor pe care acele mîini i le dăruiseră în trecut o amețeau, umplîndu-i trupul cu o căldură puternică precum efectul unui brandy foarte tare.

Fusese împărțită şi cea de-a cincea carte şi ajunseseră la ultima mărire permisă.

Stefanie bănuia că T.J. avea o altă mînă cîştigătoare, deşi putea fi şi o cacealma. Era foarte greu de ştiut. De fapt, de-a dreptul imposibil. Mai ales că ea nu-şi putea ține mintea cît mai departe de trupul solid şi frumos ce-i stătea în fața ochilor, de la gura tentantă la ochii aceia fascinanți.

Ar fi putut să se arunce, cugetă, îndreptîndu-şi iarăşi atenția spre joc. Dar şi ea avea o mînă destul de bună şi să se arunce din joc în acel moment nu era deloc stilul ei. Mîna trebuia jucată pînă la capăt.

– Pe trei, îi zise, aruncînd ultimele trei fise din față.

T.J. începu să se tragă de buza de jos, privind cu atenție la cărțile din mînă. Luă şi el trei fise.

– Sec, răspunse el, după care mai adăugă încă trei. Şi încă trei în plus.

Stefanie respiră adînc, după care lăsă aerul

să-i iasă încet din plămîni. Nu-i venea să creadă că T.J. cîştigase.

– Bănuiesc că sînt terminată, îi răspunse ea cu o notă de uimire în voce. Nu mai am nici o fisă.

T.J. îi zîmbi.

– Crezi că ar fi cazul să mă port ca un adevărat gentleman din sud şi să mă mulţumesc să plătesc sec?

– Mă cunoşti destul de bine ca să ştii că nu mă aştept la nici un fel de tratament preferenţial, îi răspunse Stefanie înţepată.

– Scumpete, zău că nu-mi place să termin jocul în felul ăsta. N-aş putea să-ţi împrumut trei fise ca să poţi plăti sec şi să terminăm mîna, iar cîştigătorul să ia totul?

Interesul ei fusese captat.

– Şi de ce ai face aşa ceva?

– Draga mea, poate că pînă la urmă totuşi sînt un gentleman sudist. Dar hai să spunem că obţin slujba de pe vas fie că pierd, fie că o să cîştig.

– S-a făcut, îi răspunse Stefanie. De fapt se hotărîse încă de la primele mîini. Mai sînt şi alte condiţii?

– Şi îmi mai dai o poliţă pentru cele trei fise. Cîştig sau pierd o păstrez ca să le pot pretinde mai încolo, cîte una o dată. Şi primesc slujba.

Stefanie clătină din cap şi rîse.

– Fisele astea nu valorează nimic. Nu am jucat

pe bani şi ai obținut deja postul, aşa că nu ai ce să mai pretinzi.

Întreaga expresie a lui T.J. deveni provocatoare, iar vocea joasă şi mîngîietoare.

– Orice voi spune că reprezintă fisele alea, atunci cînd o să le pretind, scumpo.

Stefanie clipi de cîteva ori şi rîse nervos, simțindu-se prinsă în cursă.

– Şi de ce aş fi de acord să-ți semnez un asemenea cec în alb?

– Pentru că asta-i singura cale prin care ai ocazia să mă bați, îi răspunse T.J. cu dulceață în glas. Şi tu chiar vrei să mă bați, nu?

O cunoştea atît de bine, cugetă Stefanie, cu privirea atrasă de ochii lui pătrunzători. Pe deplin conştient de cît de tare ura să piardă vreun joc, acum o împingea cu spatele la zid. Deci trebuia să semneze o poliță fără ca măcar să ştie ce anume urma să-i ceară? Ar trebui să fie complet nebună să facă aşa ceva, chiar dacă foaia de hîrtie n-ar avea nici un fel de valoare.

Numai că n-ar fi deloc fără valoare, îşi reaminti singură. N-ar fi putut să se sustragă unei asemenea promisiuni.

Pe de altă parte, poate că ar fi trebuit să semneze acea poliță. Poate că miza era cu mult mai mare decît cele cîteva fise de poker. Ce altă cale mai bună ca să-i arate lui T.J. că avea încredere

în el mai putea avea? Pentru că T.J. nu i-ar cere niciodată ceva ce n-ar putea onora. Nu T.J. Carriere. Era poate o mare belea la casa omului, dar era un gentleman sudist de primă mînă.

Stefanie se întinse după o foaie de hîrtie, scrise aranjamentul, după care semnă. Îi întinse foaia lui T.J., izbucnind în rîs.

– Eşti nebun, ştiai?

– Eu sînt nebun? o întrebă, băgînd foaia de hîrtie în buzunarul interior al hainei. Tu eşti cea care a semnat un fel de cec în alb, iubito.

– Atunci hai să terminăm jocul, îi zise Stefanie, întimp ce el punea în palma ei întinsă cele trei fise. Îţi plătesc sec, aşa că hai să vedem cum stăm. Puse fisele peste grămada din pot. Cu cîte patru cărţi de fiecare, întoarse cu faţa în sus şi cîte una cu faţa în jos, Stefanie privi la perechea de opturi pe care o avea şi la perechea de cinci pe care o avea el. Asta dacă nu cumva el avea la găurică încă un cinci. Şi, judecînd după norocul pe care-l avusese pînă atunci, era foarte posibil să fi avut.

Numai că el îşi aruncă deodată cărţile, amestecîndu-le cu restul celor rămase în pachet.

– Asta mă termină, îi zise el fără urmă de emoţie. Perechea ta de opt bate perechea mea de cinci. Mi-ai dat pe faţă cacealma.

Stefanie simţi cum i se revărsa adrenalina în

sînge. Cîştigase!

Un moment mai tîrziu deveni suspicioasă.

– De ce nu mi-ai arătat cartea de jos? întrebă.

– N-am ştiut că asta trebuia să fac, îi răspunse T.J. total neimpresionat.

– Nu este neapărată nevoie, admise Stefanie. Dar de ce nu mi-ai arătat-o? Eu de unde să ştiu că n-ai anulat jocul din cine ştie ce motiv ciudat? Cum pot să fiu sigură că am cîştigat?

T.J. se ridică, se îndreptă spre partea mesei de lucru în care stătea Stefanie şi îi prinse mîinile în mîinile lui.

Sărutările blînde trimiseră imediat semnale ascuțite prin tot trupul ei. Simți cum se înroşeşte toată şi îşi dădu seama că şi T.J. putea să vadă valul perfid de roşeață prin decolteul adînc al bluzei. Dar nu-i păsa.

– Nu poți să fii sigură că ai cîştigat, draga mea, îi zise încet T.J. Dar chiar contează, atunci cînd jocul e între noi doi?

Stefanie aproape că nici nu mai respira. Nu avea nici un răspuns.

Cu un zîmbet indolent, T.J. întinse mîna liberă spre teancul de fise şi, luînd trei, le băgă în buzunarul vestei.

Stefanie îl privea fascinată în timp ce se întreba ce valoare anume dădea T.J. celor trei fise.

– Deci, cînd încep noua mea slujbă, draga

mea? întrebă.

– Luni, dacă îți convine, îi răspunse Stefanie, încercînd fără prea mare succes să vorbească ca o adevărată femeie de afaceri. Vino aici, la birou, în jur de ora zece. O să ai o săptămînă de pregătiri mai întîi aici şi după aceea şi pe Bayou Belle. Apoi nu-şi mai putu reține un zîmbet slab şi puțin îngrijorat. Faci pregătire intensă. Cumva, nu prea te văd cum ai să te împaci cu o atare situație, dar dacă tu ai bunăvoință şi vrei să faci o încercare, atunci şi eu sînt dispusă să o fac alături de tine.

– Tu doar dă-i drumul la ordinele alea, şefa, îi zise el cu un zîmbet încîntat, încă ținîndu-i mîna cu o tandrețe încărcată de senzualitate şi cu o autoritate încrezătoare care parcă contrazicea cuvintele pe care tocmai le spusese. Sînt la comanda ta.

– Oare chiar aşa să fie? murmură Stefanie.

T.J. izbunci în rîs, după care îi captură buzele într-un sărut care îi mări şi mai mult îndoielile asupra faptului dacă el se va strădui vreodată s-o trateze ca pe o şefă, după care se ridică deodată, îndepărtîndu-se în grabă.

– Ne vedem luni, scumpete.

Stefanie fusese luată prin surprindere. Luni? Nu voia s-o vadă şi în timpul weekend-ului? Ce mai punea la cale?

– Apropo, îi zise ea cu răceală, bănuiesc că ai închiriat costumul ăsta special pentru această demonstrație. O să-ți dăm cîteva lucruri de la departamentul de recuzită.

– Sigur, îi răspunse laconic T.J. Dar n-am închiriat ţoalele astea. Le-am cumpărat. Cum ai spus şi tu, am avut multă încredere în mine însumi. Cu un clipit ştrengăresc şi cu un zîmbet mulţumit, se întoarse şi părăsi biroul.

Stefanie se lăsă pe spate în scaun, scuturînd încet din cap, aproape nevenindu-i să creadă cîtă aroganță putea avea omul acela.

După care închise ochii şi se întrebă cum avea să aştepte atîta timp ca să-l revadă din nou abia luni de dimineață.

Capitolul 7

T.J. apăru luni de dimineață la ora zece fix, îmbrăcat în acelaşi costum de jucător profesionist.

Cînd intră în birou, lui Stefanie i se strînse stomacul într-un nod dureros. Bărbatul acela era înnebunitor de arătos, dar ea era supărată. T.J. avea un mod cel puțin ciudat de a încerca o împăcare între ei. Întregul weekend trecuse, iar ea nu primise din partea lui nici măcar un amărît de telefon.

T.J. îşi trase un scaun şi se aşeză în fața lui Stefanie, observîndu-i imediat încordarea din privire. Se întrebă apoi dacă şi weekend-ul ei fusese la fel de lung şi de singuratic ca al lui. De zeci de ori avusese intenția să o sune, dar reuşise să reziste acelui impuls. Impetuozitatea şi cicăleala

n-ar fi fost deloc un început tocmai bun pentru relația pe care avea de gînd s-o clădească între ei.

Pe moment, nu spuse nimic. În timpul ultimelor luni îşi dorise atît de mult s-o poată vedea pe Stefanie, încît acum i se părea o binecuvîntare ca, pentru cîteva momente, să se bucure de frumusețea ei, să respire aroma florală atît de cunoscută. Îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea margaretelor, cu părul lucios prins într-o parte cu un pieptene emailat, cu buzele roz şi pline, atît de tentante, depăşea chiar şi cele mai frumoase vise ale lui.

– Arăți ca o dimineață de primăvară, îi zise în cele din urmă.

Stefanie rezistă senzației de topire care amenința să pună stăpînire pe ea.

– Văd că nu este un început prea promițător pentru afaceri.

– Dă-mi voie să încerc din nou. Pentru o clipă am uitat de mine, nu? îi zise T.J., ridicîndu-se încet de pe scaun şi scoțîndu-şi pălăria. Arătați ca o adevărată dimineață de primăvară, doamnă, cu siguranță că da.

Un zîmbet încîntat curbă buzele lui Stefanie.

– Am sentimentul că vei rămîne incorigibil, T.J. Carriere. Apropo, să ştii că nu e nevoie ca în perioada de instructaj să porți costumul ăsta.

– Nu? Păcat. Începuse chiar să-mi placă. Dar bănuiesc că ai dreptate. Cu toate astea cred că o să păstrez pălăria, doar ca să mă obişnuiesc cu ea. N-aş vrea să se mai întîmple ce s-a întîmplat cu un minut în urmă, s-o uit pe cap în faţa unei doamne, şi altele de genul ăsta.

– Ferească Dumnezeu! murmură Stefanie, după care îşi muşcă buzele, întrebîndu-se cum o să reacţioneze T.J. la ceea ce avea să-i spună. T.J., înainte să începem instructajul, există ceva ce ar fi trebuit să-ţi fi spus încă de săptămîna trecută. Asta s-ar putea să te facă să te mai gîndeşti dacă vrei postul ăsta sau nu.

– Dacă altcineva mi-ar fi spus treaba asta şi nu tu, m-aş gîndi că încearcă să rupă înţelegerea făcută.

– Nu vreau deloc să-o rup. Dar... ei bine...

– Pur şi simplu dă-i drumul, scumpete. E mai uşor aşa, o îndemnă T.J. cu un zîmbet de încurajare.

– În regulă. Îţi mai aminteşti că ţi-am spus că Stuart Gardner mi-a vizitat biroul în timp ce eram plecată?

T.J. încuviinţă, păstrîndu-şi expresia impenetrabilă, în pofida speranţei care-l încerca. Oare Stefanie avea de gînd să aibă încredere în el?

Stefanie tocmai era pe cale să-i ceară o promisiune lui T.J. şi anume să nu se înfurie, dar

renunță imediat la idee. Nimic nu mai era înnebunitor pentru T.J. – sau dacă se gîndea mai bine chiar şi pentru ea – decît în preambul cu „acum nu e cazul să te înfurii". Aşa că, alese să meargă mai departe şi să spere că totul urma să se termine cu bine.

– Gardner a spus că s-a săturat să-şi tot bage cineva nasul prin afacerile lui, că s-a săturat să-şi vadă compania încercuită cu negru de mass-media şi că s-a săturat ca oficiali guvernamentali să se tot intereseze de metodele lui de a se dispensa de reziduri. Aşa că a sugerat destul de clar că ar fi cazul să încerc să-mi conving grupul de ecologişti să-l mai lase în pace.

Ochii lui T.J. se îngustară amenințători.

– Cît de puternică a fost sugestia asta a lui, Steffie?

– N-au fost nici un fel de amenințări la persoană, se grăbi Stefanie să-i răspundă. Dar a dat de înțeles destul de clar că are de gînd să răspundă la foc tot cu foc.

– Ceea ce înseamnă că?

– N-a zis. Eu sper că asta să fie doar vorbărie goală, dar bănuiesc că va încerca să-mi facă necazuri pe Bayou Belle. Nu e nevoie de un efort prea mare ca să arunci o umbră de neîncredere la adresa afacerii mele cu jocurile de noroc şi să-mi pericliteze aprobarea specială pe care o

am. Desigur, plimbările pe rîu ar continua, dar publicitatea ar fi tare neplăcută.

T.J. începu să vorbească cu foarte mare grijă:

– Acum încerci să mă avertizezi să nu cumva să trişez, Stefanie?

Ea se încruntă, surprinsă să recunoască că nu-i plăcea deloc atunci cînd T.J. îi folosea numele întreg. Părea foarte rece şi foarte formal din partea lui. Iar încruntarea i se adînci şi mai mult atunci cînd realiză cu întîrziere că îi lăsase lui T.J. o impresie falsă în legătură cu punctul în care voia să aducă subiectul.

– Ştiu că n-ai trişa, îi răspunse foarte repede. Cacealmalele pe care ni le tragem noi doi în particular sînt una şi operaţiunea mea cu jocuri de noroc este cu totul şi cu totul altceva. Adevărul este că, atunci cînd ai venit în biroul meu, săptămîna trecută, şi ai dovedit că poţi face faţă acestui post, insistînd că vrei să-l obţii, ai fost precum cavalerul în armură strălucitoare sosit exact la ţanc. Mi-e cam teamă să angajez în clipa de faţă pe altcineva. De unde aş putea să ştiu dacă noul meu jucător n-o să facă cine ştie ce prostie sau dacă n-o să fie necinstit în mod intenţionat doar pentru că este de fapt omul lui Gardner? Tipul ăsta de-abia ne aşteaptă la cotitură cu vreo greşeală de genul ăsta sau poate este gata să ne întindă o cursă.

T.J. se holba la Stefanie într-un fel de uimire totală.

– Încerci să-mi spui că poți conta pe mine că n-o să fiu prost sau necinstit?

– Bineînțeles, îi răspunse Stefanie fără urmă de ezitare, jignită oarecum că T.J. părea atît de surprins că avea încredere în el. Dar, ca să fiu cinstită, trebuie să-ți spun la ce anume te poți aştepta. Nu sînt tocmai sigură de ce ți-ai dori postul ăsta...

– Scumpa mea, n-o mai face pe proasta, o întrerupse T.J. cu o ironie grasă, care încerca să ascundă emoțiile care-l chinuiau în acel moment. Pînă atunci fusese sigur că obstacol cel mai mare pe care-l avea de trecut pe drumul spre reclădirea căsniciei lor, era acea lipsă de încredere a ei în el. Dar se părea că se înşelase grav de tot. Ştii foarte bine că vreau să fiu cît mai aproape de tine, adăugă apoi, reuşind chiar să zîmbească.

– Şi eu de unde să ştiu cînd tu nici măcar nu m-ai sunat? i-o întoarse Stefanie, prinsă cu garda coborîtă.

T.J. îi aruncă iarăşi o privire uimită.

– Am rămas cu impresia că nu voiai să auzi de mine, scumpete.

Foindu-se pe scaun, Stefanie începu să răsfoiască hîrtiile de pe birou, înjurîndu-se în gînd că

îşi arătase atît de fățiş sentimentele. Ce naiba se întîmpla cu ea?

– Aşa e. Oricum, să revenim la discuția noastră. Mai vrei încă postul, ştiind ce fel de dificultăți este posibil să întîmpini?

– Îl vreau, îi răspunse T.J. mai calm. Şi mulțumesc pentru votul de încredere.

Stefanie deschise ochii mari.

– Glumeşti? Eu îți mulțumesc că ai fost aici, atunci cînd am avut nevoie de cineva în care să pot avea încredere. Şi am multă încredere în tine, T.J. O să joci întotdeauna corect, o să înveți regulile şi o să le urmezi îndeaproape, protejîndu-mi interesele. Îşi permise să surîdă în timp ce-şi spunea că nu era cazul să-l facă pe T.J. să se împăuneze prea tare. Dar să nu te înfurii dacă îți dai seama că totuşi cineva încearcă să te momească în vreun fel, bine? O bătaie pe Bayou Belle n-o să facă prea bine imaginii noastre orientate mai ales spre excursiile pentru familii, aşa că trebuie să te stăpîneşti.

– Cu toate eforturile, încuviință T.J., fericit cum nu mai fusese de multă vreme.

Stefanie îşi sună secretara, hotărîndu-se deodată că era cazul să pună ceva distanță între ea şi farmecul de necontestat al lui T.J., cel puțin pentru un timp.

Cînd Jody intră în birou, îi aruncă lui T.J. ace-

eaşi privire perplexă pe care i-o aruncase şi ceva mai devreme cînd trecuse pe lîngă masa ei de lucru.

– Bună, îi salută ea cu o voce pierdută.

Stefanie zîmbi, dîndu-şi seama că fata nu ştia că T.J. fusese cel care primise postul.

– Jody, te rog, vrei să-l duci pe noul nostru jucător profesionist jos, la departamentul de recuzită şi să-i spui lui Meg să-l îmbrace cum se cuvine?

T.J. se încruntă.

– E ceva în neregulă cu costumul meu?

– Este perfect, îi răspunse Stefanie. Dar n-o să te poţi descurca cu un singur costum, nu? Un jucător trebuie să fie un adevărat dandy.

T.J. fusese redus la tăcere de comentariul ei. Şi îi aminti că de fapt primise o slujbă în toată regula ca să joace cu turiştii care se aşteptau din partea lui să se poarte drăguţ, indiferent de ce părere aveau sau de cum se purtau ei înşişi, fără să mai pună la socoteală eventualii pasageri ostili, angajaţi să caute cearta cu lumînarea.

O urmă apoi pe Jody spre o cameră ceva mai jos pe hol, cugetînd că trebuie s-o iubească tare mult pe Stefanie dacă se băgase într-o asemenea încurcătură de dragul ei.

După ce se instaură o adevărată agitaţie în jurul lui, fiind măsurat, împuns cu ace de gămălie

şi cicălit o întreagă veşnicie, fu eliberat chiar înainte de amiază, cînd reuşi să se întoarcă în anticamera lui Stefanie.

– Doamna şefă mai este încă înăuntru? o întrebă pe Jody.

Fata îşi muşcă buzele.

– Da, dar m-a rugat să te pun mai întîi să completezi cîteva formulare.

– Ce formulare?

Jody îşi ridică umerii.

– Datele obişnuite pentru angajare.

Apoi îi înmînă un vraf de foi de hîrtie şi un pix.

– Bănuiesc că am fost colaborator pentru prea multă vreme, de pur şi simplu am uitat prin cîte tîmpenii trebuie să treacă cineva care nu vrea decît să ocupe un amărît de post. T.J. frunzări cîteva formulare, după care privi spre uşa închisă de la biroul lui Stefanie. Şi se presupune că trebuie să aştept să fiu anunţat la doamna preşedinte ori de cîte ori trec pe aici sau pot să intru direct?

– Stefanie a spus că poţi să intri direct, atunci cînd termini cu formularele astea...

Vocea lui Jody se pierdu şi gura i se căscă, atunci cînd îl văzu pe T.J. deschizînd uşa biroului, cu faţa înnegurată şi cu formularele necompletate.

T.J. închise uşa de la sanctuarul lui Stefanie

în urma sa şi acoperi distanța pînă la masa ei de lucru din trei paşi uriaşi. Fluturînd teancul de hîrtii, îi aruncă un zîmbet amenințător.

– Ce mama naibii sînt toate hîrțoagele astea, scumpo?

Stefanie era gata pregătită atunci cînd îşi ridică privirea spre el. Se aşteptase la o asemenea reacție din partea lui. T.J. Ştia că nu se prea purta frumos cînd cineva îi flutura prin fața nasului steagul roşu.

– Jody chiar nu ți-a explicat?

– Date de angajare, după cum le-a numit. Eu sînt aici pe post doar temporar, scumpete. Te scot din belea, îți aminteşti? Nu vreau să obțin o pensie sau şase zile pe an pentru boală, iar tu nu ai nevoie de studiile pe care le-am făcut, de experiență în muncă sau de fişa medicală.

– Ştiam eu c-o să te agiți, zise Stefanie mai mult pentru ea, încercînd să-şi ascundă zîmbetul. Încerci de fapt să-mi spui că refuzi să completezi formularele uzuale?

– Chiar aşa, scumpete. Ascultă, nici măcar nu vreau să mă plăteşti...

– Dar trebuie să te plătesc, T.J. Altfel n-am de gînd să-ți accept ajutorul. Şi, în afară de asta, guvernul a dat nişte legi foarte clare cum se plăteşte o zi de muncă.

T.J. clătină din cap cu dezgust.

– Guvernul! Mereu îşi bagă nasul în toate locurile, mai puțin acolo unde este într-adevăr mare nevoie de el. Îți spun eu cum facem. O să primesc postul ca pe un izvor de informare pentru un studiu. Poate chiar o să fac o serie de articole despre slujbele secundare. Cunosc un editor căruia îi plac la nebunie treburile de genul ăsta. Şi cine s-ar mai plînge de un asemenea aranjament?

Stefanie îi luă oferta în considerare, dar în cele din urmă o respinse.

– Ai putea să iei toate materialele de care ai nevoie în doar cîteva zile, dar s-ar putea să am nevoie de tine cu mult mai mult de atît. Realiză din păcate prea tîrziu sensul dublu al cuvintelor spuse şi văzu imediat zîmbetul viclean care începuse să lumineze fața lui T.J.

– Aşa sper şi eu, scumpa mea, îi răspunse. Pe bune, dacă nu aşa sper.

Stefanie scutură din cap, afectînd o disperare pe care n-o simțea defel.

– Ca jucător de poker pe vas, am vrut să spun, completă ea.

– În regulă, fă-mi instructajul. După care o să petrec, să spunem vreo două săptămîni pe vas. După asta, dacă n-ai găsit un înlocuitor adecvat, putem sta de vorbă şi despre bani. Dar vreau un contract de colaborare, Steffie. Nimic din gunoiul ăsta de angajare. Pentru a-şi ilustra mai bine

punctul de vedere, aruncă hîrtiile în coşul de gunoi.

După un moment de gîndire, Stefanie încuviinţă.

– Instructajul plus o săptămînă, nu două. Asta înseamnă un timp foarte mare pentru a-ţi face cercetările. După asta o să fi plătit cu un contract de colaborare.

– În cazul ăsta facem tîrgul, îi răspunse T.J. întinzîndu-i mîna.

– Mai întîi, va trebui să verific totul cu birocraţii ca să fiu sigură ca nu încalc vreo regulă sau vreo lege şi de-abia după aceea putem da mîna, îi răspunse Stefanie încruntată.

T.J. însă îi înşfăcă mîna.

– Ei, haide, scumpete, doar sînt soţul tău. Chiar nu pot interveni ca să îmi ajut nevasta în afaceri, în ţara asta cu legi smintite? Şi dacă totuşi nu pot şi tu faci ceva ilegal, care-i problema? Eu aş fi principalul martor împotriva ta, iar un soţ nu poate depune mărturie împotriva soţiei. Aşa că totul e ca şi aranjat.

Stefanie cedă.

– Tocmai mi-am amintit ce anume mă ţinea veşnic încordată cînd eram împreună. Să te am pe tine în viaţa mea e ca şi cum aş fi un dresor cu un ring plin de lei bine dresaţi şi un singur tigru sălbatic.

T.J. îi păstră mîna în mîna lui.

– Şi ai vrea să poți pocni din bici în direcția sălbaticului şi să-l vezi apoi cum sare precum unul dintre leii bine dresați?

– Nu sînt prea sigură, îi răspunse Stefanie gînditoare. Poate că totuşi îl plac aşa cum este el în realitate.

T.J. surîse, după care se îndreptă spre partea ei de birou, încă ținîndu-i mîna. Apoi o trase în picioare şi o apropie de el.

– Nu e nici un fel de „poate" scumpo. Ai mare nevoie de un tigru sălbatic care să te țină sub tensiune.

– Să mă țină în lanț vrei să spui, îl boscorodi Stefanie fără prea multă încredere. Niciodată n-am ştiut ce anume ai de gînd să faci în momentul următor.

– Şi nu poți să controlezi totul, nu-i aşa?

– Exact. Şi mie chiar îmi place să pot controla totul, mai ții minte? Nu are nici un rost să pretind că ar fi altminteri.

El îşi petrecu brațele în jurul ei.

– Ca să controlezi ce, scumpetea mea?

– Afacerile, timpul, calendarul... social, viața, pe mine însămi...

– Sau răspunsul trupului tău la diverşi stimuli, adăugă T.J. pe un ton de ironie suculentă. Sau organizarea căminului tău sau siguranța comunității, sau viitorul balenelor sinucigaşe. Am lăsat

ceva cumva pe dinafară?

– Ar trebui să te concediez, îi răspunse Stefanie, incapabilă să pară atît de autoritară pe cît şi-ar fi dorit.

– Nu poţi. Există nişte legi foarte bune în legătură cu concedierea fără motiv. Mai bine hai să mîncăm de prînz.

– Eşti incorigibil, murmură Stefanie.

– E o zi foarte frumoasă. Ce-ai zice de un picnic? Putem merge cu maşina mea, cumpărăm de pe undeva nişte sandvişuri şi ne aşezăm pe malul lacului Pontchartrain, aşa cum obişnuiam altădată.

Buzele lui Stefanie se curbaseră într-un zîmbet de încîntare.

– Am făcut şi împachetat sandvişurile azi de dimineaţă. Favoritele tale: pui cu pîine de secară bine unsă cu maioneză.

– Şi bere? întrebă T.J., inima lui uitînd parcă să mai bată. Nu se aşteptase ca Stefanie să fie atît de cooperantă.

Înclinîndu-şi capul spre colţul biroului, ca să-i arate minifrigiderul aşezat acolo, Stefanie îi răspunse:

– Rece ca gheaţa.

– Ţi-a mai spus cineva că eşti cea mai frumoasă femeie care a trăit vreodată în lume?

– Da. Tu. Ori de cîte ori îţi ofer cîte o bere

rece. Te avertizez, T.J., ăsta este un prînz de afaceri. Pentru că am de gînd să-ți fac o scurtă prezentare a operațiunii noastre cu jocuri de noroc în scopul strîngerii de fonduri în folosul operelor de caritate. Şi din cîte ştii deja, este un fel de drapel roşu fluturat prin fața nasului, pe care, din păcate, nu-l poți igonra.

– Sînt tot al tău, şefa. Umple-mi stomacul cu sandvişuri cu pui şi cu bere, iar eu te voi lăsa să-mi umpli capul cu reguli birocratice, spre marea desfătare a inimii tale.

– T.J., eu vorbesc foarte serios...

El o opri din vorbă cu un sărut blînd, dar încărcat de pasiune.

– Scumpo, mi s-a părut că ai spus că poți să contezi pe mine. Te-ai răzgîndit cumva?

Stefanie inspiră adînc.

– Nu.

Frecîndu-şi nasul de nasul ei, T.J. zîmbi.

– Atunci nu-i nici un fel de problemă. Aşa că hai să pregătim picnicul nostru de lucru. În vreme ce-o elibera, rîdea cu gura pînă la urechi.

– Ce-i atît de amuzant? întrebă Stefanie, îndepărtîndu-se de el ca să poată lua sandvişurile şi berea din frigider.

– Numai Steffie a mea putea veni cu o asemenea contradicție în termeni. Un „picnic de lucru". Trebuie să te las pe tine să-l conduci, scumpete.

Este primul din cariera mea.

Ea doar îşi scoase limba, băgă mîna într-o plasă ermetic închisă, după care îşi luă poşeta şi deschise uşa.

– Mergem?

Conform codului gentlemenilor sudişti, el îi luă mîna de pe clanța uşii şi făcu o plecăciune adîncă în fața ei.

– După tine, scumpa mea.

Jody îşi ridică privirea, cu ochii măriți de mirare.

– Este în regulă cu formele alea, îi zise Stefanie pe un ton plăcut. Eu şi cu domnul Carriere am... ajuns la o înțelegere.

Prima dintre multe altele, cugetă T.J. în timp ce o urmă pe hol în jos.

Săptămîna trecu într-o adevărată agitație, în timp ce T.J. învăța ce anume trebuia să ştie un angajat al firmei Dreamwavers Inc. şi un jucător de poker de pe Bayou Belle. Şi implica mai mult decît jocul de cărți, descoperi el, deşi să ştie fiecare variantă de poker ce i-ar fi putut fi aruncată în față drept provocare făcea parte integrantă din slujbă.

– Poate că ar trebui să-mi las mustața să crească, sugeră el în timpul uneia dintre sesiunile de pregătire la care-l pusese Stefanie. Ce părere

ai, scumpete? Crezi că mi-ar da acea înfățișare cu totul specială?

– Ai fost blagoslovit cu o înfățișare şi aşa destul de specială, îi răspunse Stefanie, începînd să aibă regrete că se învoise să-i ofere un post pe un vapor de croazieră, unde erau o mulțime de femei frumoase în căutare de romantism şi aventură.

Era parcă mai dezechilibrată alături de T.J. decît fusese vreodată înainte. El încă mai flirta cu ea, dar părea mai degrabă interesat de slujba pe care urma s-o primească, decît să refacă cumva căsnicia lor. Nu încerca s-o vadă serile şi nici nu arătase nici cel mai mic semn de dezamăgire sau de gelozie, sau de curiozitate în cele cîteva ocazii cînd avusese întîlniri în timpul prînzului şi, ca atare, nu mai putuse lua masa cu el.

El îi zîmbi obraznic, atunci cînd mai cîştigă o mînă.

– Iar îți umblă mintea razna, Sfeffie, o certă e cu bunătate.

Ea îşi aruncă cărțile cu dezgust.

– Ar trebui să-mi trimit toți jucătorii în nord ca să pozeze în braconieri de urşi.

– Nu nordul şi nici faptul că am făcut-o pe braconierul de urşi m-a învățat să joc poker, îi răspunse T.J. cu blîndețe. Simțeam nevoia de ceva – de orice – ca să mă simt mai aproape de

tine cînd tu erai atît de departe.

Spre marea ei uimire, Stefanie îşi simți ochii umplîndu-i-se cu lacrimi. T.J. era mult prea priceput să-i smulgă tot felul de răspunsuri emoționale. Deodată se ridică.

– Hai să aruncăm o privire la diafragma vasului. Ca membru al echipajului, trebuie să-i cunoşti fiecare colțişor în parte pe dinafară şi asta de dragul siguranței.

– Dar n-o să-l mai văd aşa cum e în realitate şi săptămîna viitoare, cînd o să ne îmbarcăm pe Bayou Belle?

– Desigur, dar cu cît ştii mai multe dinainte, cu atît o să te orientezi mai repede după aceea.

T.J. dădu din umeri şi se ridică în picioare.

– Cum spui tu, doamna şefă.

– Aş vrea să încetezi să-mi mai spui în felul ăsta!

– În regulă, scumpete. N-am ştiut că te deranjează.

– La fel de mult mă deranjează şi scumpete. Şi scumpo, şi toate celelalte alintări pe care le foloseşti.

T.J. îşi îndoi un deget, ridicîndu-i bărbia spre el.

– Mai spune-mi încă unul, scumpo.

– Nu mă crezi? Îți închipui că în secret îmi place să se refere cineva la mine în asemenea

termeni insultători?

– Nu sînt deloc insultători, Stefanie. Sînt doar termeni de afecțiune.

Sfefanie se încruntă, dîndu-şi seama cît de proastă fusese. Şi, din nou urî faptul că el îi folosise numele întreg. Deci era posibil ca T.J. să aibă dreptate în privința ei. Efectiv îi plăcea ca el să-i spună scumpete şi scumpo, şi dragă, şi iubito, şi toate celelalte alintări pe care le folosea cu atîta sîrg.

– Îmi pare rău. Sînt puțin cam nervoasă, cred, murmură ea.

– De ce, Steffie?

Ea se holbă un moment în direcția lui, dîndu-şi seama cu întîrziere în ce anume se băgase. Nu-i putea spune că era nervoasă pentru că i se părea că nu-l mai interesa persoana ei, că nu-l interesa să fie împreună după orele de muncă. Şi nu-i putea cere socoteală de ce nu încerca acea reconciliere mult susținută. Nu putea admite că nopțile îi erau mai singuratice decît fuseseră vreodată şi asta mulțumită stimulărilor la care o supunea mereu în timpul zilei.

– Hai să ne întoarcem la treabă, îi răspunse, renunțînd să mai încerce să caute tot felul de scuze. Se îndreptă spre un dulap mic, din lemn de teck, din care scoase un tub de plastic care conținea diagramele vasului.

T.J. o studie pe Stefanie în timp ce aceasta aranja coala mare de hîrtie pe birou, punîndu-i greutăți în colțuri. Avea el o anume teorie cu privire la nervozitatea de care dădea dovadă şi spera să nu fie o simplă închipuire.

– Sigur, scumpete, îi răspunse calm. Pentru asta sînt aici, nu?

Cînd sosi ziua de sîmbătă şi T.J. avu deodată în fața ochilor cele două zile în care trebuia să stea singur fără putința de a o vedea pe Stefanie, decise deodată că pînă şi autodisciplina lui avea unele limite.

– Ce-ai zice să mergem să vedem un film diseară? o întrebă pe Stefanie în timpul amiezei, cînd se hotărîse în final să-i telefoneze.

Stefanie era foarte hotărîtă să-l refuze.

– Ce film?

– În oraş sînt cîteva pe care aş vrea să le văd, aşa că alegi ce te tentează mai mult. Şi poate înainte mergem să şi mîncăm ceva. Ce-ai zice dacă aş veni să te iau pe la şase?

Refuză-l! îşi ordonă Stefanie în gînd.

– Şase este perfect, se auzi spunînd. Dar să ştii că pot face ceva de mîncare şi aici. Poate un gumbo.

– Scumpete, să ştii că nu este nevoie să-mi sucești un brat la spate pentru unul dintre gum-

bo-urile tale. T.J. era uimit că Stefanie mersese atît de departe, încît îi propusese să-i facă unul dintre mîncărurile lui favorite. Singura lui problemă era că nu ştia cum avea să-şi ţină mîinile departe de trupul ei, dar, după un moment de indecizie, îşi reaminti că planul lui nu era deloc acela de a o seduce pe Stefanie. Trebuia mai întîi să cimenteze o relaţie bazată pe prietenie şi încredere înainte să dea drumul valurilor de pasiune. Pentru că el n-o dorea pe Stefanie pentru o singură noapte. El o dorea pentru tot restul vieţii.

Duminică de dimineaţă, cînd Stefanie se trezi singură, trecu în revistă evenimentele zilei precedente.

Efectiv, fusese o seară perfectă, cugetă, privind în tavan încruntată. T.J. o ridicase în slăvi pentru gumbo, au vorbit şi au rîs împreună, filmul fusese amuzant şi romantic, după care el o sărutase de noapte bună şi plecase.

Într-un fel era bucuroasă. Aşa de mult pe cît îl dorea, îşi dădea seama că dacă făceau dragoste, urma apoi problema mutatului împreună, iar ea nu era încă pregătită să mai încerce aşa ceva încă o dată. Durerea ar fi fost mult prea teribilă dacă experimentul s-ar fi dovedit un eşec.

Şi cu toate astea o înnebunea faptul că el se putea controla atît de bine în timp ce ştia că ea

una n-ar fi rezistat dacă i-ar fi propus să facă dragoste.

T.J. era tot înțepenit şi îl durea fiecare părticică a corpului cînd se arătă la bordul lui Bayou Belle, luni după-amiaza, pentru curse de orientare.

Îşi petrecuse întreaga duminică alergînd, înotînd şi jucînd tenis. Luase chiar în considerare s-o caute pe Stefanie în după-amiaza aceea ca s-o invite la o plimbare cu maşina, dar adevărul era că nu îndrăznise. Seara de sîmbătă, pe care o petrecuse în compania ei, îi testase stăpînirea de sine pînă la limită.

Oricum, de-abia aştepta provocarea ce-i stătea în față, şi anume să devină un „jucător profesionist" competent, un adevărat om pentru distracția celorlalți, la dispoziția celorlalți. T.J. se îmbrăcase aşa cum îl instruise Stefanie, adică în blugi şi cu o cămaşă roşie de mătase, ca un turist oarecare.

Atunci cînd Stefanie se apropie de el la bordul vasului, T.J. îi zîmbi. Era la fel de elegantă ca de obicei, într-un costum de in alb, compus din haină şi pantaloni, şi cu o cămaşă de mătase de un roz-aprins, părul blond strălucindu-i în lumina puternică a soarelui.

T.J. îşi adora şi-şi admira soția nu doar pentru frumusețea ei, ci şi pentru inteligența ei, pentru

imaginația de care dădea dovadă, pentru simțul ei ascuțit de dreptate şi pentru hotărîrea ei. Ştia foarte bine cum reuşise în afaceri. Chiar şi ideea ei de a amenaja o sală de jocuri de noroc, mai mult de dragul atmosferei, ca apoi să doneze profitul societăților de binefacere, avusese mult răsunet şi îi crescuse şi mai mult reputația. Pasagerii care doreau să încerce să facă o mînă sau două de poker erau invitați de către un jucător profesionist, cu înfățişare de actor de Hollywood, să-şi încerce norocul, aceştia oricum distrîndu-se de minune fie că pierdeau sau cîştigau.

Şi pe deasupra tuturor succeselor ei, Stefanie venise cu ideea de a le lansa şi pe surorile ei mai mici în companie, fiecare dintre ele conducînd una dintre ramuri.

T.J. rămase alături de ea, lîngă balustradă, privind sosirea pasagerilor în ritmul plăcut al orchestrei. În timp ce resimțea tot mai acut surescitarea care parcă plutea prin aer, îi era tot mai greu să se gîndească că unul dintre acei pasageri veseli ar fi putut fi pe statul de plată al lui Gardner, venit pe vas nu pentru distracție, ci doar pentru a face rău.

Întrebîndu-se cam cît de departe putea merge omul acela cu vendeta lui tîmpită împotriva lui Stefanie, T.J. se hotărî să facă cîteva verificări pe cont propriu. „Dacă erai dinainte avertizat, erai

dinainte înarmat". T.J. învățase această lecție într-un fel dureros. Şi asta pentru că subestimase cît de departe ar fi putut merge adversarul său ca să-l discrediteze cînd se întîmplase catastrofa de pe vasul de pescuit şi care fusese dezastruoasă pentru căsnicia lor şi aşa zdruncinată. Numai că de această dată avea de gînd să fie mai deştept decît ceilalți.

Capitolul 8

– Pentru ziua de azi n-o să facem altceva decît să ne bucurăm de călătorie, spuse Stefanie, scoțîndu-l pe T.J. din gînduri.

El îi zîmbi.

– Nu uita că am mai făcut odată călătoria asta tot împreună cu tine, chiar după ce ne-am cunoscut, aşa că nu sînt chiar cu totul nepregătit în legătură cu operațiunea ta.

– Dar atunci a fost o călătorie făcută seara, îi răspunse Stefanie, amintindu-şi atît de bine seara aceea cînd şi-a dat seama cît de romantic putea fi vasul ei şi călătoria pe Mississipi, cu fiecare detaliu al vaporului înconjurat cu beculețe şi cu muzică de jazz, înceată şi amețitoare.

Încercă să scape de amintiri, după care continuă:

– Nu avem jocuri de noroc în timpul plimbărilor

de seară. Şi atunci sînt şi foarte mulţi copii lăsaţi de capul lor pe vas. Iar asta înseamnă o mare diferenţă. Şi, în plus, în seara aceea nu studiam operaţiunea în totalitatea ei.

– Nu, scumpete, n-o prea studiam, se învoi T.J. cu un zîmbet tandru.

Stefanie îşi drese vocea:

– Ei bine, de data asta uită-te cu atenţie cum supraveghează oamenii mei totul în jur, asigurîndu-se că pasagerii se distrează, şi cum ţin cîte un ochi atent la siguranţa lor, mai ales a copiilor. Fiecare membru al echipajului, inclusiv jucătorul, atunci cînd nu este la cazino, are grijă de copii şi încearcă să-i ferească de necazuri, distrîndu-i cum poate. Şi nu-i ceartă niciodată. Doar le distrage atenţia.

– Pare o tactică părintească extrem de bună, Stefanie, îi zise T.J. Şi dacă stau să mă gîndesc mai bine, mereu am crezut în sinea mea că ai fi o mamă grozavă.

Stefanie se forţă să ignore sugestia implicită din remarca lui, simţind cum tulburarea din interior se intensifica tot mai mult.

– Ceva mai tîrziu o să dăm o raită pe la cazino ca să vedem cum stau treburile pe acolo.

Miercuri, T.J. era iarăşi îmbrăcat în costumul lui de jucător şi la fel şi Stefanie, oferindu-le pa-

sagerilor din ziua aceea un tratament preferențial. Se îmbrăcase ca o regină, cu o rochie de satin albastru, cu o fustă lungă pînă-n pămînt şi cu un decolteu generos înconjurat cu dantelă neagră, cu părul prins într-un coc şi susținut de ceea ce părea a fi un pieptene bătut cu diamante. Avea chiar şi un evantai, folosindu-se de el aşa cum probabil se folosiseră de nenumărate ori fetele atît de cochete ale Sudului.

Cînd începu să joace cîteva mîini de poker, cîştigă într-o oră mai mulți bani pentru societățile de caritate, decît reuşise jucătorul angajat să cîştige în trei sau patru curse de cîte o oră şi jumătate. Şi asta se întîmplase, în parte, datorită abilității ei la joc şi în parte datorită faptului că bărbații care se aşezaseră la masa ei fuseseră atît de prinşi de frumusețea şi de eleganța ei, încît nu mai dăduseră cărților atenția cuvenită.

Abilitatea lui T.J. de a-şi ascunde accesele de gelozie a fost pusă din greu la încercare în timp ce rămăsese în picioare, în spatele ei, şi admira performanțele pe care le reuşise. Şi cu toate astea, fusese captivat de o Stefanie pe care pînă atunci nici măcar n-o bănuise.

La un moment dat chiar a făcut o pauză, sugerîndu-i lui T.J. să-i ia locul pentru cîteva mîini. Nopțile petrecute ca braconier de urşi îi fură de folos mai mult decît ar fi crezut, observă apoi T.J.

în timp ce-şi intra în pielea personajului pe care se căznea să-l interpreteze, un jucător înrăit, cu multă experiență.

Apoi, vineri a fost rugat să se ocupe de cazino întreaga după-amiază. Celălalt jucător îşi luase ziua liberă, dar Stefanie apăru în cele din urmă în costumul ei strălucitor, luînd rolul de însoțitoare a lui.

Atunci a cîştigat o sumă respectabilă de bani, s-a bucurat de atenția cîtorva frumoase doamne, constatînd cu satisfacție felul în care Stefanie se lipise cu totul de el.

Ieşind din cazino, s-au aşezat lîngă balustrada vasului, privind cum pasagerii dansau în ritmul muzicii, rîzînd şi flecărind plini de veselie.

– Le-ai dat un spectacol pe cinste, scumpete, îi zise T.J. în timp ce îşi trecea un braț pe după talia ei. Totuşi, pasagerii tăi primesc cu mult mai multe decît plătesc. Şi chiar şi cei care joacă şi pierd sînt bucuroşi pentru că ştiu că în felul ăsta ajută o cauză nobilă. Eşti o femeie nemaipomenită, Steffie. Mereu am ştiut treaba asta, dar de-abia acum mi-am dat seama cu adevărat.

Stefanie îl privea pe T.J. mîndră şi recunoscătoare.

– Tu eşti cel care astăzi le-a dat oamenilor un spectacol grozav, îi zise. Şi nu numai că le-ai dat celor ce au jucat impresia că au avut ca oponent

un jucător trecut prin toate – plus că le-ai luat banii, făcîndu-i să-şi accepte înfrîngerea cu umor şi voie bună –, dar pur şi simplu ai fermecat toţi pasagerii. Şi mai important, ai făcut totul fără să te abaţi nici cu o iotă de la instrucţiunile pe care le-ai primit. Eşti cel mai bun, T.J, şi nu spun asta doar aşa ca să mă aflu în treabă sau pentru că sînt subiectivă. Rîse încet. Aproape că-mi doresc să nu fi discutat ieri-dimineaţă cu un înlocuitor destul de promiţător. Pentru că n-o să-l pot lăsa de capul lui, chiar dacă ajung să cred că poate fi de încredere.

– Ar fi mai bine, îi răspunse el, încercînd să ascundă faptul că se bucura atît de mult că reuşise s-o mulţumească. Dar nu cred că pot suporta presiunea de a fi fermecător la comandă, nu pentru foarte multă vreme. Dar poţi avea încredere în tipul ăsta?

– Îi verific cu multă atenţie referinţele. Mai mult de atît nu am ce să fac. Şi sper sincer că Gardner îşi va face mişcarea, dacă va face vreuna, cît timp mai ai tu postul ăsta. Rîse. Nu-i aşa că-i drăguţ din partea mea?

– Oh, da. Eşti o dulceaţă, îi răspunse T.J. doar de dragul ei.

– Îţi mulţumesc, Johnny. Îţi mulţumesc mult de tot. Chiar şi fără complicaţia asta cu Gardner, zău că nu ştiu cum m-aş fi descurcat pînă la urmă,

dacă nu mi-ai fi sărit în ajutor. Şi vorbesc foarte serios atunci cînd spun că eşti fantastic. Nu ți-aş putea cere să continui cu o slujbă care te înnebuneşte, dar mă bucur că am avut şansa să te văd în acțiune.

T.J. hotărî atunci că sosise momentul aşteptat. Vîrîndu-şi mîna în buzunarul de la vestă, scoase la iveală una dintre fisele de poker, luă mîna lui Stefanie, presă fisa în palmă, după care îi închise degetele asupra ei.

Pe moment, nu făcu altceva decît să-l privească, simțind cum inima îi bătea nebuneşte în piept şi uitînd aproape să mai respire.

– Acum vrei să-ți dau ceea ce am promis pentru una dintre fisele astea?

– Exact, scumpete.

Stefanie înghiți în sec, simțind cum o undă de surescitare îi făcea stomacul să se strîngă.

– În regulă. Ce trebuie să fac pentru ea?

– Cina.

– Cina?

– Asta-i tot. Trebuie să mergi la cină cu mine. În seara asta. O să vin să te iau pe la ora opt.

– Nici măcar nu m-ai întrebat dacă în seara asta ora opt este convenabilă şi pentru mine, protestă ea fără prea multă vigoare.

– Chiar trebuia, scumpete? Am întregul tău program, îți mai aminteşti?

Ea încuviință din cap. Cu sau fără programul înscris pe agendă, oricum n-ar fi putut rezista invitației lui.

– La opt atunci.

T.J. se aplecă să-i dea un sărut uşor şi chinuitor pe buze.

– Să te aranjezi, scumpo. Cît mai frumos.

Ea îi zîmbi şi încuviință. Era ora şase. Avea înainte două ore. Şi avea nevoie de fiecare secundă în parte ca să se aranjeze cum trebuia pentru T.J. şi cu toate astea i se părea un răstimp atît de îndelungat.

– E deschis, o auzi T.J. pe Stefanie strigîndu-i, după ce bătuse în uşă.

Încruntîndu-se, intră în casă. Uşa ei n-ar fi trebuit să stea descuiată, cugetă cu îngrijorare.

– Îmi pare rău că sînt în întîrziere! îi strigă Stefanie din dormitor. Am avut vreo două convorbiri la telefon, după ce-am ajuns acasă. Dar n-o să dureze prea mult. Serveşte-te cu o băutură; doar ştii unde să găseşti ce trebuie.

– Ai început să mă îngrijorezi, Steffie, îi zise T.J. De unde ai fi putut să ştii că nu sînt vecinul de alături sau un obsedat cu intenții criminale? o certă absent.

Ea începu să rîdă.

– Cu vreo două minute în urmă am deschis

prin interfon uşa de jos, din hol, ca să poţi intra în clădire, îţi aminteşti? Atunci am descuiat şi uşa de aici.

– N-ai adus nici un fel de schimbări vechiului nostru cămin, murmură atunci cînd ea ieşi din dormitor şi se apropie de el. Încă nu există un lampadar în spatele canapelei, adăugă cu un zîmbet încordat. Sau un tablou pe peretele îndepărtat.

Stefanie nu ştia ce să spună. Nici prin cap nu-i trecuse să se ducă şi să cumpere un tablou. Nu exista nici o plăcere să decoreze apartamentul fără să fie şi T.J. acolo s-o împărtăşească.

T.J. îşi concentră atenţia asupra lui Stefanie care stătea în picioare alături de el, chinuindu-se să-şi încheie o pereche de cercei de aur pe care el îi făcuse cadou de Crăciun, singurul pe care-l petrecuseră împreună. Îi zîmbi.

– Văd că ideea ta de a te îmbrăca frumos s-a schimbat, scumpete. Văd că îţi strîngi acum părul la spate într-o coadă, porţi pantaloni comozi în loc de o rochie elegantă şi ai renunţat la celelalte accesorii costisitoare.

Stefanie izbucni în rîs, ridicînd din umeri, deşi gîndise fiecare detaliu al hainelor, căutînd să-i facă plăcere lui T.J.

– Cumva, m-am gîndit că hainele mele obişnuite nu se potriveau ocaziei. Hainele pe care le

port acum se potrivesc oriunde, nu?

– Oriunde, îi răspunse T.J., admirînd eleganța care îi era atît de familiară la Stefanie. Arăți ca o pralină cu frișcă, scumpete, murmură, apropiindu-se de ea și petrecîndu-și mîinile pe după talia ei. Te superi dacă fur și eu o înghițitură? Întotdeauna mi-a plăcut să iau desertul înainte de felul principal.

Înainte ca Stefanie să poată protesta – deși nici prin cap nu-i trecea așa ceva –, gustă deja dulceața mentolată a gurii lui T.J., instantaneu dorindu-și și mai mult, înconjurîndu-i gîtul cu brațele, trupul răspunzîndu-i la căldura pe care o emana, cu o nerăbdare pe care nu o putea ascunde. Dar sărutul se termină prea repede. T.J. își înălță capul zîmbindu-i cu regret.

– Mereu am avut această problemă să nu ajungem la felul principal, atunci cînd luăm desertul înainte, nu-i așa, scumpete?

Stefanie încuviință, simțindu-se la fel de ametită și de lipsită de suflu ca și o fată la prima ei întîlnire. Își păstră însă mîinile prinse în jurul gîtului lui și își lăsă capul pe spate, zîmbind spre T.J., întrebîndu-se cum de reușea să pară și mai atrăgător de fiecare dată cînd îl vedea.

– Și ce-ai plănuit pentru felul principal? îl întrebă răgușită.

T.J. o privi cu atenție preț de cîteva momente

înainte să ia o hotărîre dificilă.

– Ei bine, ştiu ce aş vrea acum ca fel principal, dar am totuşi în minte restaurantul acesta mic...

– Nu-mi spune, îl întrerupse Stefanie cu un zîmbet ironic, bucuroasă că T.J. era puternic pentru amîndoi. Avea impresia că de fiecare dată cînd o atingea de-abia reuşea să nu-i facă o invitaţie foarte directă în patul ei. Ai descoperit încă unul dintre bistrourile acelea mici şi obscure din cartierul franţuzesc, cu un decor foarte simplu, cu mîncare parcă venită direct din rai şi o pivniţă de vinuri care poate să fie cea mai bună din întregul oraş.

T.J. începu să rîdă.

– De fapt, cam aşa e. Dar dacă preferi ceva mai elegant? Un local cu nume răsunător? Aş putea să-mi schimb hainele...

– Pentru Dumnezeu, nici vorbă! M-am săturat de toate localurile astea cu nume mari pe care le frecventez la întîlnirile cu clienţii sau cu oamenii politici, aşa cum ştii şi tu de altfel. Dar îmi plac la nebunie descoperirile astea ale tale.

Mulţumit de receptivitatae lui Stefanie, dar şi puţin îngrijorat, T.J. începu să scruteze adîncul fumuriu al ochilor ei.

– Unde naiba pleci? întrebă T.J.

Readusă la realitate, Stefanie îi zîmbi firav.

– În acelaşi loc în care mergi şi tu, bănuiesc.

El oftă din rărunchi, luptîndu-se să-şi țină emoțiile şi sentimentele în frîu.

– O mulțime de sentimente contradictorii plutesc în aerul acestui apartament, scumpete. Poate că-i mai bine să plecăm mai repede de aici.

Ea încuviință din cap, ieşi din cercul brațelor lui şi îşi luă poşeta.

– Poate că ar fi mai bine.

T.J. întinse o mînă şi o trase uşor de coadă.

– Apropo, să ştii că îmi place cum ți-ai prins părul.

Lui mereu îi plăcuse s-o vadă cu părul strîns în felul acesta, se gîndi Stefanie, mulțumită.

Atunci cînd T.J. puse mîna pe clanță, se opri, incapabilă să plece fără să mai arunce o privire în jur.

– Cînd m-am întors a doua zi, după ceartă, ca să-mi iau cîteva lucruri – tu erai la birou – aproape c-am vrut să rămîn, se auzi spunînd cu o voce greu de auzit. Eram atît de aproape, Steffie. Voiam să rămîn. De ce n-am făcut-o?

– Pentru că te-am rănit mult prea rău, îi răspunse Stefanie cu onestitate. Laolaltă cu eforturile disperate pe care le făcea ca să treacă peste teama aceea absurdă de furtuni, avusese multă vreme la dispoziție ca să se gîndească şi începuse prin a accepta cîteva adevăruri dificile.

T.J., hai să admitem amîndoi că te-am dezamăgit profund. Şi nu meritai aşa ceva. Încă nu-mi dau seama ce anume a fost în capul meu sau ce se petrece chiar şi în momentul ăsta, aşa că nu pot fi sigură că n-am să te fac iarăşi să suferi. Se opri, inspiră profund, după care dădu drumul gîndului care o chinuia: De ce ai vrea să mai încerci încă o dată cu mine?

El o privi atunci de parcă tocmai ar fi pus cea mai ciudată întrebare a secolului.

– Pentru că te iubesc, scumpo.

Exact aşa cum prevăzuse Stefanie, T.J. o conduse într-un local ascuns şi obscur de care nu auzise niciodată, cu o încăpere mică, proprietatea unui francez scund şi chel, dar cu o mustață în furculiță, demnă de toată admirația, ce gesticula mereu cu mîinile şi care se referea la bucătăria nevesti-sii cu o mîndrie pe care nu şi-o putea ascunde.

– Eşti un adevărat geniu, îi zise pe un ton de conversație lui T.J. în timp ce-şi termina ultima înghițitură din plăcinta de crabi gătită în stil creol. Cum de găseşti comorile astea ascunse? Ai putea face o cronică a restaurantelor şi să ajungi la mare preț numai datorită nasului pe care-l ai pentru mîncăruri gustoase şi pentru flerul de care dai dovadă ca să găseşti locurile astea. Încă

amintindu-şi cuvintele lui T.J., „Pentru că te iubesc, scumpo",vorbise ca o morişcă stricată toată seara.

– O să mă gîndesc şi la o coloană destinată în totalitate restaurantelor, îi răspunse T.J. foarte serios.

Stefanie era uluită.

– Vorbeşti serios?

El încuviinţă.

– N-am glumit deloc atunci cînd ţi-am zis că aş vrea să mă stabilesc pe undeva, poate chiar să mă apuc să scriu alt fel de articole. Cred că mi-am făcut mai mult decît datoria pe tărîmul articolelor cu subiecte ecologiste. Poate că a venit vremea să mă ocup şi de alte subiecte mai puţin riscante. Şi, în afară de asta, cel puţin pentru o vreme vreau să stau aproape de casă. Zîmbi, un licăr de amuzament apărîndu-i în ochii expresivi. Vezi tu, soţia mea are nevoie de mine.

– Ah, aşa crezi tu?

– Categoric, deşi nu sînt tocmai sigur dacă şi ea îşi dă seama de asta.

Stefanie luă o înghiţitură din vinul alb.

– Şi pentru ce crezi că are nevoie de tine, domnule Carriere?

T.J. rîse încet.

– Chiar vrei să-mi oferi o asemenea deschidere?

Stefanie îl privi un moment fără să spună nici un cuvînt, după care încuviință.

– Da, T.J., chiar vreau să-ți ofer o asemenea deschidere.

– Am şi uitat de cît de discretă poți fi, îi zise clătinînd încet din cap. Mă rog, hai să vedem. Poate că ar trebui să încep prin ați spune că motivele pentru care soția mea are nevoie de mine sînt, printr-o stranie coincidență, aceleaşi motive pentru care şi eu am nevoie de ea. De exemplu, să-l luăm pe cel mai clar, îi zise cu grijă, întinzînd o mînă peste masă şi începînd să mîngîie brațul lui Stefanie cu blîndețe. În pat sîntem dinamite curate, tu şi cu mine.

– Cam aşa, încuviință Stefanie, cu o voce îmblînzită de dorința pe care T.J. putea s-o clădească în ea cu atîta repeziciune, cu atîta uşurință.

– Şi mai gîndeşte-te la cît de bine rîdeam împreună, scumpo.

– Mă gîndesc chiar foarte mult la treaba asta, îi răspunse Stefanie. N-am mai rîs cu nimeni aşa cum puteam să rîd alături de tine.

T.J. simți cum speranța începea să crească iarăşi în adîncul lui.

– Şi apoi mai este şi dansul, mai spuse, întrebîndu-se de ce vorbea despre asemenea lucruri frivole cînd adevăratul motiv pentru care credea

că el şi Stefanie aparţineau unul altuia era cu mult mai adînc.

Stefanie încuviinţă iarăşi.

– N-am mai dansat de atîta vreme. Îmi lipseşte.

– Ce-ai zice să mergem chiar în seara asta? Ştiu unde este cea mai bună muzică creolă din Louisiana.

– Credeam că n-o să mă mai inviţi niciodată, îi răspunse Stefanie.

– Putem lua cafeaua şi desertul acolo, îi zise T.J., făcîndu-i chelnerului un semn cu mîna pentru nota de plată, după care îi zîmbi fericit lui Stefanie. Între două dansuri.

– Şi eu care credeam că am şi luat desertul, îi răspunse ea, prelungind vocalele. Am început cu desertul, îţi aminteşti?

Privirea lui se întunecă în timp ce-i ridica degetele mai aproape de buze.

– Dar tu ştii cît de înnebunit sînt eu după desert, scumpo. Niciodată nu mă satur.

După ce plăti nota, T.J. o conduse pe Stefanie acasă, nemaiputîndu-şi reţine bucuria că seara fusese neaşteptat de reuşită. O luă pe Stefanie în braţe, fredonînd un vechi vals creol, învîrtindu-o în jurul unui felinar de stradă, de parcă ar fi fost o coloană de marmură dintr-un sofisticat salon de bal.

Stefanie se simțea puțin prostuță şi liberă, fără a-i fi ruşine de micul public care se adunase în jurul lor şi fără să se simtă deloc stînjenită atunci cînd T.J. făcu o plecăciune adîncă care smulse aplauze frenetice celor din jur.

– Vai de mine, cum de am putut să uit că sînt totuşi o doamnă civilizată? întrebă ea, în timp ce el o strîngea mai aproape, şi-şi continuau drumul pe străduța mărginită de azalee, spre locul în care lăsaseră maşina parcată.

– Şi eu la fel, scumpo, îi răspunse el, cu buzele aproape de urechea ei. Bănuiesc că tu eşti cauza şi inspirația mea.

Stefanie nu fu deloc surprinsă să constate că locul pe care-l alesese T.J. pentru dans era de fapt un hambar cu o singură cameră, cu neoane ce străluceau din spatele barului, cu halbe mari cu bere spumoasă aşezate pe mese şi o orchestră care probabil înainte cînta doar pe la uşile dosnice ale caselor particulare pentru cîțiva bănuți.

– Numai tu, T.J., îi zise ea rîzînd încîntată, în timp ce se aşezau la o masă retrasă, cu cîte o halbă de bere în mînă, numai tu m-ai fi putut aduce într-un asemenea loc.

T.J. izbucni în rîs, după care o trase spre ringul de dans, conducînd-o prin mulțime, şi începînd să se mişte uşor, aşa cum o învățase şi pe ea la

prima întîlnire la care dansaseră.

– Am văzut prin tine chiar de la bun început, scumpete, îi zise el cu un zîmbet ironic. Sub suprafața asta elegantă şi lustruită a ta, este o fată cît se poate de normală, căreia îi place să se distreze simplu şi pe cinste.

– Şi ai avut mare dreptate, admise ea fără rezerve.

Tensiunea acumulată între ei deveni de nesuportat după un timp, iar aerul păru deodată înăbuşitor.

– Este atît de cald, murmură Stefanie, de-abia conştientă de ceea ce spunea.

T.J. nu-i răspunse. O conduse încet spre uşa salonului de dans, după care o scoase afară în noaptea înstelată, păstrîndu-şi încă brațul în jurul taliei ei.

– Acum este mai răcoare? o întrebă cu blîndețe.

Stefanie scutură din cap dintr-o parte în cealaltă, foarte încet.

– Este mai cald ca niciodată.

– Şi unde am putea merge să ne mai răcorim puțin, scumpo?

– Ce-ai zice de apartamentul tău? se auzi Stefanie sugerînd, de parcă o parte din ea, plină de senzualitate, preluase pe deplin controlul asupra-i.

T.J. încercă să-şi spună că se abătea de la campania lui de a reface căsnicia, dar foamea pe care o simțea pentru ea era mult prea ascuțită ca s-o poată ignora.

– Atunci la mine acasă, îi răspunse o şoaptă răguşită, trecîndu-şi un braț pe după umerii soției sale.

Capitolul 9

– Drăguț loc, murmură Stefanie în timp ce privea în jurul sufrageriei din apartamentul lui T.J.

El nu se gîndise prea mult la mobilierul formal cu care fusese mobilat apartamentul pe care-l închiriase.

– Este destul de confortabil, îi răspunse el, deodată stînjenit alături de Stefanie, de parcă ar fi fost nişte străini.

Stefanie, la rîndul ei, se simțea oarecum şovăitoare. Drumul cu maşina servise drept perioadă de gîndire, mintea ei practică aducînd în prim-plan tot felul de motive excelente pentru care ar fi trebuit să se ducă la ea şi să se încuie bine pe dinăuntru.

Întorcîndu-se să se uite la el, încercă disperată să găsească o cale prin care să-i explice că fă-

cuse o greşeală şi că trebuie să plece. Dar cuvintele îi muriră pe buze. Nu făcuse nici o greşeală. Dacă a doua zi trebuia să plătească pentru o noapte de plăcere, atunci o va face bucuroasă.

Dar nici nu voia să-i dea lui T.J. cine ştie ce iluzii.

– Fără garanţii? întrebă, simţind cum inima îi bubuia în piept. Făcînd un efort şi zîmbind, adăugă: Sau, cum ai spune tu cu accentul ăla caraghios al tău, fără gar-rran-ţii?

În interiorul lui T.J. se declanşă o adevărată bătălie. O dorea pe Stefanie, dar nu era deloc de acord cu regulile pe care le stabilea. Îşi aşeză mîinile pe talia ei pentru a o trage mai aproape, după care întinse mîna să scoată elasticul cu care-şi strînsese părul.

Stefanie închise ochii, savurînd senzaţia delicioasă a părului care i se revărsa pe umeri şi a degetelor lui care-i pieptănau cu mare blîndeţe şuviţele rebele.

– Încă nu mi-ai răspuns, reuşi să spună în cele din urmă.

– Şi cam ce garanţii ai vrea tu să eviţi? o întrebă el.

– De exemplu, ce vom face după ce vom pleca de aici. Ne bucurăm de seara asta şi...

– Şi de ziua de mîine se ocupă diavolul? o întrebă pe un ton de glumă T. J.

Stefanie deschise ochii ca să-l privească.

– Nu mă pot abține să nu te doresc, T.J., dar... Ei bine, se pare că şi tu mă doreşti, aşa că de ce să forțăm nota pentru mai mult de atît?

– Sigur, scumpo, îi răspunse în cele din urmă, zîmbind şi ridicînd-o în brațe. Ne dorim unul pe celălalt. E de-ajuns. Cel puțin pentru seara asta.

Stefanie era încîntată de maniera de care dădea dovadă T.J., dar nu era foarte sigură de răspunsul pe care îl dăduse.

– Încerc doar să evit neînțelegerile, asta-i tot, îi zise nervoasă. Vreau să spun, de ce să nu păstrăm între noi doar ce-i bun şi...

– Şi să decartăm tot restul? o ajută T.J., împingînd uşa de la dormitor. O aşează pe Stefanie pe pat, îşi scoase pantofii, după care se întinse alături de ea. Sigur că da, iubito. Eu sînt pentru dacartarea a tot ce n-a fost bun între noi. Mîna i se întinse spre nasturii bluzei. De exemplu, aceastã bucată de mătase. Nu că ar fi urîtă, dar cum a servit scopului, este cazul ca acum să ne descotorosim de ea.

Ochii lui Stefanie se măriră, simulînd o uimire fără margini.

– A servit scopului? Încerci să sugerezi ceva necuviincios din partea mea, domnule Carriere?

– Necuviincios? De la Steffie a mea? Niciodată. Ea niciodată n-ar îmbrăca o bluză de mă-

tase fără nimic pe dedesubt, ştiind că treaba asta mă scoate din minți, sau ar face-o? După ce termină de descheiat şi ultimul nasture, respiră adînc la vederea pieptului ei. Într-un anume fel nu se pregătise pentru vederea sînilor mari şi fermi ai lui Stefanie, pentru pielea aceea de culoarea laptelui proaspăt, tivit cu roz în vîrfuri. Ce mult mi-au lipsit sînii ăştia superbi, murmură încîntat, trecîndu-şi o palmă peste movilița care-i aparținea – cel puțin în acel moment. Mi-ai lipsit cu totul, Steffie.

Aplecîndu-şi capul, T.J. depuse o mulțime de săruturi fierbinți de-a lungul gîtului.

– Atunci nu o să începi să te porți ca un soț.

T.J.rîse amuzat de replica ei.

– Să mă port ca un soț? Aş face oare eu aşa ceva, scumpo? o întrebă, muşcîndu-i uşor buza de jos, apoi mutîndu-şi gura deasupra gurii ei şi lăsîndu-şi limba să pătrundă în gara dulce.

Limba lui Stefanie începu să se dueleze cu cea a lui T.J., în timp ce sfîrcurile i se întăreau sub mîngîierile-i experte. Respirația îi deveni tot mai greoaie, gîndurile pierzîndu-şi treptat coerența.

– Apropo, îi zise T.J., după ce-i eliberă gura, astfel încît să mai poată respira puțin, cum se poartă un soț?

Stefanie deschise ochii şi încercă să-l pri-

vească cu ironie înțepătoare, dar își dădu seama că probabil îl privise precum o vițea îndrăgostită lulea.

– Știi foarte bine ce vreau să spun, T.J. Carriere.

– Nu, scumpo, habar nu am. Și tare n-aș vrea să fac vreo greșeală. De exemplu, dacă m-aș purta precum un soț, aș mai face treaba asta? Se aplecă ca să poată prinde între buze un sfîrc, trecîndu-și apoi limba peste el pînă cînd Stefanie începu să geamă de plăcere.

– Jur că ești cea mai rea creatură din toată lumea, îi zise Stefanie, atunci cînd el se opri ca să-i zîmbească.

– Cea mai rea? întrebă, părînd jignit. Atunci o să încerc și mai mult. Începu să acorde aceeași atenție și celuilalt sfîrc, în același timp mutîndu-și mîna spre talia lui Stefanie pentru a-i desface cureaua.

– În regulă, îi zise ea, tremurînd atunci cînd el își ridică iarăși capul ca să-și admire opera. Ești cea mai bună creatură din toată lumea. Această descriere îți e mai pe plac?

– E destul de mulțumitoare, dar hai să vedem ce anume mai pot să fac. Muşcîndu-i uşor buza de jos, în timp ce-i desfăcea fermoarul de la pantaloni, își dădu seama că reuşise să treacă peste momentul dificil.

– Cred că a sosit momentul să mai decartăm cîte ceva din lucrurile nu tocmai bune care stau între noi, îi zise, trecîndu-şi un braţ pe sub ea ca să-i poată ridica trupul şi să-i scoată bluza. După ce o aruncă pe un scaun din apropiere, se ridică şi, fără să-şi dezlipească privirea de la ea, începu să-şi scoată hainele.

– Eşti superb, îi zise ea, sorbindu-i din privire umerii largi şi puternici, pieptul solid, triunghiul de păr negru şi cîrlionţat, şoldurile suple şi coapsele tari, evidenţa virilităţii care-i făcea inima să-i bată mai repede de încîntare.

Mişcat de expresia întipărită pe faţa lui Stefanie, T.J. se aplecă s-o sărute din nou, simţind cum îl copleşeau valurile de tandreţe îndelung reţinute.

– Şi acum hai să ne scăpăm şi de restul problemelor noastre, îi zise T.J., mutîndu-se spre picioarele patului. Cu privirea încă lipită de a ei, îi scoase pantofii, se ridică ca să-i poată scoate şi pantalonii, şi încă o dată rămase fără suflare observînd că pe dedesubt se îmbrăcase cu chiloţei de dantelă şi cu ciorapi de mătase de culoarea fildeşului cu margine de dantelă în loc să fie susţinuţi de portjartierul pe care el nu-l putea suferi. Desigur, doamna nici nu s-a gîndit la seducţie în seara asta, nu? o necăji el.

– După cum am mai spus în seara asta, mur-

mură el, atingîndu-şi buzele de interiorul unei coapse în timp ce degetele i se plimbau nestingherite pe abdomenul ei, tu eşti ca şi pralinele cu frişcă. Şi de data aceasta, draga mea, am de gînd să iau mai mult decît o simplă mostră.

Stefanie rămase împietrită. Nu se aşteptase ca T.J. să-i ceară o asemenea intimitate cu totul specială, o asemenea capitulare totală în faţa lui şi atît de repede, după care se auzi cum protestă cam fără vlagă:

– Johnny, nu, nu încă... Johnny... Vocea i se preschimbă într-un oftat.

– Mi-e teamă că de acum mă voi purta întocmai ca un soţ, murmură, postîndu-se la intrarea cea umedă, dar ţinîndu-se în afara ei, jucînd un joc chinuitor pe care-l mai făcuseră şi altădată, deşi nu cu asemenea miză pe care el o pusese de această dată la mijloc. Eşti sigură că vrei să fac aşa ceva?

Ochii lui Stefanie erau deja aburiţi de dorinţă, atunci cînd îşi ridicase privirea spre el. Dar înţelesese şi în acel moment îl iubi pentru hotărîrea cu care voia să-i stoarcă un angajament.

– T.J. Carriere, în acest moment eşti cea mai crudă creatură din toată lumea, îi zise întărîtată, ştiind că în cele din urmă va ceda la tot ce voia el, dar bucurîndu-se de tot acel joc la care nu voia să renunţe fără nici un fel de bătălie. Înfăşurîndu-şi

brațele şi picioarele în jurul lui, îşi săltă trupul căutînd să prindă ceea ce dorea, dar nereuşind altceva decît să-şi mărească dorința pînă la un punct în care n-o mai putea suporta.

– Atunci poartă-te ca un soț, Johnny, reuşi să şoptească. Iubeşte-mă în felul în care un soț îşi iubeşte soția. Lasă-mă să te iubesc... în felul în care o soție îşi iubeşte bărbatul.

T.J. expiră încet, dîndu-şi seama de-abia atunci cît de mult îşi ținuse respirația. Trecîndu-şi mîinile pe dedesubtul trupului ei, încît să-i poată cuprinde şalele, îşi împinse degetele în carnea-i moale şi o ridică în aşa fel încît să-i permită accesul total, după care plonjă în adîncul întunecat şi umed.

– Chiar te iubesc, murmură, oprindu-se din mişcare, uimit de căldura acelui moment. Te iubesc, scumpo.

Ochii lui Stefanie se umplură de lacrimi atunci cînd îşi dădu seama că în acel moment, cînd cu trupul îl învăluia pe T.J., lumea ei devenise iarăşi întreagă şi completă pentru prima dată după luni întregi:

– Şi eu te iubesc, Johnny, murmură ea.

– Ştiu, scumpete. Eşti toată a mea, Steffie. Să nu uiți asta niciodată. N-o să te las să uiți. Şi acum dă-mi totul, dulceață. Nu te mai poți abține, aşa că nici nu trebuie. Doar să ştii că eşti a mea

şi în rest nimic nu mai contează.

Stefanie gemu neajutorată, simţindu-se ca drogată de dragoste, şi numai T.J. o putea conduce printre toate aceste tărîmuri noi.

– Johnny, nu mă lăsa să mă îndepărtez de tine! strigă, de-abia fiind conştientă de ceea ce spunea. Strînge-mă, Johnny... Johnny...

Vocea i se voală atunci cînd mişcările lui T.J. o lipsiră pînă şi de ultimele dîre ale gîndurilor, lăsînd în urmă doar extazul perfect. Stefanie privi în misterul infinit al ochilor lui T.J., în timp ce el o ducea spre un punct mai înalt decît cunoscuse vreodată.

Şi T.J. rămăsese blocat cu privirea în cenuşiul ochilor lui Stefanie, ştiind că în acel moment, moment de mare importanţă, ea redevenise cu adevărat soţia lui.

Stefanie habar nu avea cît de mult dormise cînd se trezi şi descoperi că era cuibărită lîngă T.J., iar mîna lui era neglijent aşezată peste un sîn. Era ca un cocon de căldură în jurul ei, aşa că se gîndi că ar trebui să se simtă prinsă ca într-o capcană. Dar nu se simţea deloc aşa. Se simţea în siguranţă. În vreme ce percepea cum creştea în ea dorinţa, îşi roti încet coapsele.

Deşi era adormit, răspunsul lui T.J. a fost imediat. Mîna începu să-i maseze sînul, în timp ce se

lipea şi mai mult de ea.

În cîteva secunde intrase iarăşi în ea, cu mîinile puse pe şoldurile ei, ca pentru a o ține în loc. Dar plăcerea lui era bucuria lui Stefanie, explozia lui, trăgaciul pentru extazul ei.

Apoi adormiră la loc, încă împreunați, mîna lui T.J. ținînd iarăşi în palmă unul din sînii lui Stefanie.

Lumina dimineții însă rupse vraja.

Stefanie deschise ochii în razele de soare ce intrau pe fereastra deschisă şi se simți mortificată de neruşinarea cu care capitulase în fața lui T.J.

Grijulie, se dădu jos din pat.

– Unde ai de gînd să pleci, scumpo? o întrebă T.J.

Ea tresări vizibil, apucînd colțul cearceafului ca să se acopere cu el.

T.J. zîmbi şi se întinse după ea, trăgînd-o în brațe.

– S-a instalat un strop de panică, dragă? Ți-ai aminti că ar fi trebuit să fi rece, independentă, să fii puternica Stefanie Sinclair, şi acum stai şi te întrebi cum s-o împaci cu femeia care ai devenit în noaptea ce-a trecut?

– Pasiunea n-are nimic de-a face cu realitatea, îi răspunse Stefanie grăbită, luptînd împotriva căldurii lascive ce începea să i se infiltreze în trup.

– Pasiunea are tot ce vrei tu de-a face cu

realitatea, Steffie. De fapt, pentru tine pasiunea însăşi înseamnă realitatea. Eşti pasionată de tot ce faci în viaţă. Chiar şi atunci cînd încerci să te certi, o faci tot cu pasiune.

– Felul ăsta de a gîndi este mult prea întortocheat pentru mine, din păcate, îi răspunse Stefanie, deşi înţelesese perfect la ce anume se referise T.J., şi bănuia că avea dreptate.

– Orice fel de gîndire este anapoda în momentul ăsta, murmură el, îndepărtînd cearceaful cu care încercase să se acopere pînă atunci. Nu te mai gîndi, Steffie. Fă exact ceea ce ai făcut şi noaptea trecută. Doar simte.

Stefanie îşi dădu seama că nici nu avea de ales.

– Există o întreagă existenţă în afară de ceea ce simţim aici, T.J., o realitate de fiecare zi, cu care, din păcate, nu am reuşit niciodată să ne împăcăm. Desigur că-ţi aminteşti... Protestul îi muri pe buze, atunci cînd T.J. îi ridică trupul şi o aşeză peste el, intrînd în ea atît de adînc, încît prima senzaţie a fost că a reuşit să-i penetreze întreaga fiinţă.

– Îmi amintesc, îi răspunse el în timp ce se mişca în interiorul ei. Chiar şi certurile noastre erau încărcate de pasiune. Dar totuşi n-a existat niciodată nici un fel de indiferenţă. Putem şi sigur vom învăţa să ne descurcăm cu voinţele noas-

tre imposibile.

Stefanie îşi lăsă capul pe spate în timp ce plăcerea intensă îi străbătea trupul.

– T.J., tu faci ca totul să pară atît de uşor! Mi-aş dori să te pot crede.

– N-o să fie prea uşor, îi răspunse el, vocea devenindu-i un fel de şoaptă răguşită. Dar este posibil, scumpo. Acum dă-ţi iarăşi drumul. Pluteşte cu mine. Nu încerca să te împotriveşti la ceea ce se întîmplă, scumpo. Nu poţi cîştiga, dacă încerci să te împotriveşti. O să cîştigi numai dacă încetezi să te mai lupţi. Şi nu-mi mai spune T.J., spune-mi Johnny. Îmi place atît de mult cum sună vocea ta atunci cînd pronunţi acest nume. Spune-l, scumpo. Spune-mi numele.

Vocea lui era ca un punct focal pentru Stefanie în abisul în care se găsea, fără nici un punct de sprijin de care să se agaţe.

– Johnny, şopti ea, prinzîndu-se de braţele musculoase pentru a se susţine. Nu mă lăsa să gîndesc, Johnny. Mă urăsc atunci cînd încep să gîndesc. Nu vreau decît să te iubesc.

– Atunci iubeşte-mă, scumpa mea, îi răspunse el. Iubeşte-mă, încrede-te în mine, dărui-te mie. N-o să te dezamăgesc. Voi fi mereu alături de tine.

Lacrimile începură să curgă din ochii lui Stefanie, şiroindu-i pe obraji şi apoi căzînd pe pieptul

lui T.J.

– Să nu mă mai părăseşti vreodată, îl imploră. Nu mă lăsa să te părăsesc eu pe tine.

– Nici o şansă, scumpete. Ţi-am mai spus şi noaptea trecută. Eşti toată a mea. De acum nu mai ai de ales. O să te ţin lîngă mine pentru totdeauna. Cînd îndoielile astea tîmpite care te tot bîntuie se vor întoarce, aminteşte-ţi de ce ţi-am spus, Steffie. Eşti nevasta mea şi aşa o să rămîi. Nu ca înainte. De data asta totul o să fie altfel. Să-ţi aminteşti, pentru că eu o să ţin minte.

– Cred că te urăsc, îi spuse Stefanie fără urmă de vinovăţie, cîteva ore mai tîrziu, cînd se întorseseră în patul lui T.J., după duşul lung şi senzual pe care-l făcuseră împreună. T.J. rămase surprins auzindu-i cuvintele.

– La naiba, ştii foarte bine de ce.

El îşi plasă un deget sub bărbia ei, ridicîndu-i faţa spre el, astfel încît să-i poată zîmbi cu multă inocenţă.

– Habar nu am, scumpete.

– Pentru că ai profitat de mine.

– Incorect, îi răspunse T.J. rîzînd. Şi asta pentru că n-aş fi putut şi nici n-aş fi vrut să te pun să faci ceva ce n-ai fi vrut, inclusiv statul în acelaşi pat cu mine.

– Dar nu putem rămîne în pat o veşnicie, îi

zise Stefanie, ignorînd cu bună ştiinţă adevărul spuselor lui T.J. Imediat ce-o să cobor de aici voi fi iarăşi eu însămi.

T.J. chicoti încet.

– Sigur că da, scumpete.

– Mi-am ieşit cu totul din minţi de te-am lăsat seara trecută să mă seduci. Ca şi cum n-aş fi ştiut ce fel de pericole mă păşteau atunci cînd mi-am lăsat garda în jos.

– Draga mea, hai mai întîi să punem lucrurile la punct, îi răspunse T.J. cu veselie. Tu ai fost cea care m-a sedus pe mine, îţi aminteşti? Tu erai îmbrăcată cu bluza de mătase fără nici un fel de sutien pe dedesubt, ciorapii de mătase fără port-jartier. Tu mi-ai spus că erai încinsă – şi aşa erai – şi ai dorit să venim aici ca să facem dragoste, nu-i aşa?

Stefanie nu-i răspunse.

T.J. îşi dădu seama că întrebarea lui depăşise măsura. Stefanie avea de gînd să se încăpăţîneze în acest punct, pentru că pur şi simplu nu putea face faţă faptului că se dăduse lui atît de complet.

– Ţi-era teamă că m-aş fi putut hotărî să rămîn? o întrebă. Venind aici, ştiai că îţi mai rămînea măcar atîta control, încît dacă nu-ţi convenea ceva să poţi pleca?

– Crezînd că aş fi putut pleca, îl corectă ea.

Pentru că mi-ai explicat foarte clar că n-ai de gînd să mă laşi să plec niciunde. Şi, în afară de asta, dacă te hotărăşti că vrei să te muţi înapoi în apartamentul nostru, o să faci iarăşi dragoste cu mine şi-o să mă chinui, şi-o să mă necăjeşti pînă cînd o să încep să te implor să-ţi faci bagajul mai repede. Este dezgustător felul în care mă faci să spun anumite lucruri în anumite... momente.

T.J. nu-şi putu reţine un zîmbet. Observase cum Stefanie, urmîndu-i exemplul, începuse să se refere la apartamentul în care stătea ca fiind al lor şi nu doar al ei. Şi era destul de bărbat ca să se simtă mulţumit de faptul că ea admisese că îi putea stîrni o asemenea pasiune, încît să poată obţine ceea ce dorea.

– Scumpa mea, n-aş putea să-ţi smulg acest gen de decizie, cînd ştiu că procesul tău de gîndire este oprit. Dar, oricum, îţi mulţumesc că ai spus că aş putea s-o fac şi pe asta.

Ea îi aruncă o privire ucigaşă.

– Chiar te urăsc.

El rîse mulţumit. Începuse să recunoască cînd Stefanie vorbea foarte serios şi cînd vorbea doar ca să se audă.

– O să mă mut înapoi în apartament, atunci cînd o să fiu invitat, îi zise, după care îşi trecu un deget pe toată lungimea coapsei ei. Sînt invitat?

Stefanie dorea cu ardoare ca el să se întoarcă

acasă, dar cu toate astea se simțea cuprinsă de panică la gîndul ăsta şi încă nu era sigură de ce anume.

– Nu! izbucni aproape cu disperare.

– De ce nu?

– Pentru că... pentru că ne-am certa.

– De ce să ne certăm, scumpo?

– Spune doar ceva şi o să ne şi certăm din cauza acelui ceva, aşa cum am mai făcut-o şi înainte.

– Nu, scumpete. Spune tu. Tu eşti aceea care crede că n-am învățat nimic.

Stefanie fu obligată să facă un efort serios pentru a-şi aminti motivele pentru care se certau mereu. Nimic însă nu părea să merite să fie menționat.

– Nu reuşeşti să găseşti un răspuns? o întrebă T.J. cu un zîmbet victorios.

Deodată lui Stefanie îi veni gîndul cel bun.

– Munca mea. Mereu săreai la mine că munceam prea mult. Şi cu toate astea şi tu erai la fel de prins. Niciodată n-ai ştiut cum să refuzi o însărcinare, chiar dacă trebuia să munceşti douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pentru a fi gata la timp.

– Da, trebuie să recunosc, îi răspunse încet T.J. Am acceptat mult prea multe însărcinări. Ăsta-i hazardul unui colaborator. Cînd începem,

descoperim că viața unui jurnalist este rapidă şi chinuitoare; ori prea multe comenzi pentru articole, ori prea puține, încît să nu avem posibilitatea să plătim şi chiria. Tocmai începusem să-mi dau seama că ajunsesem la faza în care puteam să-mi aleg ceea ce-mi plăcea cînd m-am căsătorit cu o femeie ce avea un mare succes în afaceri, după care am intrat iarăşi în panică ca nu cumva să rămîn să trăiesc pe spinarea ei.

Stefanie se răsuci în îmbrățişarea lui, se ridică şi se întoarse să-l privească.

– Glumeşti!

– Nu e deloc genul de lucru despre care să fac glume, scumpo. Am fugit speriat. A trebuit ca mai întîi să te pierd ca să-mi dau seama că nu era deloc nevoie să vînez fiecare dolar în parte şi să încerc din răsputeri să devin cineva în lumea jurnaliştilor.

– Vrei să spui că succesul meu te-a speriat? întrebă Stefanie, încă incapabilă să absoarbă acea informație neaşteptată. Din cauza asta mă băteai la cap că lucram prea mult?

T.J. ar fi vrut să-i răspundă că da, dar ştia foarte bine că sinceritatea era esențială pentru a stabili o pace permanentă cu Stefanie.

– Nu, scumpo. Am fost şi sînt foarte mîndru de succesul tău. Înțeleg că afacerea asta cere multe sacrificii din partea ta. Te-am bătut la cap pentru

că lucrai prea mult, pentru că te foloseai de cariera ta pentru a egala un scor idiot între noi. Dacă eu n-aveam destul timp pentru noi din cauza serviciului, ai făcut în aşa fel încît nici tu să n-ai timp pentru noi şi asta tot din cauza muncii tale. Afacerea a devenit un fel de scut pentru a mă ţine la distanţă. Iar compania era un cuib călduţ şi confortabil, în care să te retragi atunci cînd îţi era teamă că mă apropiam prea tare de tine. Erai speriată de mine, Steffie.

Stefanie se sprijini de tăblia patului, trăgîndu-şi absentă cearceaful peste sîni.

– Prostii. Cinstită să fiu, cred că ar trebui să-ţi spun de acum încolo T.J.Freud şi să-ţi cumpăr şi o canapea. De ce să-mi fie teamă de tine? murmură, deşi nu putu alunga amintirea zilei în care maică-sa o acuzase că îi era frică de soţul ei.

T.J. zîmbi.

– Pentru că ai fost obişnuită să conduci, scumpo. Şi asta s-a întîmplat încă de cînd erai copil şi trebuia să ai grijă de surorile tale. Oamenii sînt în general uimiţi de tine, de la angajaţi pînă la propria-ţi familie. Eşti o persoană teribil de controlată şi de stăpînă pe sine. Cea mai bună. Eşti plăcută, atentă, generoasă, te dăruieşti cauzei pentru care lupţi şi eşti foarte corectă. Eşti convinsă că tu eşti prima la toate, aşa că toţi ceilalţi trebuie să ne

aliniem în ordine. Numai că eu am văzut şi unele frînturi din Stefanie cea blîndă şi vulnerabilă, care, cîteodată, mai oboseşte s-o tot facă pe superfemeia, căreia i-ar plăcea să se mai relaxeze şi să lase pe altcineva să preia controlul. Nenorocirea este că acelei Stefanie îi era frică să lase chiar şi o secundă hăţurile din mînă de frică ca nu cumva să nu le mai prindă iarăşi.

Stefanie îşi simţi stomacul strîngîndu-i-se într-un fel de nod .T.J. reuşise s-o intuiască foarte clar. Niciodată pînă atunci nu se mai simţise atît de vulnerabilă.

Şi cu toate astea era chiar atît de teribil ceea ce aflase despre ea? Oare avea chiar atît de puţină încredere în el, încît să meargă atît de departe şi să distrugă fericirea pe care o putea avea?

Deodată aruncă cearceaful pe care-l ţinuse peste piept şi se aplecă peste T.J, frecîndu-şi sînii de pieptul lui tare şi păros, lăsîndu-şi capul în jos astfel încît părul să-i mîngîie pielea.

– A venit momentul să mai facem o pauză de gîndire? întrebă T.J. cu blîndeţe.

Stefanie îşi închise buzele peste un sfîrc tare, bucurîndu-se de sensibilitatea lui, dîndu-şi seama că şi ea avea o anumită putere asupra lui. Dar se potrivea oare cu puterea lui? Nu putea rezista într-o relaţie inegală şi cu toate astea iubea un

om care putea fi chintesența masculinității, în felul lui fermecător.

T.J. se întinse iarăşi spre Stefanie, plănuind s-o ia în brațe şi s-o iubească din nou.

Ea însă îi împinse mîinile şi îi dărui un zîmbet provocator.

– Acum e rîndul meu, Johnny. Hai să vedem dacă şi eu pot să te înnebunesc la fel de tare cum mă înnebuneşti tu pe mine.

Inima lui T.J. începu să bată mai repede din cauza excitației. În mintea lui nu mai exista nici o îndoială de ce-i putea face Stefanie.

– Te rog doar să fii cît mai blîndă.

Mai tîrziu îi trecu prin minte ca dormitorul nu era un loc chiar atît de rău pentru a lucra asupra încleştării de voințe dintre el şi Stefanie. În vreme ce stăteau nemişcați, doborîți de o extenuare binecuvîntată, simți că Stefanie începuse să accepte schimbul de dominație care urma să fie stilul lor de viață de atunci înainte.

– Juma-juma, spusese ea atît de des în timpul scurtei lor căsnicii. Egalitate totală în toate privințele, ceruse ea, adăugînd ca pe un ideal: Cu pace, armonie şi afecțiune potolită. Nu pot să suport toate furtunile astea dintre noi.

Furtuni, cugeta T.J., întrebîndu-se dacă ea va reuşi vreodată să-şi depăşească teama de tot felul de furtuni.

Căsnicia ideală pe care o descrisese fusese de fapt ceea ce văzuse între părinții ei, fără să-şi dea seama vreodată că o asemenea relație platonică ar fi plictisit-o pînă la lacrimi.

Apoi îşi dădu cu presupusul că n-ar fi fost totuşi posibil s-o țină pe Stefanie în pat pentru următorii cincizeci de ani.

Dar, ştiind cum se va înarma contra oricăror încurcături atunci cînd weekend-ul acela de bucurie nepermisă urma să se sfîrşească, era tentat să facă măcar o încercare.

Capitolul 10

T.J. se simțea frustrat.

Trecuseră aproape două săptămîni de la weekend-ul acela binecuvîntat pe care-l petrecuse cu Stefanie şi simțea că mai degrabă pierduse din teren în loc să-l cîştige.

Exact aşa cum anticipase, întoarcerea lor la realitate readusese în prim-plan convingerea ei că dragostea şi căsnicia, contrar vechiului cîntec, nu mergeau deloc bine împreună precum calul şi căruța – poate doar dacă ea ar fi fost singura care să țină hățurile.

Se întorsese la vechiul ei obicei de a se ascunde pe după munca pe care o făcea şi, deşi era în mod firesc ocupată cu compania, se folosise în acelaşi timp de problemele acesteia pentru a-l

menține pe T.J. la lungimea brațului, raționalizînd la maximum timpul petrecut împreună, ca şi cum apropierea lor reînoită ar fi fost un fel de tratație interzisă şi nu o realitate vibrantă a întregii lor existențe. Şi, într-un anume fel, reuşise să se asigure că nu aveau să facă dragoste în patul ei – patul care odinioară fusese al lor.

Începu să se teamă să nu fi făcut vreun rău ireparabil cauzei pentru care se zbătea acum din greu, prin faptul că făcuse dragoste cu Stefanie, reamintindu-i cît de vulnerabilă era de fapt în fața lui.

Înțelegîndu-i retragerea, T.J. găsea totuşi destul de greu de suportat. Şi ce era mai rău, începuse să tot pună sub semnul întrebării şi propriul lui răspuns, întrebîndu-se dacă nu cumva ar fi trebuit să fi fost ceva mai agresiv şi pur şi simplu să nu-i fi permis lui Stefanie să-şi găsească o cale de retragere. Poate că şi ea îl testa, sperînd...

Încetează! îşi zise singur, în vreme ce descuia uşa apartamentului, după cea de-a noua zi de slujbă pe Bayou Belle. Luptele constante pe care le ducea în interior pentru cum s-o manevreze mai bine pe Stefanie începuseră deja să-şi lase amprenta şi, dacă nu era atent, concentrarea de care avea atîta nevoie în timpul jocurilor de cărți va începe să-l lase şi ea, ceea ce ar fi fost un dezastru potențial.

După ce îşi băgase puţin nasul ca să afle cine era acel Stuart Gardner şi ce fel de afaceri învîrtea cu compania lui de chimicale, T.J. se convinsese că tipul era de acum pregătit să încerce s-o lovească pe Stefanie într-un fel sau altul. Numai că T.J. se hotărîse să nu lase să i se întîmple ceva lui Stefanie sau companiei ei şi îşi începuse deja propria lui campanie pentru a o proteja.

Şi, de vreme ce-şi formase stilul ca jurnalist junior la un ziar din New Orleans, avînd o mulţime de prieteni în mass-media locală, va avea grijă să cheme cîţiva dintre foştii amici, care îi rămăseseră datori, ca să se intereseze îndeaproape de pericolul ce părea iminent. Şi dacă Stuart Gardner avea de gînd să facă ceva ce ar fi implicat şi o proastă publicitate pentru Dreamwavers Inc., T.J. era încrezător că va afla ce avea de gînd omul acela să facă înainte să se producă vreun fel de pagubă.

În vreme ce-şi arunca pălăria pe raftul dulapului,T.J. observă luminiţa de semnalizare de la robotul telefonic.

Poate că-l sunase Stefanie, se gîndi cu o urmă de speranţă. N-o mai văzuse de vreo două zile şi deja îi era dor de ea. Poate că şi ei îi fusese dor de el.

Primul mesaj era din partea lui Ken Harmer,

un reporter care avusese şansa să fie recomandat ca reporter special tocmai de către T.J., luîndu-şi astfel avînt.

– Am cîteva informaţii pentru tine, auzi vocea nazală a lui Ken spunîndu-i. Dă-mi un telefon ca să ne vedem undeva.

Convins că informaţia deţinută de Ken era importantă, T.J. îl sună imediat. Îi răspunse însă robotul, aşa că lăsă vorbă c-o să-i caute ceva mai tîrziu. Dezamăgit şi curios, apăsă pe butonul de derulare a casetei şi fu uimit să audă deodată vocea joasă şi atît de plăcută a lui Ştefanie.

– Bună, Johnny. Am crezut că o să pot afla cum mai merg lucrurile pe Bayou Belle. Îmi pare rău că am fost de negăsit timp de două zile – am fost ocupată cu serviciul. Oricum, în seara asta sînt acasă în cazul în care te întorci mai repede şi vrei să mă suni.

T.J. derulă şi ascultă mesajul de trei ori, încercînd să înţeleagă ce anume voise Stefanie să-i comunice. Părea teribil de obosită şi, dacă nu cumva imaginaţia îi juca vreo festă, puţin cam tristă.

Tocmai era pe cale s-o sune ca să înceapă iar vechiul truc de-a ghici dacă dorea să-l vadă sau nu, cînd deodată luă o hotărîre. Venise timpul să acţioneze. Îşi cunoştea soţia. Şi venise vremea să profite de acest fapt.

După ce se schimbă repede într-o pereche de blugi, adidaşi şi un tricou alb se îndreptă spre apartamentul ei, oprindu-se o singură dată pe drum.

Stefanie se încruntă atunci cînd auzi intercomul din apartament bîzîind. Însă încruntarea i se prefăcu într-un surîs cînd auzi vocea lui T.J. Apoi zîmbetul se lărgi atunci cînd deschise uşa şi-l găsi stînd în prag cu o pungă mare cu mîncare orientală de la restaurantul ei favorit.

– Întotdeauna ai avut un fel de inspiraţie de-a dreptul ciudată ca să-ţi dai seama cînd sînt prea obosită ca să mai doresc să mănînc altceva decît mîncare chinezească servită direct din carton, îi zise.

Se dădu deoparte şi îl invită să intre, sărutîndu-l pe obraz înainte să-şi amintească că nu plănuise să petreacă împreună cu el vreo după-amiază în propriul ei apartament. Semăna prea mult cu vechile timpuri, cu viaţa lor de cuplu. Pentru că nu era pregătită să reia viaţa în comun cu T.J., chiar dacă tînjea să fie aproape de el tot timpul.

– Am primit mesajul tău, scumpete, îi răspunse T.J., aşezînd mîncarea pe măsuţa de cafea din mijlocul sufrageriei. Păreai frîntă de oboseală. Şi aşa şi arăţi. Ce naiba se întîmplă?

– Birocrații din Bahamas, îi răspunse, încruntîndu-se atunci cînd aruncă o privire la pantalonii scurți, de un roşu-aprins, şi la tricoul alb cu care se îmbrăcase, trecîndu-şi mîna prin părul strîns neglijent la spate şi ținut cu un fel de clamă de argint.

T.J. zîmbi, după care o trase în brațe.

– Eu n-am spus decît că arăți istovită, scumpo. Dar cu toate astea tot ai rămas cea mai drăguță fată pe care o cunosc.

– Sînt într-un hal fără de hal, murmură cuibărindu-se în acelaşi timp în îmbrățişarea lui şi atingîndu-i gîtul cu vîrful buzelor. Adevărul e că nu mă aşteptam să am vizitatori.

– Eu încă sînt considerat vizitator aici? o întrebă el încet.

Stefanie îşi lăsă capul pe spate ca să-l poată privi.

– În sensul că vreau să arăt bine pentru tine, atunci da, eşti un fel de vizitator.

El începu să rîdă.

– Vorbeşti ca un adevărat diplomat. Însă arăți grozav şi dacă nu ştiai că arăți astfel, înseamnă că bărbatul vieții tale nu ți-a făcut destule complimente. Să încep? Pentru început, hai să vorbim despre picioarele astea superbe. Lungi şi bronzate, şi cu o formă nemaipomenită...

– Bărbatul din viața mea mă copleşea cu des-

tule complimente, îl întrerupse Stefanie, simțindu-se ciudat de timidă. Şi mai e şi mîncarea chinezească care pînă la urmă o să se răcească de tot. Îl îmbrățişă repede pe T.J., după care se aşează cu picioarele încrucişate sub ea, în fața măsuței de cafea. Bărbatul din viața mea este de asemenea şi foarte atent, adăugă în timp ce se apucase să scoată cartoanele din plasă, deschizîndu-le pe rînd.

– Anumite tradiții se cer respectate, mai ales cea care spune că eu sînt cel care cumpără mîncare chinezească atunci cînd doamna mea este obosită. T.J. se aşeza lîngă Stefanie, deschizînd două pungi de celofan care conțineau beţigaşele necesare, după care se apucă să verifice cutiile de carton pînă cînd îl găsi pe cel pe care-l căuta. Uite, scumpete, aici sînt rulourile cu ouă. Şi sosul de soia. Apropo, şi ce-i cu treaba asta cu birocrații din Bahamas?

Stefanie luă un rulou, îl înmuie în sos şi muşcă o bucată din el înainte să-i răspundă.

– O ajut pe Morgan să treacă peste dificultățile care-i stau în cale şi să se poată extinde şi în Nassau. Am invitat doi oficiali din Bahamas în State, ca să verifice întreaga noastră operațiune. I-am dus pe lacul Pontchartrain în după-amiaza asta ca să vadă vasul de pirați şi apoi am trecut în revistă rapoartele de marketing ale lui Morgan.

Este mai bine să ştii din vreme care-ţi sînt obstacolele ce-ţi stau în cale. Stefanie zîmbi încîntată. Sau, după cum obişnuia înţeleptul meu soţ să-mi spună, prevenit din timp înseamnă că eşti şi înarmat din vreme.

– Ştiu că de multe ori ţi-am spus că ai putea rezolva anumite treburi delegînd pe altcineva în locul tău, scumpo, şi încă mai cred, dar este evident că sînt unele lucruri pe care numai tu le poţi face. Cred că este posibil să fi avut dreptate atunci cînd ne certam în legătură cu munca ta. Tu spuneai că nu înţeleg cererile unei asemenea companii.

– Cert este că e mai mult decît posibil să fi delegat într-adevăr pe altcineva să-mi ţină locul în alte domenii. De exemplu, trebuie să fac o prezentare la un club de jazz, mîine seară. Membrii acestui club sînt interesaţi s-o coopteze pe Lisa ca să organizeze tururile din sudul Franţei în aşa fel încît să coincidă cu festivalul de jazz de la Nisa, din iulie. Evident, Lisa nu poate veni aici ca să facă prezentarea, dar, dacă aş fi luat de bun sfatul tău şi aş fi angajat o persoană cu experienţă, n-aş mai fi fost nevoită s-o fac eu singură. A venit timpul să încep să aleg sarcinile ce îmi revin, aşa cum şi tu ai început să alegi ofertele de reportaje. Ştii ceva, Johnny? M-am săturat să mai fiu atît de obosită.

Din nou T.J. nu ştiu cum să interpreteze remarca ei. Încerca oare să-i spună că unele certuri dintre ei s-ar fi putut rezolva făcînd cîteva concesii şi dintr-o parte şi din alta?

Rămaseră amîndoi tăcuți pînă cînd terminară de mîncat, camaraderia dintre ei fiind puțin tensionată din cauza faptului că amîndoi deveniseră conştienți că erau împreună în casa pe care o împărțiseră, stînd pe podea şi mîncînd specialități chinezeşti, aşa cum o mai făcuseră de nenumărate ori.

– Am înțeles deci că nu s-a întîmplat nimic neobişnuit pe Bayou Belle, zise deodată Stefanie, uimindu-l pe T.J., pentru că părea să-i fi citit gîndurile.

– Nu, încă nu, îi răspunse el, punînd jos beți-gaşele.

Stefanie începu să strîngă cartoanele goale, punîndu-le în punga în care fuseseră aduse.

– Vorbeşti de parcă ar fi doar o simplă chestiune de timp pînă cînd Gardner ar urma să-şi facă mutarea.

– Hai să spunem doar că intenționez să fiu pregătit pentru treaba asta.

Stefanie zîmbi din nou, bucuroasă că T.J. era de partea ei. Pentru că putea fi un adversar de temut.

– Am auzit numai lucruri bune despre tine de

la directorul secțiunii de divertisment de pe vas şi de la membrii echipajului, îi mărturisi după o pauză.

T.J. ridică dintr-o sprînceană.

– Mă verifici, scumpete?

– Sigur că nu, prostuțule. Comentariile astea au venit nesolicitate. Şi am mai auzit şi că eşti teribil de popular printre pasagere.

T.J. îşi ridică amîndouă sprîncenele.

– Aud cumva o urmă de gelozie în glas? De la o doamnă care, practic, crede că posesivitatea este de-a dreptul o crimă?

– Nu sînt geloasă, îi răspunse Stefanie. Dar am auzit cum femeile pică ca muştele după tine şi cum nişte minunate frumuseți se aruncă în brațele tale fără pic de ruşine.

– Dar tu nu eşti geloasă, îi zise T.J. de-abia stăpînindu-şi un zîmbet triumfător.

– Absolut deloc. Stefanie izbucni deodată în rîs. În regulă, ai cîştigat. Ochii mei sînt mult mai verzi decît ai tăi, dacă ții neapărat să ştii. Dar încă cred că gelozia este un sentiment copilăresc, aşa că am de gînd să trec peste ea. Aşa că asta-i.

– Ei bine, bravo ție, scumpo! Şi eu încerc să trec peste ea. Poate că ne vom putea ajuta unul pe celălalt. Sistemul acela de întrajutorare între amici, ca să zic aşa.

– Precum cel pe care ai de gînd să-l foloseşti

ca să te împotriveşti uneltirilor lui Stuart Gardner, zise Stefanie, gîndurile întorcîndu-i-se la momentele grele prin care trecea T.J. doar ca s-o ajute să-şi ducă lupta pînă la capăt. Ştia că nu era posibil să-i placă slujba aceea de pe vapor, dar cu toate astea o făcea de dragul ei. Johnny, cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru toate cîte le faci pentru mine, fără să par ipocrită? Nici nu pot exprima cît de mult înseamnă pentru mine să ştiu că eşti în zonă, ca să te descurci cu intrigile lui Gardner. Aş fi fost moartă de îngrijorare dacă n-aş fi ştiut că eşti şi tu acolo ca să mă ajuţi. Probabil că nici măcar nu mă gîndesc la această situaţie pe cît ar trebui.

T.J. nu se putu abţine să nu se simtă încurajat. Stefanie parcă încerca să-i întindă o mînă de ajutor, parcă încerca să-i comunice că problemele dintre ei începuseră să dispară.

– Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, îi răspunse el încet. Te iubesc, Stefanie. Să fac ceva pentru tine este ca şi cum aş face ceva pentru mine. Şi chiar dacă încă mai avem probleme, în mintea mea noi formam o echipă. Sîntem parte din celălalt. Indivizibil. Doar ştii asta foarte bine, nu?

– Oh, Johnny, aş vrea să fim aşa, îi răspunse Stefanie pe un ton răguşit. Dar ce mă trage înapoi? Te iubesc mai mult ca oricînd, dar la gîndul de a încerca din nou... În vreme ce lacrimile înce-

peau să i se reverse din ochi, sări în picioare căutînd prin buzunare după un şervețel. Nu cred că mai există pe lumea asta vreun alt suflet care să mă facă să plîng... Şi niciodată, niciodată, niciodată n-am o batistă la mine! Ce naiba se întîmplă cu mine? Răsucindu-se, se refugie în dormitor în căutarea cutiei cu şervețele.

T.J. rămase adîncit în tăcere preț de cîteva momente, după care se ridică şi-o urmă pe Stefanie, urînd faptul că o tot făcea să plîngă.

Se opri împietrit imediat ce trecu de pragul dormitorului. Stefanie era în fața toaletei de lemn de nuc, ştergîndu-şi ochii. Peria lui de păr cu mîner de argint era aşezată pe toaletă, exact în acelaşi loc în care o lăsase, cutia de lemn chiar în spate, la un loc cu o fotografie de-a lui înrămată în argint masiv.

Aruncîndu-i o privire critică lui Stefanie, se îndreptă spre şifonierul în care-şi lăsase o parte din îmbrăcăminte şi îl deschise. Totul era încă acolo, deşi acum hainele îi fuseseră băgate în pungi de plastic – un semn al eficienței tipice pentru Stefanie.

Se întoarse spre ea, după ce închise uşa de la şifonier, cu sprîncenele adunate spre baza nasului din cauza uimirii.

– E ca şi cum n-aş fi fost plecat deloc, îi zise încet.

– M-am gîndit doar să am grijă de lucrurile tale pînă cînd te-ai fi hotărît să le ceri înapoi, îi zise lamentabil.

T.J. însă continua s-o privească şocat. Stefanie privi mai întîi la podea şi iarăşi la T.J.

– Ei bine, chiar m-am gîndit că ar fi trebuit să am grijă de ele, dar... Închise ochii ca să poată continua cu ceea ce avea de spus, incapabilă să-l privească în vreme ce-şi recunoştea prostia sentimentală. Adevărul este că n-am putut să schimb ceva pe aici sau să mut ceva. Am intrat într-un fel de pasă ciudată de cînd ai plecat. Sigur, încă am fost capabilă să funcționez, dar într-un fel cumva haotic, pretinzînd că am rămas intactă cînd de fapt nu era deloc aşa. A fost ca şi cum... ca şi cum...

– Ca şi cum jumătate din tine lipsea? o întrebă el cu blîndețe.

Ea deschise ochii şi îi zîmbi.

– Şi tu ai simțit la fel?

– Şi eu am simțit la fel, scumpete. Aşa că de ce mai jucăm jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica? De ce nu sîntem împreună?

Stefanie însă nu mai spuse nimic.

T.J. se apropie de ea şi-şi petrecu un braț pe după umerii ei.

– De ce, Steffie? Ce anume încerci să dovedeşti? Vrei să mă pedepseşti?

– Sigur că nu vreau să te pedepsesc!

– Şi atunci de ce nu m-am mutat înapoi acasă, Steffie? De ce încă locuim unul într-un apartament şi celălalt în altul? Ai admis singură că mă iubeşti, mi-ai dovedit-o în nenumărate feluri şi cu toate astea te opui căsătoriei noastre prin orice mijloc dispui. De ce?

Stefanie se răsuci şi scăpă de sub braţul lui, după care se mută ceva mai încolo, stînd cu spatele la el, fără să spună nimic, cu braţele strîns încrucişate peste piept.

T.J. îşi vîrî o mînă în buzunar, scoase încă o fisă după care o aruncă pe toaletă.

– Asta-i cea de-a doua fisă, scumpete, îi zise încet. Onorează-ţi semnătura, dîndu-mi nişte răspunsuri.

Stefanie privi îndelung fisa, după care începu şovăitoare:

– Am trecut prin flăcările iadului după ce ai plecat, îi zise cu o voce puţin mai tare decît o şoaptă. În viaţa mea nu mai rămăsese nimic în afară de o goliciune oribilă, un fel de răceală ce mi-a intrat atît de adînc în oase, încît credeam că n-o să mă mai pot încălzi niciodată. Şi nu m-a ajutat deloc faptul că ştiam că eu am fost de fapt cea care te-am gonit. Aşa că durerea a fost şi mai mare tocmai pentru că o meritam. Nu aş vrea să trec iarăşi prin aşa ceva. Am supravieţuit, T.J.,

dar nu ştiu dacă voi mai reuşi treaba asta şi a doua oară. Stînd în spatele lui Stefanie, T.J. întinse mîinile spre ea, după care le lăsă să cadă, dîndu-şi în fine seama că nu putea depinde doar de apropierea fizică ca să străpungă bariera de care se înconjurase.

– Scumpo, spune-mi şi mie, de ce eşti atît de sigură că o să mai existe şi o a doua oară?

Stefanie se întoarse cu faţa spre el, cu ochii întunecaţi din cauza lacrimilor şi a emoţiilor contrare.

– Pentru că a existat şi o primă oară! Pentru că eu credeam că ne iubeam unul pe celălalt atît de mult, încît nimic nu putea interveni între noi. Şi apoi, dintr-o dată, tu ai plecat. Pur şi simplu ai plecat. Nici măcar nu ştiam unde. Atunci mi-ai spus că nici măcar nu ţi-am dat ocazia să te aperi, şi era perfect adevărat. M-am urît singură pentru felul în care te-am tratat. Dar nici tu nu mi-ai prea dat o altă şansă. M-am simţit părăsită, pentru că ştiam cam care era părerea ta despre o soţie loială, încrezătoare... Numai că tu nu ai mai aşteptat să-mi arăţi că am greşit sau să-mi fi dat timp ca să-mi dau seama că în fond nu te suspectasem cu bună ştiinţă în legătură cu bomba pusă pe vaporul de pescuit. Tu pur şi simplu ai plecat!

T.J. închise ochii ca să nu mai vadă suferinţa aceea cumplită înscrisă pe faţa lui Stefanie.

– Am plecat pentru că am crezut că erai atît de dezamăgită şi de dezgustată, încît nu mai voiai să mă vezi la faţă. A doua zi, cînd am venit aici să-mi iau cele necesare, îmi tot aminteam felul în care m-ai privit, de parcă aş fi fost un fel de străin în care nu aveai încredere. Am fost sigur că voiai s-o termini cu mine. Mi se oferise, înainte de ceartă, articolul acela pe care trebuia să-l fac în Nord şi pe care îl refuzasem pentru că nu voiam să plec atît de departe de tine, dar atunci, în clipa aia, mi s-a părut cea mai bună soluţie pentru a dispărea. Pînă să ajung să-mi pun problema dacă tu cu adevărat mă disprețuiai sau dacă a fost doar o zăpăceală de moment, era deja prea tîrziu. Aşa că m-am avîntat cu toate forţele în muncă. Şi cînd s-a terminat, n-am mai ştiut cum să mă mai apropii de tine. Nu pînă cînd Morgan a mers cu mine prin pădurea tropicală şi eu i-am povestit totul de-a fir a păr. Cînd m-a invitat la nunta ei, am sărit imediat văzînd ocazia să fiu din nou alături de tine, Steffie.

– Toate astea se pot întîmpla iarăşi, îi răspunse ea fără intonaţie. Indiferent de cît de mult aş vrea să cred că nu se va mai întîmpla, ceva dinăuntrul meu îngheaţă parcă deodată cînd mă gîndesc să mai fac o asemenea încercare. Ăsta-i un joc la care nu prea pot să mă bag. Te iubesc, dar nu pot trăi cu tine, ştiind că amîndoi sîntem capabili să... Incapabilă să rostească acele cu-

vinte, scutură doar tristă din cap şi încă o dată se întoarse cu spatele la T.J.

El nu mai spuse nimic vreme îndelungată. Nu prea mai avea multe de spus. Şi partea proastă a întregii probleme era faptul că Stefanie avea dreptate: el fusese cel care plecase. El o părăsise. Probabil că păcatul lui era de neiertat şi, ca atare, va trebui să plătească pentru el tot restul vieţii sale. Într-un final mai făcu o ultimă încercare disperată:

– Stefanie, tu chiar crezi că mie mi-a fost uşor să apar la nunta aia? Crezi că mi-a fost uşor să constat că mă îndrăgosteam iarăşi de tine, să simt că mi-am recăpătat soţia, dar cu toate astea aşteptînd în fiecare zi ca tu să te decizi dacă mă vrei, dacă ai încredere în mine? Ştii foarte bine că un surplus de mîndrie prostească este una dintre greşelile mele. Chiar nu ţi-a trecut prin cap că nu mi-aş fi lăsat mîndria deoparte dacă nu aş fi fost foarte serios în legătură cu căsnicia noastră? Îşi înghiţi nodul din gît. Am reuşit să mă fac singur de rîs, Steffie.

– Nu, îi răspunse ea, fără să se întoarcă ca să-l privească. Eu sînt cea proastă.

T.J. simţi cum şi ochii lui se umpleau încet de lacrimi, dar nu mai era nimic de spus. Fără să facă nici cel mai mic zgomot, plecă cu durere în inimă şi cu încrederea în viitor complet distrusă.

Stefanie auzi uşa închizîndu-se. Era singură.

Era înfrigurată. Goală.

Se întîmplase din nou.

Şi ea era de vină. Iarăşi.

Urcîndu-se îmbrăcată în pat, se ghemui ca o minge şi trase în jur cuverturile, încercînd să se încălzească. Nu reuşi. Stătea tremurînd, întrebîndu-se de ce acea Stefanie Sinclair neînfriată permitea laşităţii din ea să-i conducă viaţa.

Pe robotul telefonic din apartamentul lui T.J. era înregistrat un alt mesaj din partea lui Ken Harmer. T.J. îl sună pe Ken şi, dînd iarăşi de robot, încercă să vorbească cît mai voios:

– Robotul meu ar vrea să invite robotul tău la o bere, mîine în jurul orei cinci. Şi dacă roboţii n-o pot face, poate că proprietarii lor pot. În locul obişnuit. Dă-mi de ştire.

După ce puse receptorul în furcă, T.J. îşi scoase hainele şi se aruncă în pat, întrebîndu-se dacă nu cumva repetase istoria cu părăsirea lui Stefanie în loc să fi rămas acolo ca să îndepărteze temerile care o paralizau.

Dar ştia că nu avusese de ales, că trebuise să plece. Numai Stefanie îşi putea depăşi spaimele.

După ce cursa de a doua zi pe vapor se termină, T.J. se grăbi să ajungă acasă ca să se schimbe în blugi şi într-o cămaşă simplă, după care o porni spre un local liniştit cu paneluri de

lemn, unde el şi cu Ken Harmer ridicaseră multe pahare de-a lungul anilor, unde muzica nu-i împiedica să vorbească.

Ken, un tip de genul lui Gary Cooper cu păr grizonat, stătea deja la o masă dintr-un colţ, spre fundul încăperii, cu o sticlă de bere în faţă şi două pahare curate alături.

– Ai venit la ţanc, îi spuse Ken, în vreme ce T.J. se aşeză în faţa lui. Tocmai am fost servit.

– Deci, care-i baiul? întrebă T.J. fără vreun alt preambul, prea obosit şi încordat ca să-i mai pese să facă şi conversaţie.

– Vechea ta Nemesis a ieşit iarăşi după sîngele tău, îi răspunse Ken, umplînd paharele.

T.J. îşi ridică paharul.

– Noroc. Nemesis a mea? Te referi la Bernie Dale?

– Eşti un bărbat norocos, îi zise Ken, zîmbind. Nu ai decît o singură Nemesis.

– Bernie Dale este mai mult decît suficient, crede-mă.

Ken luă o înghiţitură zdravănă din bere înainte de a răspunde:

– Se pare că Bernie încă crede că te poate pune la pămînt. Şi ţin minte că săptămîna trecută mi-ai cerut să-mi ţin urechile bine deschise că poate dau peste ceva legat de Stuart Gardner şi compania lui de chimicale, cu care grupul de ecologişti ai nevestei tale se luptă de atîta vreme.

– Şi ai descoperit ceva? întrebă T.J. cu paharul ridicat spre buze.

– De ce nu mă întrebi ce are de-a face Stuart Gardner cu Bernie Dale?

T.J. luă o înghiţitură din bere.

– În regulă, ce-are a face Stuart Gardner cu Bernie Dale?

Ken îi zîmbi cu mare satisfacţie.

– Gardner tocmai l-a angajat pe Bernie ca purtător de cuvînt în departamentul relaţiilor publice.

– Gardner l-a angajat pe Bernie ca agent de presă? Dar ce naiba ar face o companie de chimicale cu un reporter de mîna a şaptea?

Ken îşi sorbi berea cu o încetineală cumplită, după care puse paharul înapoi pe masă şi se lăsă confortabil în scaun, întinzîndu-şi picioarele lungi.

– După cum am mai spus, nenorocirea cu Bernie e că nu poate să-şi ţină gura bine închisă. Ne-am ciocnit unul de altul pe stradă şi el m-a tratat de parcă eram vreun fel de prieten drag, de multă vreme pierdut. După care m-a invitat să merg cu el la o băutură ca să-şi sărbătorească noua slujbă. Cînd mi-a spus despre ce anume era vorba, au început să-mi sune clopoţelele de alarmă. Mi s-a părut mult prea mult pentru a fi o simplă coincidenţă ca Bernie să intre deodată pe statul de plată al lui Gardner. Aşa că am acceptat invitaţia lui Bernie, am cerut destulă băutură pentru a-l face pe tip să ciripească şi nu după multă

vreme a început să iasă şi murdăria la iveală.

Mintea lui T.J. lucra cu înfrigurare.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse. Bernie a aflat de faptul că lucrez pe vasul lui Stefanie ca jucător de cărți profesionist. Este un fapt cunoscut că Gardner de-abia aşteaptă să-i plătească lui Stefanie pentru publicitatea proastă şi de vreme ce şi Bernie mereu a încercat să se răzbune pe mine, s-a dus direct la Gardner cu o propunere.

Ken încuviință din cap, fără să fie surprins de analiza corectă a situației pe care o făcuse T.J. cu atîta repeziciune.

– Exact. Ceea ce mi-a spus Bernie este că s-a dus la Gardner zicîndu-i că ştie o cale prin care să facă cazinoul de pe Bayou Belle, ale cărui profituri merg spre societățile de caritate, să pară drept o înşelăciune ordinară.

– Grozav, zise T.J. mai mult pentru el decît pentru Ken. Am jucat rolul cartoforului ca s-o ajut pe Stefanie şi sfîrşesc făcîndu-i şi mai multe probleme.

– Nu neapărat, îi răspunse Ken vesel. Prevenit din timp înseamnă că eşti înarmat din vreme, nu? Nu e asta una dintre expresiile tale favorite?

T.J. îşi mai turnă un pahar cu bere şi se aşeză mai bine să asculte.

– Exact. Aşa că povesteşte-mi şi înarmează-mă din vreme, amice. Şi mulțumesc. Îți rămîn dator pentru treaba asta.

Capitolul 11

O oră mai tîrziu, T.J. se îndreptă spre apartamentul lui Stefanie, sperînd să o prindă înainte să plece la prezentarea aceea de la clubul de jazz pe care trebuia s-o facă în locul lui Lisa.

Intră în clădire împreună cu un alt locatar, aşa că nu mai fu nevoit să se deranjeze s-o anunțe prin intercom, ci se duse glonț spre apartamentul în care locuiseră împreună. Pe cînd se pregătea să bată la uşă, se opri cu mîna în aer, încruntîndu-se. Ar fi putut jura că auzise un tunet cumplit, deşi cerul de afară fusese foarte senin înainte să fi intrat în clădire.

Aşteptă, ascultînd. Auzi un alt tunet, urmat îndeaproape de altul şi apoi auzi şi vîjitul vîntului.

T.J. bătu cu putere în uşa lui Stefanie.

Zgomotele acelea ciudate se opriră şi Stefanie deschise.

T.J. se holbă la ea şocat. Îmbrăcată într-un costum de jogging de un albastru foarte pal, cu părul strîns în vîrful capului , cu o expresie în ochi ce nu putea fi descrisă decît ca încurcată, era cu totul altceva decît femeia elegantă pe care o cunoştea. Chiar şi în pantalonii aceia scurți, cu care fusese îmbrăcată cu o zi în urmă, tot reuşise să pară elegantă şi stilată, într-un fel vag neglijent.

– Arăți jalnic, izbucni el.

– Mulțumesc.

– Ce s-a întîmplat?

– De ce trebuie neapărat să se fi întîmplat ceva?

T.J. observă că nu îndrăznea să-i întîlnească privirea.

– Ce era cu zgomotul ăla infernal care venea din apartament?

– Ce zgomot?

– Era ca şi cum ai fi avut furtuna ta personală, aici, înăuntru.

Obrajii lui Stefanie se înroşiră violent.

– Oh... mă rog, probabil venea de la spectacolul la care mă uitam la televizor.

– Te uitai la o melodramă la televizor care avea şi o furtună în ea? Îşi aminti cum schimba Stefanie programele atunci cînd în filme apărea şi o furtună cu zgomote mult prea mari şi mult prea sugestive.

– Bănuiesc că nu prea mă uitam, mormăi,

după care păşi în spate ca să poată deschide uşa ceva mai larg. Nu vrei să intri?

T.J. dădu din cap şi păşi în casă. Privi în jur. Televizorul era închis.

– De ce eşti atît de palidă? o întrebă. Şi de ce ai expresia asta atît de încordată? Şi am crezut că în seara asta trebuia să faci o prezentare.

– Şi cu întrebările astea ce-i? i-o întoarse şi ea. Ai venit aici cu un anume motiv? S-a întîmplat ceva pe vas?

– Nu, nimic, scumpete. Dar noi doi trebuie să stăm de vorbă. De cît timp mai dispui?

Stefanie se încruntă şi-şi privi ceasul de la mînă.

– Mai am pînă la întîlnirea de la clubul de jazz cel puţin o oră, dacă nu şi mai mult. Despre ce vrei să discutăm? Despre noi doi?

T.J. scutură din cap.

– Nu trebuie să intri în panică, scumpo. N-am venit să discutăm despre noi. Am nişte informaţii despre care trebuie să discutăm. Nu vrei să-ţi schimbi hainele înainte să ieşim?

– Cine a spus că ieşim împreună?

T.J. oftă teatral.

– Tu nu ai mîncat. Eu nu mi-am luat încă cina. Hai să mergem să mîncăm ceva, după care te poţi duce la întîlnirea aia.

Stefanie ezită o secundă, după care încuviinţă.

– Lasă-mi doar cîteva minute să mă reîmprospătez puţin şi să mă schimb.

– Nu te grăbi, scumpo. O să găsesc eu ceva de citit pe aici. Cu mare efort T.J. zîmbi şi-i făcu cu ochiul. N-ai nici o carte cu desene erotice pe măsuța de cafea, precum amicul Brad, nu?

Stefanie reuşi să-i întoarcă zîmbetul, după care îl tachină la rîndul ei:

– Ultimul lucru de care ai nevoie, T.J. Carriere, e o carte cu artă erotică care să te inspire.

– Doamnă, vă mulțumesc. O să iau remarca dumneavoastră ca pe un compliment .

Dîndu-şi ochii peste cap, Stefanie se grăbi să intre în dormitor ca să se pregătească, incapabilă să-şi înăbuşe plăcerea pe care o simțea pentru simplul fapt că-l văzuse pe T.J., deşi era sigură că venise la ea pentru nişte necazuri.

Se îmbrăcă cu un costum albastru şi cu o bluză albă de mătase, prinzîndu-şi părul la spate într-un coc. Majoritatea membrilor clubului de jazz erau bărbați, după cum bănuia ea, aşa că simțise nevoia să se îmbrace cît mai conservator. În afară de asta, costumul o va face să pară mai puțin vulnerabilă şi în fața lui T.J.

T.J. îşi drese vocea cînd apăru în sufragerie.

– Ca întotdeauna, arăți superb. Eşti gata pentru bătălia din lumea afacerilor? Poate că ar fi fost mai bine dacă m-aş fi îmbrăcat şi eu mai elegant, adăugă, privind în jos spre blugi.

– Arăți de-a dreptul minunat, îi răspunse Stefanie cu sinceritate.

– Eu încă cred că nu-i în regulă ceva, îi zise în vreme ce-i ținea uşa deschisă. Pari îngrozitor de tensionată.

– N-am dormit prea bine noaptea trecută.

– Îmi pare rău că te-am necăjit, scumpete. N-aveam nici un drept să te împing spre ceva pentru care nu erai deloc pregătită. Îşi petrecu brațul pe după umerii ei, strîngînd-o uşor. Putem să fim iarăşi prieteni?

Stefanie zîmbi. Voia să fie mult mai mult decît prietenă cu T.J., dar măcar dacă ar fi avut curajul să lase să se întîmple aşa ceva.

– Prieteni, îi răspunse încet.

T.J. nu era deloc satisfăcut. O mai văzuse pe Stefanie şi după alte nopți nedormite. Niciodată nu păruse atît de încordată. Dar dacă ea nu voia să vorbească, nici el nu putea insista.

Cinară într-un loc în care hamburgerii erau gustoşi şi separeurile mulțumitor de distanțate față de restul meselor. T.J. nu mai pierdu timpul şi o puse la curent cu situația pe care i-o descrisese Ken.

– Scumpete, există nişte lucruri de fond despre vasul ăla de pescuit, pe care ar fi trebuit să ți le spun şi ție atunci, în momentele acelea. Mai întîi, ar fi trebuit să-ți fi spus că poza mea a apărut într-un ziar nenorocit. Săream de pe vas cînd...

– Ştiu, îl întrerupse Stefanie cu o voce lipsită de vlagă. Am văzut-o şi eu.

T.J. rămase ca trăsnit.

– Scumpo, mie de ce nu mi-ai spus? Nici nu-i de mirare că m-ai suspectat că eu am pus bomba aia.

– Şi eu m-am întrebat de mii de ori de ce nu ți-am spus că am văzut poza aia, îi răspunse deodată. Încă nu am reuşit să descopăr răspunsul. Cred că mi-era teamă că tu nu vei avea nici o explicație şi pînă să-mi dau seama că ai fi avut un răspuns, tu deja plecaseşi. Sau poate că este vorba de ceva mult mai complex. Nu ştiu. Se pare că nu sînt în stare să lămuresc treaba asta.

T.J. se simțea mişcat de confuzia în care se zbătea Stefanie, dar şi de sinceritatea ei.

– Nici să nu încerci, Steffie, îi zise tandru. În timp, o vom lămuri împreună. Dar acum, hai să vedem ce facem cu problema actuală, ceea ce înseamnă că Stuart Gardner l-a angajat pe Bernie Dale ca agent de presă pe baza planului pe care îl are Bernie de a ne discredita pe amîndoi.

Stefanie se încruntă.

– Bernie Dale? Nu e reporterul cu care ai lucrat cu mulți ani în urmă, cel care nu lăsa să-i stea nimic în cale atunci cînd mirosea vreo poveste bună? Cel pe care l-ai dat în vileag cînd ți-a zis cum a reuşit să ruineze un afacerist doar pentru că nu-l plăcea şi pentru că dorea să dovedească că era în stare de aşa ceva?

– Ai ascultat cu mare atenție toate poveştile alea vechi pe care ți le-am spus, îi zise T.J. plin de încîntare. Ceea ce încercam eu să-ți explic

însă este faptul că Bernie a fost acela care mi-a întins cursa cu vasul ăla de pescuit. El m-a sunat să-mi spună că era o bombă pe vas, că ar fi vrut povestea doar pentru el, dar că era legat de mîini şi de picioare cu un alt articol. Eu nu l-am crezut şi ar fi trebuit să verific. Pentru prima dată avea şi Bernie dreptate într-o privinţă, deşi greşise cumva sincronizarea. De asta am fost pe vas tocmai la timp să-l scufund înainte de explozie. Şi din cîte am putut eu să-mi dau seama, Bernie a auzit de bomba plasată pe vas şi a văzut că avea ocazia nemaiîntîlnită să mă implice în sabotaj, aşa că era şi el pe doc, gata să-mi facă o fotografie pe care apoi s-o folosească împotriva mea.

– Tipul ăsta trebuie să fie ori nebun, ori foarte prost, sau poate amîndouă la un loc, zise Stefanie oripilată. N-a văzut lipsurile dintr-o asemenea acuzaţie?

T.J. îi dărui un zîmbet încîntat.

– Draga mea, Bernie nu e prea strălucit. Nu gîndeşte prea departe. Şi acum îşi închipuie că are iarăşi o şansă împotriva mea, una din care îşi poate trage şi ceva bani în plus şi poate chiar să-şi facă o oarecare reputaţie.

T.J. se opri cînd sosi chelnerul cu hamburgerii, apoi continuă la fel de înfierbîntat:

– Numai că Bernie nu se poate abţine să nu trăncănească atunci cînd crede că este gata să încrie un punct în favoarea lui. Mi-a spus, de exem-

plu, că fotografia mea va apărea în ziar. Dar ceea ce n-a prevăzut a fost faptul că eu am înştiinţat poliţia despre informaţia primită de la el înainte să apuc să mă urc pe vas. Pînă să sosească echipajele, întreaga acţiune se terminase, dar eu nu eram un suspect.

Stefanie dădu din cap a înţelegere.

– Deci atunci cînd Bernie ţi-a spus despre poză, n-a fost nevoie decît să pronunţi cuvîntul calomnie şi că poliţia urma să-ţi fie martoră în procesul care ar fi urmat?

– Exact, scumpete. Am auzit după aceea că Bernie a încercat să scoată poza din ziar. N-a reuşit, dar s-a asigurat că numele meu n-o să fie menţionat. Şi, oricum, era un instantaneu prost făcut, astfel încît aproape nimeni n-ar fi putut să mă recunoască. T.J. scutură din cap. Cu excepţia ta.

Stefanie se holbă la T.J. şocată.

– Doamne sfinte, vorbeşti ca un fel de Sam Spade, trăind într-o lume subterană de care eu habar n-am avut pînă acum.

– Bănuiesc că aşa pare. Tu n-ai ştiut prin ce a trebuit să trec, pentru că aveam impresia că trebuia să te protejez şi să nu afli nimic despre situaţiile dificile în care intram uneori. Dar mi-am însuşit lecţia, scumpo. De acum încolo o să-ţi spun totul. Pînă atunci însă mănîncă-ţi chifteaua înainte să se răcească.

Dar Stefanie avea o listă cu întrebări. Începu

cu una care o nedumerise încă de la bun început:

– Deci, tu crezi că Bernie s-a hotărît să-şi unească forţele cu cele ale lui Gardner?

– Ştiu că aşa a făcut. Din fericire, i-a expus întregul plan lui Ken Harmer.

Stefanie scutură din cap zăpăcită.

– Şi nenorocitul ăsta nu ştie cît de apropiaţi sînteţi tu şi cu Ken?

– Ori n-a observat niciodată, ori a uitat complet. După cum am mai spus, Bernie nu-i deloc prea deştept. De asta şi crede că trebuie să joace din toate unghiurile. Oricum, i-a spus lui Ken că s-a dus la Gardner cu un anume plan. Exact aşa cum ne-am şi aşteptat, scumpo, intenţiona să trimită pe cineva pe Bayou Belle care să mă acuze că am trişat la cărţi. Povestea ar fi apărut apoi în ziarele de scandal, ca fiind o altă acţiune de caritate cu totul falsă. Gardner s-ar fi distrat atunci pe socoteala ta şi Bernie s-ar fi bucurat văzîndu-mă etichetat drept un trişor.

– Oh, T.J., îmi pare atît de rău că te-am tîrît într-o asemenea situaţie. Bernie va avea ocazia să-ţi păteze reputaţia pentru că ai fost acolo să mă ajuţi.

T.J. zîmbi şi se întinse peste masă ca să prindă mîna lui Stefanie.

– Nici nu-i de mirare că te iubesc atît de mult, scumpete. Afacerea ta este ameninţată şi tu te gîndeşti în primul rînd la reputaţia mea.

Stefanie se simți luată prin surprindere. Ceea ce spusese T.J. era perfect adevărat.

– Şi ce Dumnezeu o să ne facem acum? întrebă. Gardner are destui bani ca să finanțeze o defensivă pentru Bernie, în cazul în care îl acuzăm de calomnie şi minciună. Şi chiar dacă reuşîm să dovedim minciunile lui Bernie, publicul îşi va aminti doar de acuzații şi nu de adevăr.

T.J. îi zîmbi încurajator.

– Cuvîntul este că mîine va fi ziua cea mare, scumpo. Dar am un plan.

– Asta implică cumva şi un pumn în nasul lui Bernie?

Rîzînd, T.J. scutură din cap.

– Am lăsat în urmă genul ăsta de lucruri.

– Păcat. Eu eram pregătită să fac o încercare, mormăi Stefanie, Dar care e planul tău?

– Încă mai lucrez la el cu Ken. T.J. se opri din vorbă, ținînd mîna lui Stefanie între palme. Scumpo, ai încredere în mine să mă îngrijesc de treaba asta? Să mă laşi doar pe mine singur să mă descurc?

Răspunsul lui Stefanie a fost atît de spontan, încît i-a surprins pe amîndoi în aceeaşi măsură.

– Am avut încredere în tine c-o să te descurci în problema asta cu Gardner încă din ziua în care ai intrat în biroul meu şi mi-ai arătat cum trebuie să joc poker, îi zise zîmbind.

T.J. se simțea de parcă o mare greutate i se

ridicase deodată de pe umeri. Nici nu-şi dăduse seama pînă în acel moment de cîtă nevoie avea să ştie că Stefanie avea încredere şi se bizuia pe el.

– Scumpa mea, n-o să te dezamăgesc.

Ea dădu încet din cap.

– Ştiu asta, Johnny.

– Încă nu ţi-ai terminat hamburger-ul, o certă el.

– Nu îmi este foame.

– Oricum mănîncă. Ai nevoie să prinzi putere.

Stefanie zîmbi, luă cîteva muşcături, după care scutură din cap în semn de disperare.

– Ai rămas acelaşi om autoritar, T.J. Carriere.

– Aşa am fost mereu, aşa voi rămîne pentru totdeauna, îi zise făcîndu-i cu ochiul, după care reveni la accentul caraghios: Îţi garantez. Apoi adăugă ceva mai serios: Apropo, şefa, am nevoie de o zi liberă mîine. Poate să-mi ţină locul altcineva?

– Dar dacă mîine este ziua cea mare, nu am nevoie de tine pe Bayou Belle?

– Scumpo...

Stefanie dădu din cap, izbucnind în rîs.

– Aşa e, Johnny, trebuie să am încredere în tine.

– Ei bine, îi spuse T.J. femeii hotărîte de la celălalt capăt al firului de telefon, poate că ar trebui să-i spuneţi domnului Gardner că T.J. Carriere insistă să-l vadă în această dimineaţă, ca să-i dea nişte informaţii pentru care şeful îmi va mulţumi. O să ajung acolo pînă într-o oră.

– Dar domnule...

– O oră, repetă încîntat T.J. Carriere, după care închise.

Exact o oră mai tîrziu, îmbrăcat într-un costum sobru, îşi făcu apariţia în biroul personal al preşedintelui lui Gardner Chemicals.

– Ar fi bine să ai ceva de valoare, zise Gardner.

T.J. îşi trase un scaun, se aşeză şi zîmbi omuleţului cu păr alb şi ten vineţiu, în faţa căruia se aşezase.

– Domnule Gardner, mai întîi să începem cu faptele şi cu cifrele cu care grupul de ecologişti, din care face parte şi soţia mea, a tot încercat să vi le paseze. Cele care arată foarte clar că poţi face curat în urmă fără să-ţi tai din profiturile pe termen îndelungat.

Gardner sforăi nemulţumit.

– Dacă m-ar fi interesat, aş fi văzut acele rapoarte cu mult timp în urmă. Dar nu-mi place ca o gloată de oameni cu inimi de cîrpă să-mi spună mie cum să-mi conduc compania. Şi dacă aceasta este informaţia pe care i-ai spus secretarei că vrei să mi-o comunici, atunci ai zbîrcit-o şi ar fi mai bine să nu-mi mai iroseşti timpul.

T.J. îşi păstră zîmbetul pe buze.

– Poate că nu-i ceva important, dar oricum este ceva mai convingător, îi zise foarte calm. Cît de multe ştiţi despre noul dumneavoastră om pe care l-aţi angajat la relaţiile cu publicul?

– Bernie Dale? Gardner se lăsă pe spate în scaun, prinzîndu-şi mîinile la ceafă. Ce-ar fi trebuit să ştiu?

– Doar că e un mic nemernic, credibilitatea lui, în afara ziarelor de scandal, fiind inexistentă.

Văzînd apoi că pe Gardner nu-l deranja în nici un fel, merse drept la țintă:

– Ştiu că Bernie are de gînd să încerce să ne discrediteze atît pe mine, cît şi pe soția mea cu un tertip murdar. Ştiu detaliile. Ați vrea să le auziți?

Gardner se îndreptă deodată în scaun.

– Continuă.

T.J. îi explică ce-i zisese Ken, după care adaugă:

– Dacă nu credeți că jurnaliştii din zonă abia aşteaptă ca Bernie să facă o ultimă prostie gogonată şi că sînt pregătiți să-l facă fărîme – la fel şi pe dumneavoastră şi Gardner Chemicals, atunci de unde credeți că am aflat eu?

Gardner îşi drese vocea:

– Eu nu am nici o legătură cu Dale şi cu planul lui ridicol.

T.J. se prefăcu a-l crede.

– Tocmai de asta am şi crezut că este mai bine să fiți prevenit, domnule Gardner. Ştiu că aveți sentimentul că ați fost prost tratat de către presă, dar după cum spun jurnaliştii, încă n-ați văzut nimic.

Oftînd din greu, Gardner îşi întoarse fotoliul cu fața spre fereastră.

– O să-l concediez pe Dale. Şi mă voi disocia de absolut tot ce pune la cale.

– Dar deja ați făcut o mare greşeală angajîndu-l din capul locului pe Bernie, evidenție T.J. Faptul că o să-l concediați în acest punct n-o să ajute la absolut nimic. Ceva mai încolo s-ar putea să fie o idee bună. Dar nu şi în clipa de față. Cînd Bernie are impresia că e folosit, devine urîcios. Eu ştiu foarte bine. Ceea ce trebuie să faceți în momentul de față este să întoarceți cumva roata în direcția potrivită, spre ceva pozitiv, ceva care să vă îmbunătățească imaginea, mai ales acum cînd doriți să obțineți aprobarea pentru acel punct de anvergură la care ați lucrat atîta vreme.

Gardner rămase tăcut cîteva minute, privind în gol pe fereastră. Apoi începu să vorbească, fără să se întoarcă însă cu fața spre T.J.:

– Ți-ai făcut bine lecțiile, îi zise. Deci, care sînt opțiunile mele?

– Ei bine, domnule, îi răspunse T.J., am un plan.

Imediat ce se întoarse de la birou, Stefanie dădu drumul la televizor pentru a prinde ştirile. Încercase de cîteva ori să-l sune pe T.J., dar nu dăduse decît peste robot.

Ştirile păreau să nu se mai termine, deşi Stefanie aproape că se simțea paralizată de frică gîndindu-se la ştirile locale, pentru cazul în care ceva mersese prost pe Bayou Belle. Inima aproape

că-i sări din piept, atunci cînd văzu fața lui Stuart Gardner apărînd pe ecran. La naiba, se gîndi ea, T.J. n-a reuşit să dejoace planul lui Bernie şi ce a fost mai rău s-a întîmplat. Venise chiar Gardner în persoană să fie de față la măcel.

Se ridică din fotoliu şi începu să se plimbe prin încăpere, întrebîndu-se ce mai putea să facă, cum să-l prindă pe T.J., cum să-l determine să înțeleagă că el n-avea nici o vină pentru cele întîmplate, pentru că ea ştia că făcuse tot ce-i stătuse în putință ca s-o protejeze.

Apoi îşi dădu seama că în acel moment nu-i păsa decît de T.J. Ce idioată fusese! T.J. era cel mai bun prieten al ei, iubitul ei... soțul ei, cel încăpățînat, furtunos, dominator, protector, devotat şi minunat. La naiba cu frica aceea a ei. Îl iubea şi era soția lui. Şi mai venise timpul să-şi joace rolul de soție aşa cum se cuvenea.

Îndreptîndu-se spre uşă, plănuind să meargă la T.J. şi să-l aştepte în fața clădirii în care locuia, dacă era nevoie, Stefanie se opri deodată locului cînd camera de filmat se roti spre un personaj scund, cu ochi ca de nevăstuică şi cu cîteva fire de păr ce încercau să-i acopere craniul, altminteri golaş. Omul acela fusese împins în fața camerei de luat vederi chiar de către Gardner şi Stefanie cîştigă pariul pe care-l făcuse cu ea însăşi, atunci cînd numele de Bernie Dale împreună cu cuvintele „Purtător de cuvînt pentru Gardner Chemicals"

apărură pe ecran dinaintea omulețului caraghios.

Stefanie își înghiți nodul din gît, paralizată de șoc, în vreme ce Bernie anunța rezultatele studiului pe termen îndelungat al companiei la propunerile făcute de către un grup de ecologiști din zonă!

Stefanie dădu drumul la sonor, după care se cuibări în fața ecranului de televizor.

– Studiu pe termen lung? Ai refuzat pînă să te uiți măcar în treacăt la raport, țap bătrîn ce ești, mormăi către imaginea lui Stuart Gardner, după care își dădu seama că Bernie tocmai spunea că schimbările din metodele companiei de a se dispensa de reziduri vor fi implementate cît mai curînd posibil.

T.J., cugetă Stefanie, știind perfect cine era de fapt în spatele acelor schimbări. Fără să se oprească ca să închidă televizorul, Stefanie ieși în viteză pe ușă și apoi jos, la mașină.

– De unde naiba a mai apărut și furtuna asta tîmpită? întrebă în gura mare, atunci cînd parbrizul începu să-i șiroiască din cauza ploii și tunetul se făcu auzit în depărtare.

Nu se vedea nici un loc liber de parcare pe lîngă clădirea în care stătea T.J. și nici unul în parcarea publică din apropiere. Trebui să meargă la trei blocuri distanță ca să descopere o porțiune destul de încăpătoare pentru Ford-ul ei mic, după care îi trecu prin minte că urma să fie obligată să meargă prin ploaie ca să descopere că T.J. ieșise

în seara aceea.

Dar nu-i păsa. Închise portiera, îşi spuse singură că puţină apă nu-i va putea face nici un rău şi că nici n-o va transforma într-un fel de pudel înmuiat, şi, în fond, îşi putea sacrifica o pereche de pantofi doar şi pentru a-l prinde pe T.J. în momentul în care sosea acasă, dacă ajungea. Spera doar să nu fie obligată să mai treacă şi prin alte locuri pe drum.

T.J. băgă maşina în spaţiul de parcare rezervat, după care coborî. În vreme ce se îndrepta spre intrarea clădirii, se simţea şi încîntat, dar şi înnegurat. Reuşise să rezolve o mulţime de lucruri într-o singură zi: nu numai că Gardner Chemicals îşi luase sarcina să-şi rezolve treburile murdare dînd cîştig de cauză ecologiştilor, dar Bernie Dale nu-i mai era de acum inamic. Omului îi plăcuseră atenţiile celor de la televiziune atît de mult, încît hotărîse să lase trecutul deoparte. Şi, ca să nu pună capăt unei vendete prosteşti, T.J. chiar dăduse mîna cu Bernie, deşi fusese obligat să strîngă din dinţi ca s-o facă.

Ceea ce-l deranja pe T.J. era faptul că nu ştia ce anume îl aştepta în viitor. Stefanie nu mai avea de acum nevoie de el ca jucător de cărţi, deci care urma să fie următoarea lui mutare?

O explozie violentă de tunete îl trezi pe T.J. din reveria în care se cufundase şi, ridicîndu-şi

ochii pe cer, văzu portocaliul unui fulger năprasnic.

Stefanie, spuse cu voce tare, dorindu-şi să fie alături de ea.

Pentru un moment rămase nemişcat, nehotărît. Oare se folosea de teama ei ca de o scuză de a fi aproape, de a o face dependentă de el? Sau îngrijorarea lui era cît se putea de sinceră?

Deodată se hotărî că era vorba de fapt de o îngrijorare sinceră. Şi în afară de asta dorea să împartă cu ea triumful acelei zile, chiar dacă, după cum se temea în adîncul sufletului, ar fi fost ultimul lucru pe care să-l împartă.

– T.J.! auzi deodată.

Întorcîndu-se, o văzu pe Stefanie alergînd spre el, cu părul ud din cauza ploii, cu pardesiul atîrnînd înmuiat, cu apa şiroindu-i pe faţă.

– Scumpo, şopti, sigur că teroarea o copleşise în cele din urmă. Începu să alerge şi el spre ea, în vreme ce un alt tunet făcea văzduhul să răsune.

Spre marea lui surprindere, ea rîdea în vreme ce sărea în braţele lui deschise.

– Te iubesc! ţipă Stefanie, vrei să te însori iarăşi cu mine? Cu o nuntă adevărată, cu familiile adunate în jur şi cu multă, multă şampanie?

T.J. începu să pună sub semnul întrebării sănătatea lui mintală – şi pe a lui Stefanie.

– Te simţi bine? o întrebă, ţinînd-o strîns de parcă s-ar fi temut să nu fie vreun fel de fantomă. Şi cum rămîne cu furtuna? Eşti doar speriată, nu-i aşa?

Ea începu să rîdă, ghemuindu-se lîngă el.

– Nu sînt deloc speriată. Am tot lucrat în legătură cu fobia asta a mea, cu furtunile, ascultînd benzi, privind filme, studiind fenomenul fizic... Oh, ce mai contează? De acum nu-mi mai e frică.

Brațele lui T.J. se strînseră şi mai tare în jurul ei.

– Acum pricep eu ce era cu zgomotele acelea ce veneau din apartamentul tău, de parcă un uragan îl luase cu totul în stăpînire.

Stefanie îşi lăsă capul pe spate şi-i zîmbi.

– Apartamentul nostru, Johnny. Mereu al nostru. Şi acum, înapoi la întrebarea mea. Vrei să te însori cu mine? Nu te-aş putea învinovăți dacă m-ai refuza, după tot ce ți-am făcut. Dar trebuie să te avertizez: n-o să accept un „nu" ca răspuns.

T.J. era atît de fericit, încît se simțea speriat.

– Sper că nu eşti doar recunoscătoare pentru ceea ce s-a întîmplat astăzi cu Gardner? Ține cont că m-am folosit de munca asiduă a grupului tău ca să-l fac pe individ să vadă lumina, aşa că nu trebuie să te simți datoare.

– Gardner n-ar fi avut niciodată timp pentru a vedea munca noastră dacă n-ai fi fost tu, răspunse Stefanie, după care întinse mîinile ca să-i cuprindă fața. Da, îți sînt recunoscătoare, dar nu doar recunoscătoare sau datoare. Sînt pur şi simplu nebună după tine şi mîndră de tine, şi de-abia aştept să aud detaliile acestei zile memorabile. Trebuie să ştii că eram în drum spre tine cu propu-

noroc de căsătorie înainte de a fi ascultat ştirile.

T.J. începu să creadă în ceea ce i se întîmpla, chiar suficient de mult ca s-o şi necăjească puţin:

– Sper că-ţi aminteşti că am o fisă de poker pe polița pe care mi-ai semnat-o în alb, ştii Stefanie, nu? Da, o să mă însor cu tine, dar nu te îngrijorează faptul că s-ar putea să mă hotărăsc să colectez ultima fisă ceva mai altfel dacă tot îmi intri înapoi în gheare?

– Sînt de-a dreptul îngrozită, îi răspunse ea. Şi dacă îndrăzneşti vreodată să-mi mai spui Sfefanie în loc să mă alinți aşa cum ştii tu, te voi...

– O să mă ce? întrebă T.J. rîzînd în vreme ce-şi simțea întreaga ființă invadată de fericire. Îşi ridică soția în brațe ca s-o ducă la maşină şi de acolo direct acasă unde le era locul. Nu-ți mai este frică de certurile noastre, scumpo?

Împreunîndu-şi brațele în jurul gîtului lui, Stefanie scutură din cap cu vehemență.

– Nu-mi mai e teamă de aşa ceva, Johnny.

– Eşti sigură? o întrebă în vreme ce-i dărui cel mai parşiv dintre zîmbete.

Stefanie îşi apropie buzele de urechea lui T.J.

– Scumpule, îi şopti, îți gar-rran-teez!

Sfîrşit